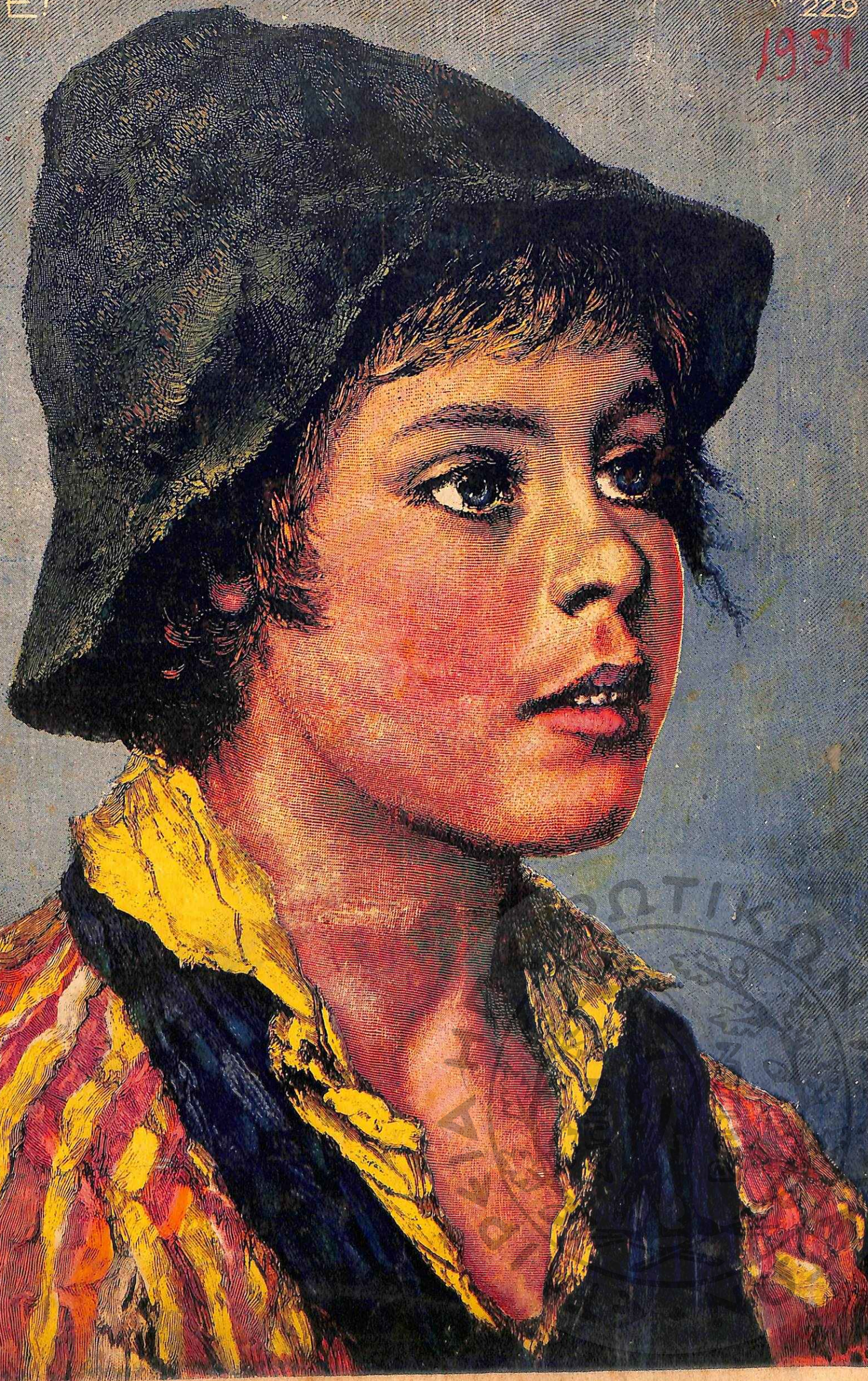

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!

ΑΡ. ⁴/₂₂₉

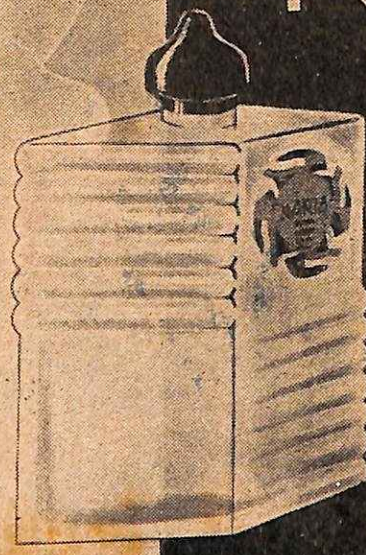
1931

LES LOTIONS
GELLE FRÈRES

PARIS

NAPTA

CE QUE FEMME VEUT
ET OÙ IL FAUT
POUR ÊTRE AIMÉE
IDYL

Ζητείτε το νέον άρωμα NAPTA δια τα μαλλιά
σας εις τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

GEN. ANT. ΖΟΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, όδός Αθηνών 27.

Την ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΝ συλλογήν εις
υφάσματα επιπλώσεως, Μεταξωτά, Σι-
μιλί, Νταμασέ, Βελουτέ, Gabelins εις μο-
ντέρνα σχέδια, κρετών και Joiles de jouy,
Στώρ εις πρωτότυπα σχέδια, Παραπε-
τάσματα έτοιμα, Κοντάρια όρειχάλκι-
να, Μουσαμάδες, λινόλαια, Φελοτάπη-
τες, Ψάθαι Κοκκώ Ινδιών σκέται και
φανταιζι δι' έκκλησίας, γραφεία, αι-
θούσας, Τάπητες μάλλινοι Ανατο-
λής, Ευρωπαϊκοί ώς και ψάθινοι
Mourtzouk μονοκόμματοι και του μέτρου,
Χάρτης ταπετσαρίας τοίχων των Αγ-
γλικών εργοστασίων A. Sanderson—Son Ltd
εις τον «PYOMON» Βουλής 22 Αθη-
ναι Τηλ. 75-73.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Νά βάψετε μόνη σας τα πε-
ρινα σας φορέματα με Γερ-
μανικόν βαφόν μάρκας

ARTI

και θα γίνευν έντελώς και
νούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τα Φαρμακεία και τα
Έμπορικά της συνεικίας σας
εις 50 μεδέρνους χρωματι-
σμού.

Γεν. Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΕΜΠΕ

Και θέβαια προσπαθήτε να βοηθή-
τε το καλύτερο γάλα για το μωρό
σας. Σας συνιστώμεν το γάλα Γκλό-
ρια γιατί είνε άγνό γάλα, σπιτεπε-
ντισμένο με ζάχαρη σε όμορφα κυ-
λινδρικά κουτιά.

Δώστε στο μωρό σας Γκλόρια
και θα δώθε πως θα παχαίνει κάθε
μέρα. Νά επιμένετε όμως στη μά-
κα Γκλόρια.

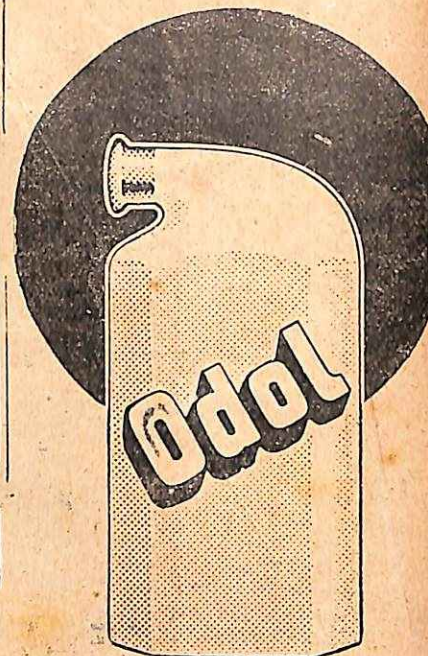
ΓΚΛΟΡΙΑ

Έάν δεν το έχη ο μπακάλης σας
θα φροντίση να σας το φέρη θα το
γνωρίσετε άμέσως από την κυανό-
λευκή ετικέτα που έχει ένα κεφάλι
άγγελάδας επάνω σε ένα κόκκινο λου-
λούδι. Αυτό είνε το γνήσιο γάλα
Γκλόρια.

Ήγγυμένον από τον Άμερι-
καν. Συνασπισμόν Γαλακτού-
ων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφη-
γητού της Οφθαλμολογίας εν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 Αθήναι, τηλ. 1-68

Η διάρκεια της ενεργείας έναν-
τίον της στοματικής άποσυνθέσεως
είνε το κυριώτερον χαρακτηριστι-
κόν ενός καλού δοντοκαλλυντι-
κού. Την πρόληψιν της άποσυνθέ-
σεως επιτυγχάνομεν μόνον με τή
προς σούδεν έτερον συγκρινόμενον
δοντοκαλλυντικόν Όδολ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και ζωύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα από
έναν καλόν φωνόγραφο.
Το ραδιόφωνον «CONC»
είνε ο άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται : Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι,
Λέκα 21α.

CHEMITRA

Η μόνη επιβληθείσα
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

γεωμανική εις παστιλλίαις δια την εξα-
ρετικήν επιτυχίαν της και μεγάλην δι-
άρκειαν και την εύκολίαν της χρήσεως.
Αντιπρόσωπος : Κ. ΔΕΜΠΕΣΗΣ
Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 26.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματιόλογος. Έπί δεκα-
εξαετίαν Έκαμειντής της Ιδιαιτέ-
ρας Κλινικής του Καθηγητού κ.
Γεωργ. Φωτιστού. Δέχεται καθ' έ-
καστην όδόν Κορυθλληνίας και Τε-
γίας 1. Όροι 8—11 π.μ. και 4—7
μ.μ. Άρσφ. Τηλεφ. 7—88.

ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ
ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ

ΩΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ
ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ

Περιέχει φωσφορικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς
μετά του Μουρουνελαίου και ένδεικνυται εις όλας
τάς περιπτώσεις άδυναμίας.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ...

150
80
1
6
30
30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1931.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Έν Άμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.

Έν Αιγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria.

Έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΣ :

Έν Άμερικῇ δια την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ: «Οι Διθυ-
ραμβοί της Μελωδοπλάντα-
χτης Άρπας».

Ρώτησαν κάποτε το Διογένη :

—Γιατί χλευάζεις όλο τον κόσμο,

συνλόσοφε ;

Και ό κωικός απάντησε :

—Γιατί δεν βρίσκω κανένα να έπαι-
νέσω.

Τό ίδιο, άλλοιμονο και τρισάλλοιμο-
νο, συμβαίνει και στην σελίδα αυτή.
Κινδυνεύει να πάρη τη φήμη της μο-
χθηδής και κακογλώσσου, ενώ αι δια-
θέσεις της είνε αγαθαί και οι σκοποί
της άγιοι.

Άλλα τί θέλετε να γίνη ; Ζητού-
μεν άνθρωπον. Ζητούμεν ποιητήν. Τόν
ζητούμεν παντού. Εις πάσαν έκδοσιν
και πάσαν συλλογήν και πάσαν άνθo-
λογίαν και πάσαν μεροσοφίαν. Έχου-
με άποκάμει, ξεφυλλίζοντας και έρευ-
νώντας. Ποιητής δεν εύρίσκεται...

Κάθε νέα συλλογή που φθάνει εις
τά Γραφεία μας την άνοίγουμε με
συγκίνησιν Ιεράν, με λαχτάρα και χτυ-
ποκάρδι. Σκόβουμε... Διαβάζουμε...
Και... θρηνοῦμεν. Πουθενά ό Μεσί-
ας. Πουθενά ό ποιητής. Πουθενά ό
άναμενόμενος. Σκότος και Ξηραίλα...

Ίδου τώρα νοστή άκούμα, φρεσκοτυ-
πωμένη, άρτι άρχιθεύσα, ή ποιητική
συλλογή του κ. Λώρου Φαντάζη. Μιά
σειρά διθυράμβων εις όλους τους ποι-
ητάς των αίωνων, τους ποιητάς όλων
των χωρών και των σχολών, στις Ή-
γερίες των ποιητών, σ' αυτή την Κοι-
τική, στη φιλοσοφία και... εις τους αί-
ώνας των αίωνων άμήν !...

Όλοι αύται αι στρατιάι των ποιη-
τών ύμνοῦνται στο βιβλίον του κ. Φαντά-
ζη, με την πλέον καθάρν ποιήσιν, με
τόν αντιποιητικώτερον τράπον... Δια-
βάσεις και έξιστάσαι. Και σκέπτεσαι
και διαλογίζεσαι : Άν αυτή είνε ποι-
ησις, τί είνε τότε ή δρθόδοξος και ά-
γνή ποιησις ; Τί είνε τέλος ποιησις ;
Είνε ή ύπερτάτη άδρότης και ευγένεια
του λόγου, είνε ή ύπερτάτη μελωδικό-
της του, τό αισθημα, ό πόθος, ή λυ-
ρική παραφορά, ή σκέψις εις τους ύ-
ψηλότερους πτερυγισμούς της, ή νο-
σταλγία και τό πάθος, αυτή άκόμα ή
αντικειμενική ζωγραφία, αυτό τέλος τό
φιλοσοφικό καταστάλαγμα του νοῦ,
μουσικά, ρυθμικά και άρμονικά δομη-
νο ή τό παράλρημα, ή ό γοῖφος, ή ή

αόαφεια, ή ή σκοτεινή και δυσόνητη
άλγεβρα ή ή πάρα και τό τίποτε του
πλέον κενού και πλέον χαώδους τί-
ποτε ; Είνε κάτι που συγκινεί, που με-
ταρσιώνει, που ήμερεύει, που άνεβάζει
στούς ούρανοῦς πλησίον του φωτός και
των άγγέλων, κάτι που συνταράσσει,
και συγκλονίζει, που γοητεύει και που
μεθά, ή κάτι που
κινεί την θυμίδα
αν και τον γέλο-
τα, την χλευήν,
τό χάσμημα και
την ύπνηλίαν.

Ίδου ένα πλη-
θος έρωτημάτων,
Ίδου τό βαθύ και
σκοτεινόν μυστή-
ριον ! Τί θα είχε
ν' άπάντηση σ'
όλα αυτά ό κ.
Λώρος Φαντά-
ζης ; Θα ζητούσε
τεσσαράκοντα ο ο-
κτώκωρον προθε-
σμίαν για ν' ά-
πολογηθῇ ; Θα
του την παρείχα-
μεν προθύμως.
Κι' έπειτα ; Έ-
πειτα, αν ύπηρ-
χαιν νόμοι προνο-
ούντες και περι-
τέχνης, ό κ. Λώ-
ρος θα κατεδικά-
ζετο εις την έ-
σχάτην των ποι-
νων. Έκαιοποιή-
σε τάς Μούσας.
Ήδηγησε τόν
Πήγασον εις τα-
πεινάς και έπι-
κινδύνους πτή-
σεις... Έδόλωσε
τό ύδωρ της Κα-
σταλίας... Έ-
σσειρε άλάτι εις
τόν Έλικώνα...
Θάνατος εις τον
κακόδωρον !... Κρε-
στον έαυτό του, ενώ οι περισσότεροι
νέοι, οι κατά μήνην μοντερονίζοντες
είνε... έκτός έαυτών !
Σε κανένα άλλο μέρος της γῆς τέλος,
δεν δεινοπαθεί τόσο ό τυπογραφικός
χάρτης, όσον έν Έλλάδι. Σε κανένα
άλλο μέρος της γῆς δεν διαγράφον-
ται τοιοῦτοι είδους άσέλγειαι επί της

ποιός τους καταβροχθίζει. Ό Μοντε-
ρονισμός.

Υπάρχει άκόμα ένα σχετικόν παρά-
δειγμα, τό όποιον σπεύδουν να μιμη-
θοῦν και σκοντάφουν. Ό άλησμόνη-
τος Καρυωτάκης.

Άνειδοποίητοι οι περισσότεροι, ά-
προετοίμαστοι, με ιδιοσυγκρασίαν έντε-
λώς ξένην προς

παρθενικής λευκότητός του.

Μην νομίζετε, προς Θεού, ότι ύπερ-
βάλλομε τα πράγματα, ότι έμπαθώς
τερατολογούμεν και χλευάζομεν. Ίδου
π.χ. ό XXII διθύραμβος της μελωδο-
πλάνταχτης Άρπας του κ. Φαντάζη :
Μποντλάρ σατανικοί, Βερλαίν—Γα-
(Λάτες

Κορνείν, Ραβίν, άπαύλασμα
Και μύστες Γερμανοί Γκαίτε και

(Σύλλεγ,
Οί Δέμοντες και Ποῦσκιν της Ρωσ-
σίας

Κι' ανακρέντειο Καρίαμ, Γεργκάι
—Ανατολή—χιλίδες, ούρί, νιρβάνα !

Σας έρωτώ : Είνε ποίημα αυτό ή
ρετσέτα ; Κι' αν είνε ποίημα, γιατί να
μην είνε και τό ακόλουθον, ντόπιον
πράγμα, όπως θα δίητε ;

Θανάτου, Σταμάτη, Μανωλόπουλε,
Του ούρανόσκου ήρώδι κι' ήμθέοι
Τέρψι του λάργγα και γλυκασμοί
Τυρί της Βίσερης, σαλάμι, παρμε-
(ζάνα,

Τουράι ξυδάτο θάμα όνειροπλάνο
Τῆς έδωδῆς πρωτοπόροι εδοι-εδάν !

Αυτή είνε ή ποιητική συλλογή του
κ. Φαντάζη. Άς μην έμμεθα όμως κα-
κοί. Η συλλογή έχει και τά καλά της.
Έχει 60 σελίδας και 30 ποιήματα, γι-
ατί έκαστη σελίς είνε τυπωμένη άπ'
τό ένα μόνον μέρος. Λαμπρά σκέψις,
σωτηρία ήπνευσις ! Την συνιστώμεν
εις πάντας τους νέους ποιητάς. Θα
γλυτώνομεν έτσι από τό ήμισυ της ποι-
ητικής τον ήμισυ.

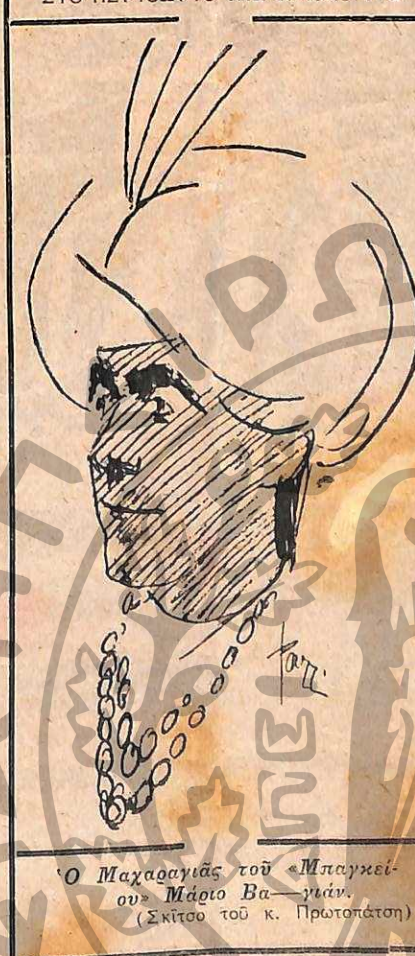
Ένα κατάφωτο τέλος, δια του βι-
βλίον του αυτού ό κ. Λώρος Φαντά-
ζης : Ήδυνεν... Α—ό ο ο ο και έτεκε
μύν !...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθη τό φύλλον Ίανουαρίον του
φιλολογικού περιοδικού «Κυκλάδες» και
τό ύπ' αριθ. 6 τεύχος του «Παιδικού
Κόσμου» με ενδιαφέροντα περιεχόμενα.

—Υπό του έκδοτικού οίκου της
Άλεξανδρείας Α. Κασιγόνη έξεδόθη,
εις την σειράν των έκδόσεων της «Ε-
κρήνης», μελέτη του κ. Σ. Πετρίδη
με τον τίτλον «Τό πρόβλημα Ανατο-
λή—Δύσις» και πωλείται εις τά βιβλιο-
πωλεία αντί δραχ. 10.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ο Μαχαράτζας του Μπαγκκεί-
ου Μάρο Βα—μάν,
(Σκίτσο του κ. Πρωτοπατή)

στον έαυτό του, ενώ οι περισσότεροι
νέοι, οι κατά μήνην μοντερονίζοντες
είνε... εκτός έαυτών !

Σε κανένα άλλο μέρος της γῆς τέλος,
δεν δεινοπαθεί τόσο ό τυπογραφικός
χάρτης, όσον έν Έλλάδι. Σε κανένα
άλλο μέρος της γῆς δεν διαγράφον-
ται τοιοῦτοι είδους άσέλγειαι επί της

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τότε η γρηά είπε στον Τάξ-Ούλμουλου:

— Άκουσε να δής τί συμβαίνει...

Η Λάκκα έχει γυμνάσει επίτηδες, για να τούς χρησιμοποιήσῃ στη δουλειά αυτή, έναν γάτο κι' έναν ποντικό...

Έγινε συνθήκη τὸν γάτο να κρατᾷ ἐπάνω στὸ κεφάλι του τὴ λάμπα πὸν φωτίζει τὸ τᾶβλι καὶ τὸν ποντικό να στέκεται κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴ σκιά τῆς λάμπας...

Όταν λοιπὸν ἡ τύχη δὲν εἶνε εὐνοϊκὴ στὴ Λάκκα, ὁ γάτος κουνάει τὴ λάμπα ἔτσι πὸν νὰ μὴ φωτίζει τὸ τᾶβλι. Τότε ὁ ποντικὸς πάει καὶ γυρίζει τὰ ξάρια, κι' ἔτσι ἡ Λάκκα κερδίζει πάντοτε, χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας τῆς ν' ἀντιλαμβάνεται ποτὲ τίποτε.

Μόλις ὁ Τάξ-Ούλμουλου ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγε στὴν ἀγορὰ κι' ἀγόρασε μιὰ μικρὴ νυφίτσα, τὴν ὁποία γύναισε νὰ στέκεται κρυμμένη μέσα στὸ μανίκι του καὶ νὰ βγαίνει γρήγορα-γρήγορα ἔξω, μόλις τὸν ἄκουγε νὰ χτυπᾷ τὸ δάχτυλό του.

Όταν ἡ νυφίτσα γυμνάστηκε καλά, πῆγε καὶ εἶπε στὴ γρηά:

— Κουράστηκα πειὰ νὰ ὑπηρετῶ τὸν εἰσόν... Ἄν δαχτὴς νὰ μοῦ δανείσης χίλιες ρούπιες (νομίσματα τοῦ τόπου), θὰ προσπαθῶ νὰ κἄνω τὴν τύχη μου μὲ τὸ ἐμπόριον...

Ἡ γρηά ὡδήγησε τότε τὸν παίκτη σὲ μιὰ κῆμαρη, ὅπου εἶχε κρυμμένα ὅλα τῆς τὰ χρήματα καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ ὅσα θέλει. Ὁ Τάξ-Ούλμουλου δὴς πῆρε μόνον τὶς χίλιες ρούπιες πὸν τῆς εἶχε ζητήσει.

Ἐπειτα πῆγε στὸν εἰσόν τὸν κύριό του, τοῦ εἶπε ὅτι ἕνας φίλος του παντρεύεται καὶ τὸν παρακάλεσε, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πᾶν κι' αὐτὸς καλοντυμένος στὸ γάμο του, νὰ τοῦ δανείσῃ μιὰ φορεσιὰ του.

Ὁ εἰσὸς δέχτηκε πρόθυμα τὴν παράκλησι τοῦ Τάξ-Ούλμουλου κι' ὤρισε μόνον τοῦ ἔδωσε τὴν καλύτερη φορεσιὰ του. Φίλὰ καὶ τοῦ ἔπεσε νὰ πάρῃ ἀπ' τοὺς σταύλους τοῦ τοῦ καλύτερο ἄλογο του.

Ἔτσι, ὁ νέος παίκτης, ντυμένος μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ καθάλλα σ' ἕνα περὶφρᾶνο ἄτι, πῆγε στὸ παλάτι τῆς πανούχας Λάκκας.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογο του καὶ τοῦλαυτοὶ προχώρησε μέσα στὴν κατοικία. Ἐκρημασμένη ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ ἐπισκεψή, ἡ Λάκκα γλῶσσαις μὲλις τὸν εἶδε. Ὡστόσο ἔβλεπε τὸν παίκτη νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ ἔδρα, σπουδαμένη μὲ πολὺντες πέτρες, ἐνῶ ἡ ἴδια καθίσε στὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς θρόνο, πλάι στὸν ὅποιο παραστεκόταν ἕνας δούλος...

Ἀμέσως ἡ νυφίτσα, πὸν βοίσκοταν κρυμμένη μέσα στὸ μανίκι του, πετάχτηκε ἔξω... Βλέποντάς τὴν, ὁ ποντικὸς ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ γάτος ἔφυγε τρομαγμένος, ἀφίοντας νὰ πέσῃ ἡ λάμπα ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Γεμάτος ὀργή τότε, ὁ παίκτης φώναξε στὴ Λάκκα:

— Πονηρὴ γυναίκα, τί τέραςμα εἶνε αὐτό... Πῶς! μέσα στὸ στήν σου ὅπου τὰ ρομπίνια λάμπουν μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν ἔχεις ἕνα στερεὸ πρᾶγμα γιὰ ν' ἀκουμπᾷς τὴ λάμπα σου...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ ὠραία γυναικὴ τὰ ἔχασε καὶ τὸ σῶμα τῆς πλημμύρισε ἀπὸ ἰδρώτα... Ὡστόσο ἔφερε μιὰ στερεὰ λάμπα καὶ τὴν παίρνει ἐξακολουθῶσα. Τώρα ἡ τύχη εὐνοῦσε τὸν παίκτη καὶ ὁ Τάξ-Ούλμουλου κέρδιζε, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἑκατὸ χιλιάδες ρούπιες.

Όταν ξημέρωσε, εἶπε στὴ Λάκκα πὸς ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ προγευματίσῃ, καὶ μὲ τὸ βασιλεῖα καὶ τὴν ἄφρη, δίνοντάς τῆς ραντεβὺ γιὰ τὸ βράδυ.

Τότε ἐκείνη, ἀπεπισμένη, ἔπαιξε τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἔχασε. Τότε ὁ παίκτης τῆς εἶπε:

— Ἀρσὺ δὲν σοῦ μένει πειὰ τίποτε γιὰ νὰ παίξῃς, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα; Θέλεις νὰ παίξουμε ἀκόμα μιὰ σοῦ; Ἄν γάσω, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομῦριο ρούπιες. Ἄν γάσης ἕως, θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλους τοὺς παίκτης πὸν τοὺς κέρδισες μὲ τὶς πονηρίες σου καὶ τοὺς ἔκανες κλέβους σου...

Ἡ Λάκκα δέχτηκε, μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὁ παίκτης εἶχε κερδίσει κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Εὐνοῦμένη μου νέε, τοῦ εἶπε τότε ἡ Λάκκα, θέλω νὰ δοκιμάσω μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν τύχη μου. Ἄν κερδίσω, θὰ σοῦ ἐναποθέσω ὅλα ὅσα μοῦ κέρδισες, μὰ ἂν χάσω, θὰ γίνω κλέβη σου...

Τὸ ὅσοι τῆς τῆς τοῦ Τάξ-Ούλμουλου ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπει, κι' ὁ παίκτης κέρδιζε κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Τότε ἡ Λάκκα μὲ τὴ κορὴ τοῦ κύνου, τοῦ εἶπε, ἐνῶντας τὰ χέρια τῆς:

— Τυχερὸ μου νέε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ συνδρομῇ τῶν ἀστρονῶν, ἔτσι μὲ στήριξη τὸ πρόσπο τοῦ πὸν ἔλαμπε σὺν καθρέπτης καὶ ἐκείνη, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἀρσὺ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Τάξ-Ούλμουλου, φόρεσε τὸ ῥάσο τῶν δερβισῶν, ἔτσι μὲ στήριξη τὸ πρόσπο τοῦ πὸν ἔλαμπε σὺν καθρέπτης καὶ ἐκείνη, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν πρῶτα, ὁ Τάξ-Ούλμουλου ἔφτασε σ' ἕνα δάσος ἀτελείωτο καὶ τόσο πυκνό, ὥστε αἰώνια νύχτα βασιλεῖ ἐκεῖ μέσα. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του καὶ προχώρησε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο δάσος. Πεπατοῦσε παύοντα ἀπὸ πρὸς ἀγῆστους καὶ σὲ κάθε βήμα πὸν ἔκανε, ἀναστενάξῃ. Ἀγρία θηρία, κάθε λογῆς, κρυβόταν μέσα στὰ σῦντρα καὶ ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς προέβλεναν δράκοι ἐξαγριωμένοι καὶ πεινασμένοι, μὲ τὸ στόμα θυριστὸ σὺν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνῶς ἀδεινοῦ σπτιοῦ. Ἡ ζέστη τῆς Κόλασης ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο νεὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπτιοῦ τῶν οὐσιδίων.

Ὁ παίκτης πληνῆθηκε πολὺ δεξιὰ κι' αἰσθητὰ. Τέλος, ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς δυσκολίες, γδαρμένους, ματωμένους κι' ἐξαντλημένους, ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους... Ἐκεῖ, γονατίζοντας, εὐχαρίστησε χίλιες φορὲς τὸ Θεὸ πὸν τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ περάσῃ...

Ἐπειτα, καθὼς ἐξακολουθῆσε τὸ δρόμο του, εἶδε ἔξωθεν ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο τόσο τεράστιο, ὥστε θὰ τὸν ἔπαινε κανεὶ γιὰ βουνό. Ὁ δρόμος, βλέποντάς τον, σηκώθηκε καὶ τὸ κεφάλι του ἄγγιξε τὸν οὐρανὸν νὰ τοῦ ἐναρμόσῃ τὸ φῶς του.

δὲν ἤθελε, μὰ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ παίξῃ. Ὅπως ἔκανε πάντα, τοποθέτησε τὴ λάμπα ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ γάτου, καὶ, βάζοντας ἑκατὸ ρούπιες στὸ παίρνει, ἔριξε τὰ ξάρια.

Ὁ παίκτης τὴν ἄφρησε νὰ κερδίσῃ τὴν πρώτη παρτίδα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γάτου καὶ τοῦ ποντικοῦ...

Στὴ δεύτερη, ἐπειδὴ ἡ τύχη δὲν ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς Λάκκας, ὁ γάτος κι' ὁ ποντικὸς ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ξαναρχίσουν τὸ συνηθισμένο τους παίρνει, ὅταν ὁ Τάξ-Ούλμουλου χτύπησε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ τᾶβλι.

Ἡ Λάκκα κέρδιζε πάντοτε, χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας τῆς ν' ἀντιλαμβάνεται ποτὲ τίποτε.

Μόλις ὁ Τάξ-Ούλμουλου ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγε στὴν ἀγορὰ κι' ἀγόρασε μιὰ μικρὴ νυφίτσα, τὴν ὁποία γύναισε νὰ στέκεται κρυμμένη μέσα στὸ μανίκι του καὶ νὰ βγαίνει γρήγορα-γρήγορα ἔξω, μόλις τὸν ἄκουγε νὰ χτυπᾷ τὸ δάχτυλό του.

Όταν ἡ νυφίτσα γυμνάστηκε καλά, πῆγε καὶ εἶπε στὴ γρηά:

— Κουράστηκα πειὰ νὰ ὑπηρετῶ τὸν εἰσόν... Ἄν δαχτὴς νὰ μοῦ δανείσης χίλιες ρούπιες (νομίσματα τοῦ τόπου), θὰ προσπαθῶ νὰ κἄνω τὴν τύχη μου μὲ τὸ ἐμπόριον...

Ἡ γρηά ὡδήγησε τότε τὸν παίκτη σὲ μιὰ κῆμαρη, ὅπου εἶχε κρυμμένα ὅλα τῆς τὰ χρήματα καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ ὅσα θέλει. Ὁ Τάξ-Ούλμουλου δὴς πῆρε μόνον τὶς χίλιες ρούπιες πὸν τῆς εἶχε ζητήσει.

Ἐπειτα πῆγε στὸν εἰσόν τὸν κύριό του, τοῦ εἶπε ὅτι ἕνας φίλος του παντρεύεται καὶ τὸν παρακάλεσε, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πᾶν κι' αὐτὸς καλοντυμένος στὸ γάμο του, νὰ τοῦ δανείσῃ μιὰ φορεσιὰ του.

Ὁ εἰσὸς δέχτηκε πρόθυμα τὴν παράκλησι τοῦ Τάξ-Ούλμουλου κι' ὤρισε μόνον τοῦ ἔδωσε τὴν καλύτερη φορεσιὰ του. Φίλὰ καὶ τοῦ ἔπεσε νὰ πάρῃ ἀπ' τοὺς σταύλους τοῦ τοῦ καλύτερο ἄλογο του.

Ἔτσι, ὁ νέος παίκτης, ντυμένος μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ καθάλλα σ' ἕνα περὶφρᾶνο ἄτι, πῆγε στὸ παλάτι τῆς πανούχας Λάκκας.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογο του καὶ τοῦλαυτοὶ προχώρησε μέσα στὴν κατοικία. Ἐκρημασμένη ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ ἐπισκεψή, ἡ Λάκκα γλῶσσαις μὲλις τὸν εἶδε. Ὡστόσο ἔβλεπε τὸν παίκτη νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ ἔδρα, σπουδαμένη μὲ πολὺντες πέτρες, ἐνῶ ἡ ἴδια καθίσε στὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς θρόνο, πλάι στὸν ὅποιο παραστεκόταν ἕνας δούλος...

Ἀμέσως ἡ νυφίτσα, πὸν βοίσκοταν κρυμμένη μέσα στὸ μανίκι του, πετάχτηκε ἔξω... Βλέποντάς τὴν, ὁ ποντικὸς ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ γάτος ἔφυγε τρομαγμένος, ἀφίοντας νὰ πέσῃ ἡ λάμπα ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Γεμάτος ὀργή τότε, ὁ παίκτης φώναξε στὴ Λάκκα:

— Πονηρὴ γυναίκα, τί τέραςμα εἶνε αὐτό... Πῶς! μέσα στὸ στήν σου ὅπου τὰ ρομπίνια λάμπουν μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν ἔχεις ἕνα στερεὸ πρᾶγμα γιὰ ν' ἀκουμπᾷς τὴ λάμπα σου...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ ὠραία γυναικὴ τὰ ἔχασε καὶ τὸ σῶμα τῆς πλημμύρισε ἀπὸ ἰδρώτα... Ὡστόσο ἔφερε μιὰ στερεὰ λάμπα καὶ τὴν παίρνει ἐξακολουθῶσα. Τώρα ἡ τύχη εὐνοῦσε τὸν παίκτη καὶ ὁ Τάξ-Ούλμουλου κέρδιζε, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἑκατὸ χιλιάδες ρούπιες.

Όταν ξημέρωσε, εἶπε στὴ Λάκκα πὸς ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ προγευματίσῃ, καὶ μὲ τὸ βασιλεῖα καὶ τὴν ἄφρη, δίνοντάς τῆς ραντεβὺ γιὰ τὸ βράδυ.

Τότε ἐκείνη, ἀπεπισμένη, ἔπαιξε τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἔχασε. Τότε ὁ παίκτης τῆς εἶπε:

— Ἀρσὺ δὲν σοῦ μένει πειὰ τίποτε γιὰ νὰ παίξῃς, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα; Θέλεις νὰ παίξουμε ἀκόμα μιὰ σοῦ; Ἄν γάσω, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομῦριο ρούπιες. Ἄν γάσης ἕως, θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλους τοὺς παίκτης πὸν τοὺς κέρδισες μὲ τὶς πονηρίες σου καὶ τοὺς ἔκανες κλέβους σου...

Ἡ Λάκκα δέχτηκε, μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὁ παίκτης εἶχε κερδίσει κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Εὐνοῦμένη μου νέε, τοῦ εἶπε τότε ἡ Λάκκα, θέλω νὰ δοκιμάσω μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν τύχη μου. Ἄν κερδίσω, θὰ σοῦ ἐναποθέσω ὅλα ὅσα μοῦ κέρδισες, μὰ ἂν χάσω, θὰ γίνω κλέβη σου...

Τὸ ὅσοι τῆς τῆς τοῦ Τάξ-Ούλμουλου ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπει, κι' ὁ παίκτης κέρδιζε κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Τότε ἡ Λάκκα μὲ τὴ κορὴ τοῦ κύνου, τοῦ εἶπε, ἐνῶντας τὰ χέρια τῆς:

— Τυχερὸ μου νέε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ συνδρομῇ τῶν ἀστρονῶν, ἔτσι μὲ στήριξη τὸ πρόσπο τοῦ πὸν ἔλαμπε σὺν καθρέπτης καὶ ἐκείνη, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν πρῶτα, ὁ Τάξ-Ούλμουλου ἔφτασε σ' ἕνα δάσος ἀτελείωτο καὶ τόσο πυκνό, ὥστε αἰώνια νύχτα βασιλεῖ ἐκεῖ μέσα. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του καὶ προχώρησε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο δάσος. Πεπατοῦσε παύοντα ἀπὸ πρὸς ἀγῆστους καὶ σὲ κάθε βήμα πὸν ἔκανε, ἀναστενάξῃ. Ἀγρία θηρία, κάθε λογῆς, κρυβόταν μέσα στὰ σῦντρα καὶ ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς προέβλεναν δράκοι ἐξαγριωμένοι καὶ πεινασμένοι, μὲ τὸ στόμα θυριστὸ σὺν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνῶς ἀδεινοῦ σπτιοῦ. Ἡ ζέστη τῆς Κόλασης ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο νεὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπτιοῦ τῶν οὐσιδίων.

Ὁ παίκτης πληνῆθηκε πολὺ δεξιὰ κι' αἰσθητὰ. Τέλος, ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς δυσκολίες, γδαρμένους, ματωμένους κι' ἐξαντλημένους, ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους... Ἐκεῖ, γονατίζοντας, εὐχαρίστησε χίλιες φορὲς τὸ Θεὸ πὸν τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ περάσῃ...

Ἐπειτα, καθὼς ἐξακολουθῆσε τὸ δρόμο του, εἶδε ἔξωθεν ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο τόσο τεράστιο, ὥστε θὰ τὸν ἔπαινε κανεὶ γιὰ βουνό. Ὁ δρόμος, βλέποντάς τον, σηκώθηκε καὶ τὸ κεφάλι του ἄγγιξε τὸν οὐρανὸν νὰ τοῦ ἐναρμόσῃ τὸ φῶς του.

Τότε ἐκείνη, ἀπεπισμένη, ἔπαιξε τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἔχασε. Τότε ὁ παίκτης τῆς εἶπε:

— Ἀρσὺ δὲν σοῦ μένει πειὰ τίποτε γιὰ νὰ παίξῃς, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα; Θέλεις νὰ παίξουμε ἀκόμα μιὰ σοῦ; Ἄν γάσω, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομῦριο ρούπιες. Ἄν γάσης ἕως, θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλους τοὺς παίκτης πὸν τοὺς κέρδισες μὲ τὶς πονηρίες σου καὶ τοὺς ἔκανες κλέβους σου...

Ἡ Λάκκα δέχτηκε, μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὁ παίκτης εἶχε κερδίσει κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

πρᾶγμα γιὰ ν' ἀκουμπᾷς τὴ λάμπα σου...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ ὠραία γυναικὴ τὰ ἔχασε καὶ τὸ σῶμα τῆς πλημμύρισε ἀπὸ ἰδρώτα... Ὡστόσο ἔφερε μιὰ στερεὰ λάμπα καὶ τὴν παίρνει ἐξακολουθῶσα. Τώρα ἡ τύχη εὐνοῦσε τὸν παίκτη καὶ ὁ Τάξ-Ούλμουλου κέρδιζε, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἑκατὸ χιλιάδες ρούπιες.

Όταν ξημέρωσε, εἶπε στὴ Λάκκα πὸς ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ προγευματίσῃ, καὶ μὲ τὸ βασιλεῖα καὶ τὴν ἄφρη, δίνοντάς τῆς ραντεβὺ γιὰ τὸ βράδυ.

Τότε ἐκείνη, ἀπεπισμένη, ἔπαιξε τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἔχασε. Τότε ὁ παίκτης τῆς εἶπε:

— Ἀρσὺ δὲν σοῦ μένει πειὰ τίποτε γιὰ νὰ παίξῃς, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα; Θέλεις νὰ παίξουμε ἀκόμα μιὰ σοῦ; Ἄν γάσω, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομῦριο ρούπιες. Ἄν γάσης ἕως, θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλους τοὺς παίκτης πὸν τοὺς κέρδισες μὲ τὶς πονηρίες σου καὶ τοὺς ἔκανες κλέβους σου...

Ἡ Λάκκα δέχτηκε, μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὁ παίκτης εἶχε κερδίσει κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Εὐνοῦμένη μου νέε, τοῦ εἶπε τότε ἡ Λάκκα, θέλω νὰ δοκιμάσω μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν τύχη μου. Ἄν κερδίσω, θὰ σοῦ ἐναποθέσω ὅλα ὅσα μοῦ κέρδισες, μὰ ἂν χάσω, θὰ γίνω κλέβη σου...

Τὸ ὅσοι τῆς τῆς τοῦ Τάξ-Ούλμουλου ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπει, κι' ὁ παίκτης κέρδιζε κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

Τότε ἡ Λάκκα μὲ τὴ κορὴ τοῦ κύνου, τοῦ εἶπε, ἐνῶντας τὰ χέρια τῆς:

— Τυχερὸ μου νέε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ συνδρομῇ τῶν ἀστρονῶν, ἔτσι μὲ στήριξη τὸ πρόσπο τοῦ πὸν ἔλαμπε σὺν καθρέπτης καὶ ἐκείνη, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν πρῶτα, ὁ Τάξ-Ούλμουλου ἔφτασε σ' ἕνα δάσος ἀτελείωτο καὶ τόσο πυκνό, ὥστε αἰώνια νύχτα βασιλεῖ ἐκεῖ μέσα. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του καὶ προχώρησε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο δάσος. Πεπατοῦσε παύοντα ἀπὸ πρὸς ἀγῆστους καὶ σὲ κάθε βήμα πὸν ἔκανε, ἀναστενάξῃ. Ἀγρία θηρία, κάθε λογῆς, κρυβόταν μέσα στὰ σῦντρα καὶ ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς προέβλεναν δράκοι ἐξαγριωμένοι καὶ πεινασμένοι, μὲ τὸ στόμα θυριστὸ σὺν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνῶς ἀδεινοῦ σπτιοῦ. Ἡ ζέστη τῆς Κόλασης ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο νεὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπτιοῦ τῶν οὐσιδίων.

Ὁ παίκτης πληνῆθηκε πολὺ δεξιὰ κι' αἰσθητὰ. Τέλος, ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς δυσκολίες, γδαρμένους, ματωμένους κι' ἐξαντλημένους, ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους... Ἐκεῖ, γονατίζοντας, εὐχαρίστησε χίλιες φορὲς τὸ Θεὸ πὸν τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ περάσῃ...

Ἐπειτα, καθὼς ἐξακολουθῆσε τὸ δρόμο του, εἶδε ἔξωθεν ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο τόσο τεράστιο, ὥστε θὰ τὸν ἔπαινε κανεὶ γιὰ βουνό. Ὁ δρόμος, βλέποντάς τον, σηκώθηκε καὶ τὸ κεφάλι του ἄγγιξε τὸν οὐρανὸν νὰ τοῦ ἐναρμόσῃ τὸ φῶς του.

Τότε ἐκείνη, ἀπεπισμένη, ἔπαιξε τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἔχασε. Τότε ὁ παίκτης τῆς εἶπε:

— Ἀρσὺ δὲν σοῦ μένει πειὰ τίποτε γιὰ νὰ παίξῃς, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα; Θέλεις νὰ παίξουμε ἀκόμα μιὰ σοῦ; Ἄν γάσω, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομῦριο ρούπιες. Ἄν γάσης ἕως, θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλους τοὺς παίκτης πὸν τοὺς κέρδισες μὲ τὶς πονηρίες σου καὶ τοὺς ἔκανες κλέβους σου...

Ἡ Λάκκα δέχτηκε, μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὁ παίκτης εἶχε κερδίσει κι' αὐτὴ τὴν παρτίδα.

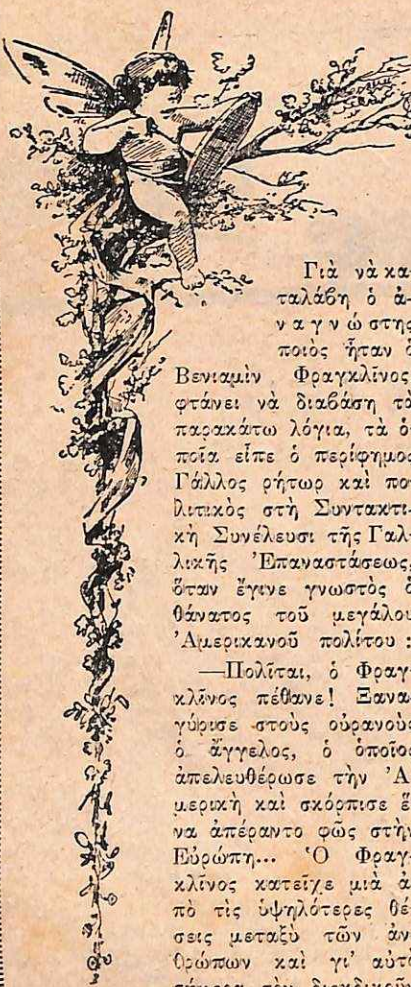
Εὐνοῦμένη μου νέε, τοῦ εἶπε τότε ἡ Λάκκα, θέλω νὰ δοκιμάσω μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν τύχη μου. Ἄν κερδίσω, θὰ σοῦ ἐναποθέσω ὅλα ὅσα μοῦ κέρδισες, μὰ ἂν χάσω, θὰ γίνω κλέβη σου...

Τὸ ὅσοι τῆς τῆς τοῦ Τάξ-Ούλμουλου ἐ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Ένας ιστορικός λόγος του Μιραμπώ. Η παιδική ηλικία του Φραγκλίνου. Σαπωναποιοί και τυπογράφοι. Τα πρώτα δημοσιογραφικά του βήματα. Το ταξίδι του στην Αγγλία. Ένα περίφημο βιβλίο. Η εφεύρεση του αλεξικερύνου. Η επανάστασις της Αμερικής κατά των Άγγλων. Ο Φραγκλίνος στο Παρίσι. Ο ένθεουσιασμός των Γάλλων. Ο γέρος χωρικός με την μαγκούρα, κτλ. κτλ.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης ποιος ήταν ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, φτάνει να διαβάσει τα παρακάτω λόγια, τα οποία είπε ο περίφημος Γάλλος ρήτωρ και πολιτικός στη Συντακτική Συνέλευσις της Γαλλικής Επανάστασης, όταν έγινε γνωστός ο θάνατος του μεγάλου Αμερικανού πολίτου:

— Πολίται, ο Φραγκλίνος πέθανε! Επαναγύρισε στους ούρανους ο άγγελος, ο οποίος απειλευόταν την Αμερική και σκόρπισε ένα πέπλο πάνω στην Ευρώπη... Ο Φραγκλίνος κατείχε μια από τις υψηλότερες θέσεις μεταξύ των ανθρώπων και γι' αυτό σήμερον τον διεκδικούν η Ευρώπη και η Αμερική. Δεν πρόκειται να τον πενήσουμε επίσημα και υποκριτικά, όπως γίνεται συνήθως με τους λεγομένους άνδρες. Όχι!... Τα δάκρυα που χύνουμε τώρα για το θάνατο του Φραγκλίνου είναι θερμά και ειλικρινή. Οι αντιπρόσωποι των εθνών μόνο τους ανθρώπους που εργάστηκαν για το καλό της ανθρωπότητας πρέπει να τιμούν... κτλ. κτλ.

Ο Φραγκλίνος, γνύς σαπωνοποιού, ήταν το νεότερο από τα δεκαεφτά παιδιά του πατέρα του και γι' αυτό το λόγο μάλιστα τον είχαν υποτάξει Βενιαμίν. Γεννήθηκε στη Βοστώνη της Αμερικής κατά τον Ιανουάριο του 1706.

Επειδή η οικογένειά του ήταν πολυμελής και επειδή όλοι έπρεπε να εργάζωνται, ο Φραγκλίνος άρχισε από πολύ μικρός να βοηθάει τον πατέρα του στη δουλειά του. Έπειτα όμως άλλαξε εργασία και σε ηλικία δύο ετών, έγινε στοιχειωδώς στο τυπογραφείο που είχε στη Βοστώνη ένας από τους μεγαλύτερους αδελφούς του.

Έκεί, όσες ώρες δεν είχε εργασία, διάβαζε κάθε ωφέλιμο βιβλίο που έπεφτε τα χέρια του.

Έπειτα από μερικά χρόνια ο αδελφός του άρχισε να εκδίδει μια εφημερίδα, της οποίας ο Βενιαμίν ήταν τακτικός συνεργάτης και στην οποία δημοσίευσε άρθρα εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Σε λίγους καιρούς διαφώνησε με τον αδελφό του στην πολιτική και, αφήνοντας τη δουλειά του και διακόπτοντας τη συνεργασία του στην εφημερίδα, έφυγε για τη Φιλαδέλφεια.

Εκεί ο Άγγλος δικηγόρος της πό-

λεως, ο οποίος τον συμπαθούσε εξαιρετικά, του πρότεινε να εκδώσει δική του εφημερίδα, μά, επειδή έστερείτο των κεφαλαίων που χρειαζόντουσαν γι' αυτό το σκοπό, αναγκάστηκε σε ηλικία δεκαοκτώ ετών να φύγει από τη Φιλαδέλφεια, να διαπλεύσει τον Ατλαντικό και να πάει στο Λονδίνο, όπου εργάστηκε πάλι ως στοιχειωδώς σε διάφορα τυπογραφεία.

Όστόσο, ούτε στο Λονδίνο εδουχίστηκε ο Φραγκλίνος. Γι' αυτό ξαναγύρισε στη Φιλαδέλφεια, όπου κάποιος έμπορος τον προσέλαβε ως γραμματέα του. Μά γρήγορα έχασε και τη θέση του αυτή και αναγκάστηκε να γίνει πάλι τυπογράφος για να βγάλει το ψωμί του.

Τέλος, διά της συνδρομής μερικών φίλων του, ο Φραγκλίνος κατόρθωσε

θέσει με απαραιτήτη χάρη τις αρχές της ήθικης, τα καθήκοντα της φιλίας και της φιλανθρωπίας, την καλή χρησιμοποίηση του χρόνου, κτλ. κτλ.

Συγχρόνως με τη συγγραφή των ήθικων του έργων, τα οποία εξακολουθούσαν ευεργετική επίδραση στους αναγνώστες αναγνώστας των, ο Φραγκλίνος καταγινόταν και με τη φυσική, και με κίνδυνο της ίδιας του της ζωής, ανακάλυψε το μυστήριο του κεραυνού κι έφευγε το αλεξικερύνου...

Κατά την εποχή εκείνη, η Βόρειος Αμερική, η οποία ως τότε ήταν υποταγμένη στην Αγγλία, προετοίμαζε επανάστασις για να αποκτήσει την ελευθερία της.

Μά όλοι οι Αμερικανοί δεν συμ-

βαίναμε να τον κρατήσουν οι Άγγλοι ως αιχμάλωτό τους.

Όταν ξαναγύρισε στη Φιλαδέλφεια, από τυπογράφος, ήθικολόγος και δημοσιογράφος που ήταν προηγουμένως, ανέδειχθη μεγάλος πολιτικός.

Όταν, τέλος, οι Αμερικανοί συμφώνησαν και εκήρυξαν συγχρόνως την ανεξαρτησίαν τους και τον πόλεμο κατά της Αγγλίας, ο Φραγκλίνος στάλθηκε στο Παρίσι ως αντιπρόσωπος της πατρίδας του, με την εντολή να συνομιλήσει συμμαχία με τη Γαλλία.

Οι Γάλλοι τον υπεδέχθησαν με ενθουσιασμό και τον απεθώσαν. Έπειτα δε από μερικά χρόνια, κατά τον Ιανουάριο του 1782, υπέγραψε μετά των αντιπροσώπων της αγγλικής κυβερνήσεως τους προκαταρκτικούς όρους της συνθήκης, διά της οποίας η Αγγλία αναγνώριζε την ανεξαρτησία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Εδώ βρίσκεται, τροφή των σκουληκιών, το σώμα του Βενιαμίν Φραγκλίνου του τυπογράφου.

Το σώμα αυτό μοιάζει με παλιό βιβλίο του οποίου ξέσκισαν τα φύλλα και έσθυσαν τον τίτλο. Το περιεχόμενο όμως του βιβλίου δεν θα χαθεί, αλλά θα εκδοθή σε καινούργια έκδοσι, αναθεωρημένο από το συγγραφέα...

ΓΙΑ ΤΑ ΛΕΥΚΟΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Ποιά είναι η μεγαλύτερη θυσία στον έρωτα;
— Τό να παραχωρήσει την αγαπημένη του σ' εκείνον από αυτή αγαπά.

— Τι είναι αδεξιότητα;
— Τό να μιλάει κανείς για τους παρόντας σαν να ήταν απόντες.

— Τι είναι πεθερά;
— Ο προάγγελος του διαζυγίου.

— Τι κάνει η εκδίκηση;
— Ίκανοποιεί χωρίς να παρηγορή.

— Τι είναι δεισιπλνής;
— Ανάμνησις εκείνου που δεν υπήρξε ποτέ.

— Ποιός είναι το ασφαλέστερο σωματωμα του έρωτος;
— Νά σωπαίνεις ενώ θέλεις να μιλήσεις.

— Ποιός είναι το ακριβέστερο μέτρο για να μην παύσεις να αγαπάς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να έχει λόγους.

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

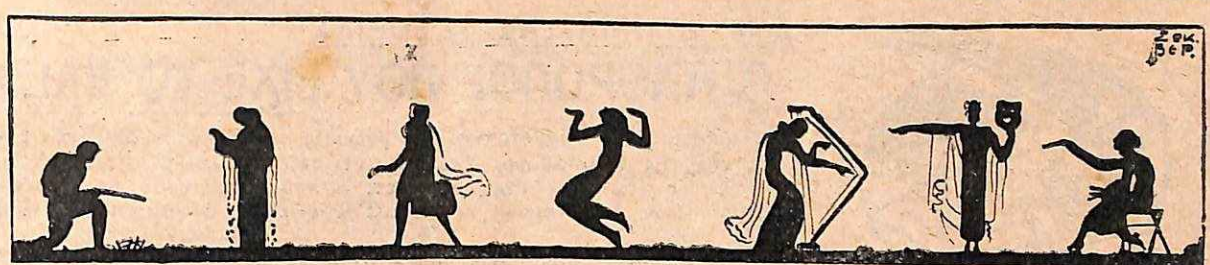
— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

— Τι είναι αιδώς;
— Τό να μιλάει κανείς χωρίς να θέλει;

ΚΑΙ ΛΙΓΑΚΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

Τά Πειραικά Καλλιτεία. Η Κοκκινιά μαίνεται. Ένα επεισόδιο. Ο κ. Δήμαρχος τρέπεται εις φυγήν. «Αν φορούσα τις παντούφλες μου...» Η επιτροπή των Καλλιτείων. Πώς έλαβε μέρος και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Δημοσιογραφικά έλλοιήματα. Μισώ τους δημοσιογράφους! Προσόντα και προσόντα. Τι θα γίνει του χρόνου. Μερικές ειλικρινείς συμβουλές, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δεν γνωρίζουμε τί θα γίνει με τα Αθηναϊκά Καλλιτεία. Η γραμμές αυτές γράφονται κατ' ανάγκην τεχνική, πολύ πρόωρα. Τα Πειραικά όμως Καλλιτεία είχαν τραγικές συνέπειες. Αμέσως μετά την εκλογή της Μίς Πειραιεύς, έλαβε χώραν και το σχετικό επεισόδιο στο Δ. Θεάτρο. Η μητέρα της Μίς Κοκκινιάς εξέφρασε την κατάντησή της και την όργη της για την βδίκη βράδευσις της επιτροπής. Η Μίς Πειραιεύς την αντιλήφθη και εξαμάνη.

— Γιατί, κυρία μου, δεν σου άρεσαν;

— Όχι, δεν μ' άρεσε.

— Τά παρόντα σου στο Δήμαρχο.

— Ο Δήμαρχος κ. Παναγιωτόπουλος, επιτιμος πρόεδρος της επιτροπής, άκούσας τη σύστασις της Μίς Πειραιεύς και μη έχων διάθεσις ν' άκούση διαμαρτυρίες, τρέπεται εις φυγήν.

Η Κοκκινιά επιμένει:

— Μας άδίκησαν!

Μά και η Μίς Πειραιεύς επιμένει:

— Άφου είμαι από τας ωραιότερας!

— Είσαι... ωραίο-τέρας! άνακράζει η Κοκκινιά.

— Μάχησε τη γλώσσα σου.

— Δική μου είναι και θά τας τά ψάλλω.

— Θά...

Και η Μίς Πειραιεύς σκύβει προς τά κάτω. Βλέπει όμως ότι φορεί λευκά υποδήματα και ανακρίνεται:

— Τι να σου κάνω, καμένη... Έπρεπε να φορώ τις παντούφλες μου και θά σου δείχνα γώ...

Στην επιτροπή των Πειραικών Καλλιτείων έλαβαν μέρος πολλοί λογάτοι, πλείστοι δημοσιογράφοι, υπάλληλοι του Δήμου, οι επιτροπικοί του ενοριακού ναού, ένας γλύπτης, ένας ζωγράφος, ένας αρχιτέκτων, ένας εργάλαδος οικοδομών και ο... Ιησούς Χριστός, τον οποίο είχε στο πσαντάκι της η Μίς Πειραιεύς, βασίσαα εις αυτόν όλες της τις ελπίδες.

Η Μίς Κοκκινιά, η ωραιότερα ίσως της βραδυάς, επέστρεψε σπίτι της άρρωστη. Και είχε δικήν. Πάντως να υπελείπτο σωματικώς της Μίς Πειραιεύς, άλλ' είχε κάτι που το έστερείτο έντελώς η δευτέρα: «Ωμορφο πρόσωπο. Άδρότητα και εύγενεια μορφής».

Μέλος της επιτροπής δικιολογούμενο για την ψήφον που έδωσε, έλεγε:

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

— Τι νάκανα, μωρ' αδερφέ μου;

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινηματογράφο, δεσποινίς;

— Ως να μην υπάρχη εν' Ελλάδα δεσποινίς μη εύσα άσπληρ της όθνης.

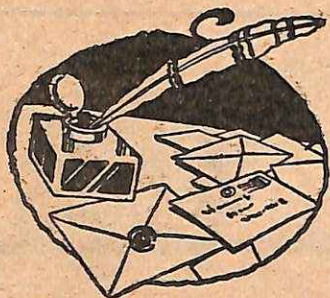
Και τ' άκουσε:

— Τά κεφάλι της δεν τ' άφείσαμε.

Τό βγάλαμε έξω από τ' λογαριασμό.

Και μι' άνοστη δημοσιογραφική ερώτησις προς τη Μίς:

— Έχετε παίξει στον Κινη

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένα μυστηριώδες ύποκειμενο. Έν γνώσεις του ιππότη Σαιν Ζερμαίν. Έν πρώτη του εμφάνισις. Εύ-νοευσμένης της Πομπαδούρ. Το διαμάντι του βασιλέως. Ένα καταπληκτικό κατόρθωμα του κόμητος. Ο έρωας της κορησής ντε λ' Μυετ. Όπου πλακώνουν τ'α γηρατειά. Το φιαλίδιο με το μυστηριώ-δες υγρό. Πώς ξανάνειωσε και έγινε αγνώριστη η καμαριέρα. Η εξαφάνισις του κρημτός, κτλ. κτλ.

του έναν μυστικισμό, στον οποίο κα-νείς δεν μπορούσε να αντισταθεί.

Έτσι, ο περιέργος αυτός άνθρωπος δεν άργησε να μπη και να αποκτήσει μεγάλη επιρροή στους κύκλους της Γαλλικής Αύλης. Ο ίδιος ο βασιλεύς τον είχε εκτιμήσει πολύ.

Από τότε, πολύ συχνά η μαρκησία ντε Πομπαδούρ οργανώνει στα ανά-κτορα ειδικές συγκεντρώσεις, στις ό-ποιες καλούσε αποκλειστικώς πρόσωπα της εμπιστοσύνης της, και στις άπει-ές ο κόμης Σαιν—Ζερμαίν επεδείκνυε τις άποκρυφες ικανότητές του. Η συγκεν-τρώσεις αυτές ήταν πνευματιστικές, ύ-πνωτιστικές, αλχημιστικές. Τά πιο πε-ριεργα μυστικιστικά πειράματα γινόν-τουσαν σ' αυτές.

Σε μια από τις συγκεντρώσεις αυ-

τί λεκέδες, και έχασε τελείως την ά-ξία του...

—Ναι, Μεγαλειότατε, απάντησε ο κόμης, ξέρω την αρρώστεια αυτή που προσβάλλει τα διαμάντια και ξέρω επί-σης και τον τρόπο, με τον οποίο γι-ατρεύεται!

—Όστε μπορείς να γιαιτρέψεις και τον αδάμαντά μου, ρώτησε ο βασιλεύς.

—Βεβαίωτατα. Δόστε τον μου και σ' ένα μήνα σ'ας υπόσχομαι να τον κάνω τόσο λαμπρό, τόσο ωραίο καί τόσο πολύτιμο, όσο ήτανε και πρώτα!

Και πράγματι, έπειτα από έναν μή-να, ο κόμης επέστρεψε στον βασιλέα τον αδάμαντά του ακριβώς όπως ήταν στην άρχη. Μερικά χρόνια αργότερα, ο αδάμας αυτός πουλήθηκε στην 'Αγ-

τονίζε αντίθετος ότι ο Σαιν—Ζερμαίν είχε κατορθώσει να ναρκώσει την καρ-διά του και ότι ήταν έντελως άτρωτος στα βέλη του έρωτος!

Όστόσο, μερικά χρόνια αργότερα, η κόμισσα, η οποία από καιρό είχε ξε-περάσει την εποχή της νεότητος, άρ-χιζε να ανακαλύπτει επάνω της τα πρώτα σημεία του γήρατος. Αυτό ή-ταν άρετό να την βυθίσει σε άπελπι-σία, γιατί στην εποχή εκείνη, το με-γαλειότερο δυστύχημα για μια γυναίκα ήταν να παύει να είνε ωραία.

Πόση όμως ήταν η χαρά της, όταν μια μέρα ο Σαιν—Ζερμαίν τη διεβε-βώσε ότι μπορούσε να την διατηρή-ση νέα και ωραία!

—'Αλλ'ήθεια, κόμης, φώναξε η κό-μισσα. Μπορείτε να το κάνετε αυτό;

—'Ο! Θεέ μου!...

—Μπορώ, της απάντησε ένεινος. Μά πρέπει να μου όρκισήτε πως δεν θά πητε κανενός τίποτος.

—Τό όρκίζομαι! είπε η κόμισσα. Την επομένη μέρα, ο Σαιν—Ζερ-μαίν πήγε και ξαναβρήκε την κόμισ-σα. Έβγαλε άμέσως από την τσέπη του ένα φιαλίδιο και της τύδωσε. Τό φιαλίδιο περιείχε ένα πολύ υγρό.

—Πάρτε το, της είπε. Αυτό είνε τό έλιξήριο της ζωής. Τις μέρες που θά είνε γεμάτο τό φεγγάρι, θά παί-νετε από πέντε σταγόνες. Στην παν-σέληνο, θά παίρνετε δέκα. Βασίζομαι στην εχεμύθεια σας.

Η κόμισσα πήρε τό φιαλίδιο με δά-κρυα στά μάτια και με όρκους πός θά φύλαγε μέχρι θανάτου τό μυστικό. Όταν ο κόμης έφυγε, φώναξε τη θα-λαμπόλο της και, για να διασκεδάση κάθε ύποψία της ή περιέργειας, της έλε-πε ότι τό φιαλίδιο περιείχε ένα φάρμακο για τούς πόνοους του στομαχιού. Έπει-τα, βγήκε ήσυχη να κάνει ένα περίπα-το και μερικές επισκέψεις, περιμένον-τας άντιπόμους τις μέρες που θά γέ-μιζε τό φεγγάρι.

Μά ή τύχη τόφερε έτσι, καί, έπει-τα από λίγες ώρες, ή θαλαμπόλος της κόμισσης αισθάνθηκε δυνατούς πό-νοους στο στομάχι. Συλλογίστηκε τότε τό φάρμακο της κυρίας της, άνοιξε τό φιαλίδιο και ήπιε λίγο από τό πε-ριεχόμενό του. Μά οι πόνοι δεν έπαυ-σαν, και σιγά-σιγά ήπιε τό περισσότε-ρο από τό φάρμακο καί, για να μην καταλάβη τίποτε ή κόμισσα, γέμισε τό φιαλίδιο με νερό. Σε λίγο, έπεσε σέ ύπνο βαθύ.

Πόος τό βράδυ, ή κόμισσα γύρισε στο μέγαρό της και κάλεσε τις γυ-ναίκες της υπηρεσίας της για να της κάνουν τη βραδυή της τουαλέτας. Η τουαλέττα άρχισε, καί, όπως γινόνταν στην εποχή εκείνη, κράτησε πολύ. Έ-ξαφνα, τό βλέμμα της κομίσσης έτε-σε επάνω στη θαλαμπόλο της που εί-χε ξυπνήσει στο μεταξύ από τό βαθύ της ύπνο και μήτρε αόριστα μέσα στο δωμάτιό της.

—Τί θέλεις σ' έδω; τη ρώτησε με όρμη.

Η θαλαμπόλος ύπέθεσε ότι ή κυ-ρία της ήταν θυμωμένη γιατί δεν την

Ο γλεντζές ιππότης

τές, στην οποία παρευρίσκειτο και ο έ-διος ο βασιλεύς, ο κόμης είχε άρχισει να άναστήσει με τη συνθησιμένη έπο-βλητικότητα του τις άποκρυφες ιδιότη-τες των πολιτικών μετάλλων καί λίθων καί διάκρυες αλχημιστικές θεωρίες, σύμφωνα με τις όποιες μπορούσε κα-νείς να κατασκευάση πολιτικούς λί-θους ή να διορθώση τη φθορά και τη ζημία που ένδεχόμενος θά είχαν ύπο-στεί.

Ο βασιλεύς τον άκουσε με προσοχή, καί έπειτα, όπως διηγείται στα 'Απο-μνημονεύματά της μια αλλική κυρία της εποχής, τó έλε :

—Άκούστε με, κόμης. Έχω έναν κατασκευαστή των όπλων άνοσημέ-νη ή μυστηριώδεις καί άποκρυφες γνώ-σεις του. Χάρις στις αλλόκοτες αυτές γνώσεις του έρέθισε τη φαντασία κάθε συνομιλήτου του καί σκορπούσε γύρω

γλία για όντω χιλιάδες φράγκα!

Τό καταπληκτικότερο όμως κατόρ-θωμα του περιέργου αυτού ανθρώπου ήταν τό έξιψ, σύμφωνα με άδθενσιώ-τατες άφηγήσεις χρονικογράφου της εποχής!

Μιά άριστοκρατίς αλλική, ή κόμη-σα ντε λ' Μυετ, ήταν από τις φανα-τικότερες θαμιάστρες του Σαιν—Ζερ-μαίν. Καί όχι μόνο αυτό, μά μέσα της είχε δημιουργηθεί ένα βαθύ έρωτικό αίσθημα για τον καταπληκτικόν αυτόν άνθρωπο.

Δέν είνε γνωστό, άν ο κόμης έννοι-αθε τό ίδιο αίσθημα για τη θαμιά-στριά του. Οι χρονικογράφοι του που-θενά δεν άναφέρουν καμιά έρωτική του περιπέτεια, Ένας δέ άπ' αυτούς

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΦΟΝ ΜΟΛΙΝ

Όταν τη χτύπησε για πρώτη φο-ρά με τό στυλέτο, είχα μια άνέλπιστη, μια τρομακτική δύναμη. Τη χτύπησα μια, δύο, τρεις, τέσσερες, πέντε φο-ρές, ως πού τό ζεστό αίμα έβγαζε τό δάχτυλό μου και τό χέρι μου και τό σώμα της, χωρίς ζωή πεία, έπηρε-στη άκνησιό του θανάτου. Γεμάτος μίσος, μά χορταμένος από την έκ-δικήσι μου, είδα να πεθαίνει ή γυναι-κα, την όποία άγαπούσα περισσότερο από κάθε άλλο στον κόσμο. Έγχε-ρα άκουσα τ'α ξεφωνητά του παιδιού

μας... Κατόπιν ήλθαν οι άστυνόμοι, καί, ύστερα... Σαν έφυγε μόλιστα, θυμηθήκαμε μερικές λεπτομέρειες από τη ζωή του καί από τις έρωτικές κατακτήσεις του. Έπειτα μιλήσαμε για την εύ-τυχία του δικού μας γάμου. Θαρρώ πως ακόμα βλέπω μπροστά μου τ'α μάτια της γυναίκας μου πού έλαμπαν καθώς άκουγε τ'α μεθυμένα λόγια της εύδαιμονίας μου...

Μά τί έλεγε ή άπόφασις του δικα-στηρίου; Γιατί δέν με χάρυζαν ένοχο θανάτου; Γιατί δέν με όδήγησαν στον τόπο της έκτελέσεως;

Την είδα ξαπλωμένη στο διπλανό κρεβάτι να κοιμάται...

Άγαπούσα τη γυναίκα μου όσο τί-ποτε άλλο, καί θά έθυσίζα με εύχα-ρίστεια τη ζωή μου για χάρη της. Δέν είμαστε πλούσιοι, στο ήμερο έ-μους καί ευτυχισμένο κύλιμα της ζωής μας βλέπαμε με χαρά τό παιδί των άλλων, μού ήταν τότε τό έρω-τικό μου με επανέφερε στη ζωή... Άμέσως έτρεξα, σαν να με κυνηγού-σαν, στον άστυνομικό σταθμό καί πα-ραδόθηκα.

Κάθεται τώρα καί συλλογίζομαι μέσα στο κελλί της φυλάξης μου άν είνε αλήθεια αυτό που λένε, πως τό όνειρό είνε ή συνέχεια καί ή εξακο-λούησις της πραγματικής μας ζωής.

Μά τότε, όνειρό ήταν αυτό που εί-πα; είδα δει κατ'α τό πρωί πού σκότωσα τη γυναίκα μου.

Ποίν τη σκοτώσω, καθώς φαίνεται, όνειρομύμον καί ή φωνές μερικόν άγοσπορημένων διαδαιτών, έξω στο δόμο, μού έδωξαν για μια στιγ-μή τ'α όνειρό μου... Τό βράδυ καί πολύ καλά αυτό.

Μου φάνηκε τό-τε πως ήκουσα τη γυναίκα μου να ψι-θυρίζει καί σ' έναν

να φωνάζε τό γιατρό, γιατί φοβόταν μήπως κολήρη τίποτε τό παιδί από μένα...

Ο γιατρός ήρθε, βρήκε πως είχα λίγο πυρετό, διέταξε ζεστά καί έφυ-γε. Γνωρίζαμε τό γιατρό από τον καιρό πού είμαστε άνύπαντροι ά-κόμα. Τώρα ήταν καί αυτός παντρε-μένος, μά όλοι εξακολουθούσαν ακό-μα να τον θεωρούν για Δόν-Ζουάν.

Σαν έφυγε μόλιστα, θυμηθήκαμε μερικές λεπτομέρειες από τη ζωή του καί από τις έρωτικές κατακτήσεις του. Έπειτα μιλήσαμε για την εύ-τυχία του δικού μας γάμου. Θαρρώ πως ακόμα βλέπω μπροστά μου τ'α μάτια της γυναίκας μου πού έλαμπαν καθώς άκουγε τ'α μεθυμένα λόγια της εύδαιμονίας μου...

Τώρα ήταν πεία στη διάθεσί μου. Ήθελα να την έκδικήσω για την ά-νόσια πράξι της! Τό στυλέτο μου μού είχε άγοράσει μονάχη της για ασφάλ-εια, όταν έλειπε τό καλοκαίρι με τό παιδί μας στην έσοχή καί έγω έμεινα μόνος μου στο σπίτι, ήταν στο συρ-τάρι του κομοδίνου, τ'α ξέρα, δί-πλα μου...

Άρπαξα λοιπόν τό στυλέτο καί τη χτύπησα. Άν μπορούσε να βγάλει μια κραυγή, ίσως να ξυπνούσε τό λο-γικό μου, ίσως να γλύτωνε. Μά τό πρώτο χτύπημά μου είχε βρει την καρδιά της. Έτσι έμεινα σκληρωμέ-νος στο όνειρό μου, διπλά επικίνδυ-νος, γιατί οι μύνοις μου ήταν πρόθυ-μοι να ύπακούσουν. Καί χτύπησα, ξαναχτύπησα... Η κραυγή του παι-διού μας με επανέφερε στη ζωή. Ή-μουν πεία ο φονιάς της!

Γιατί οι ένοχοι δέν με καταδικα-σαν να πεθάνω; Ποιά ήταν ή άπό-φασις τους; Άσφαλώς πρέπει να σκο-τώνουν τον άνθρωπο που καταλαβαί-νει πως όύς ή αγάπη ή έδια δέν εί-νε σέ θέση να τον προστατεύση από τον έαυτό του...

άνθρωπο, πού της μιλούσε χαϊδευτι-κά. Μια φωτιά έκαψε τότε την καρ-διά μου. Φαίνεται πως με είχε κυ-ριεύσει καί πάλι ο φόβος, ο φόβος έ-κείνος πού με καταλάμβανε όσες φο-ρές συλλογίζομουν την εύτυχία μας καί τό φόννο των ανθρώπων πού μας περιτοχίζαν.

Τότε μού φάνηκε πως είδα τη γυ-ναίκα μου να περνά ήγκαλισμένη με τον άνθρωπο αυτό μπροστά μου... Άμέσως έκλεισα σφιχτά τό μάτια μου για να προσποιηθώ τον κοιμισμέ-νο καί να βεβαιωθώ.

Μά είδα... Είδα... Η γυναίκα μου τον φίλησε—ήταν ο γιατρός του σπι-τιού μας—τον φίλησε με τ'α ίδια έ-κείνα τα λεπτά χείλη, πού φιλούσε καί έμένα.

Μια άγρία μ' έκυρίεψε. Τόν φι-λούσε στο λαιμό, στην ίδια θέση που φιλούσε συνήθως καί μένα! Είχε κρα-μύσει στο στήθος του καί γυρίζοντας προς έμένα, με κύτταζε χλευαστικά! —Νομίζει τον έαυτό του εύτυχι-σμένο, μιλούσε.

Έπειτα όμως την είδα ξαπλωμένη, ναι, ξαπλωμένη στο διπλανό μου κρεβ-βάτι να κοιμάται... Έβλεπα κάθε λε-πτομέρεια του κορμιού της κάτω από τό έλαφρό σκέπασμα.

Τώρα ήταν πεία στη διάθεσί μου. Ήθελα να την έκδικήσω για την ά-νόσια πράξι της! Τό στυλέτο μου μού είχε άγοράσει μονάχη της για ασφάλ-εια, όταν έλειπε τό καλοκαίρι με τό παιδί μας στην έσοχή καί έγω έμεινα μόνος μου στο σπίτι, ήταν στο συρ-τάρι του κομοδίνου, τ'α ξέρα, δί-πλα μου...

Άρπαξα λοιπόν τό στυλέτο καί τη χτύπησα. Άν μπορούσε να βγάλει μια κραυγή, ίσως να ξυπνούσε τό λο-γικό μου, ίσως να γλύτωνε. Μά τό πρώτο χτύπημά μου είχε βρει την καρδιά της. Έτσι έμεινα σκληρωμέ-νος στο όνειρό μου, διπλά επικίνδυ-νος, γιατί οι μύνοις μου ήταν πρόθυ-μοι να ύπακούσουν. Καί χτύπησα, ξαναχτύπησα... Η κραυγή του παι-διού μας με επανέφερε στη ζωή. Ή-μουν πεία ο φονιάς της!

Γιατί οι ένοχοι δέν με καταδικα-σαν να πεθάνω; Ποιά ήταν ή άπό-φασις τους; Άσφαλώς πρέπει να σκο-τώνουν τον άνθρωπο που καταλαβαί-νει πως όύς ή αγάπη ή έδια δέν εί-νε σέ θέση να τον προστατεύση από τον έαυτό του...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

—Η πρώτη ρωσική εφημερίς έ-ξεδόθη στα 1703, μεταξύ δέ των συν-τακτών της συγκαταλέγεται καί ο Με-γάλος Πέτρος, ο όποιος διόρθωσε ο ίδιος τα τυπογραφικά δοκίμια.

—Ο συγγραφέας Όλιβερ Γουέν-δελ από τ'α 1857 ως τ'α 1878, δη-λαδή σέ διάστημα 21 ετών, μονάχα μια πέννα μεταχειρίστηκε γράφοντας τ'α έργα του.

—Κατά τον περασμένο αιώνα ύ-πολογίζεται ότι από τη Ρωσία έξω-ρίστηκαν 500 χιλιάδες άνθρωπων στη Σιβηρία.

—Η άρχαιότερα εφημερίς της 'Α-μερικής είνε ή 'Αννάπολις, ή όποία πρωτοεξεδόθη κατά τον Ιανουάριο του 1745.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή ιστορία)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο τρομερός, πάμπλουτος και πανίσχυρος άρχων της Φλωρεντίας Σακραμπέλι, θέλει να παντρευτεί την κόρη του, την πεντάμορφη Κιάρα, με τον διεσπασμένο και πρόδωτο γερασμένο άρχοντα Μπενίτο. Η Κιάρα που αγαπά τρελλά τον νέο κι' άρατο, αλλά φτωχό ευγενή Λουίτζι Φόσκαρι άρνείται να υποκύψει στην σκληρή αξίωσή του πατέρα της, ο οποίος την κλείνει για τιμωρία της στη σοφίτα του πύργου του. Κατόπιν αυτό η Κιάρα ειδοποιεί μ' ένα γράμμα της το θείο της, μοναχό Πάτερ Πατούφαστο, για το μαρτύριό της και συγχρόνως τον παρακαλεί να στείλει το έσοχλοιστό σημείωμά της στο λατρευτό της Λουίτζι, τον οποίο καλεί τα μεσάνυχτα κάτω από το παράθυρο της φυλακής της).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—Κιάρα, ψιθύρισε ο Λουίτζι. Φόσκαρι, γλυκειά μου Κιάρα, ρόδο ύπεροχο, μάγγελε επίγειε, παντοτεινό όνειρό μου, χάρη!...

Η Κιάρα έδωσε τα μάτια της κι' έγειρε το όραίο της κεφάλι προς τα πίσω, τεινόντας τα χείλη της.

—Λουίτζι!...

—Κιάρα!...

Ο κομψός ευγενής έσφιξε την άγαπημένη του στην άγκαλιά του και γά χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα φίλημα ελογερό, παθητικό, συγκλονιστικό...

Έπειτα, η Κιάρα έξφυγε από την άγκαλιά του καλού της και έτο: προς την έξοδο της έκκλησίας, ακολουθούμενη από την γοργά τροφό της.

Ήταν καιρός. Οι άνθρωποι του άρχοντικού της είχαν φτάσει και έτοιμαζόντουσαν να μπουνε στο ναό για να την αναζητήσουν...

Η Κιάρα και η τροφό της μπήκαν στο φορείο και ξεκίνησαν.

Σε λίγο γλύστρησε έξω από το ναό κι' έφυγε για το σπίτι του και ο Λουίτζι Φόσκαρι, εύχριστός, έσο κανένας στον κόσμο, με την καρδιά πλημμυρισμένη από έρωτα και το μυαλό γεμάτο όνειρα.

Έτσι γνωρίστηκαν, έτσι αγαπήθηκαν, έτσι συνδεθήκανε μ' ένα βαρύ όρκο άγάπης αιωνίας κι' αφοσίωσης, ο Λουίτζι Φόσκαρι και η όμοια Κιάρα Σακραμπέλι.

Μά η άγάπη τους υπήρξε γεμάτη κινδύνους και πόνους, στεναγμούς και δάκρυα.

Ο πατέρας της Κιάρας έβριθε από κάποιον σπιόντο το μυστικό της άφορης του και τη φυλάκισε στην έρικτή του πύργου του. Έμεινε εκεί μέσα η άτυχη Κιάρα δέκα ήμέρες, ύπουτα μαλακώσε τέλος του άρχοντα ή όργη. Μονάχα ένας γέρος πολυμιστής, έμπιστος του πατέρα της, την έδωσε στη φρικτή της φυλακή. Και θά πέθαινε τέλος, αν δεν της ξανάδιναν την έλευθερία της. Μά τί να την έκανε την έλευθερία χωρίς το Λουίτζι; Και σαν να μην έφτανε αυτό, να που ήθελαν τώρα να τη δώσουν σ' ένα γέρο-άμπατωλό, να που την

ξαναφυλάκιζαν στη σοφίτα του πύργου...

Η ΕΝΕΔΡΑ

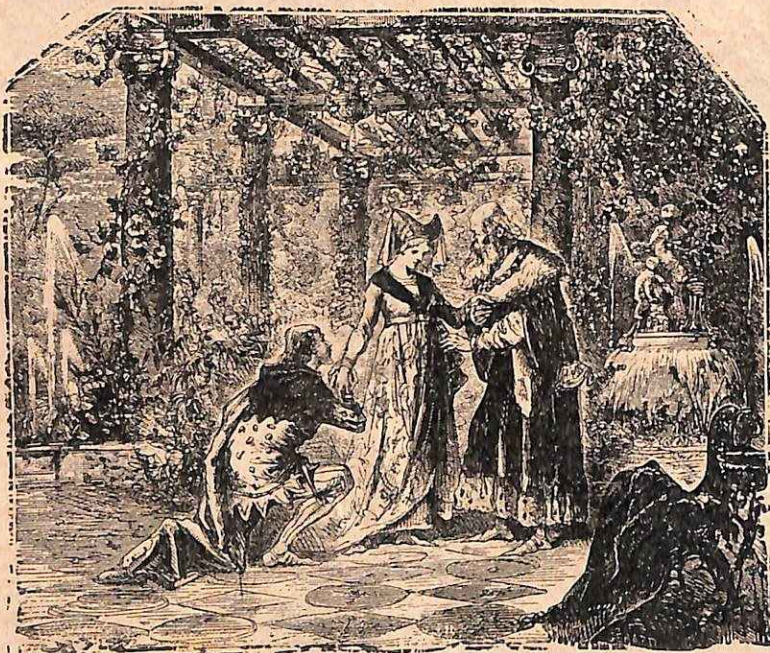
Μόλις έλαβε το σημείωμα της άγαπημένης του ο Λουίτζι, πήγε να τρελλαθεί από τον πόνο και την άπελπισία του.

Το μήνυμα ήταν τρομερό, ή είδησις άπαισία...

Είχαν φυλακίσει πάλι την άγαπημένη του! Σκόπευαν να την παντρεύουν μ' έναν παραλυμένο γερόντο-χρύντα!...

Δίκαιε ούρανέ!...

Δέν ήταν δυνατόν να γίνει αυτό.

Βλόγησε με τα ίδια του τα χέρια τον έρωτά τους, μέσα στον κήπο της Μονής...

δέν έπρεπε να γίνει.

Και ο Λουίτζι πήρε άμέσως την απόφασή του. Θά πραγματοποιούσε το σχέδιο της Κιάρας. Θά την έλευθε. Κι' άς ξεσπούσε πειά άπάνω του ή όργη και ή λύσσα του πανισχύρου πατέρα της και του ύποληφτου συζύγου της.

Το μεσημέρι, ο Λουίτζι πήγε στο μοναστήρι και συνάντησε το θείο της δόνας Κιάρας, τον πάτερ Πατούφαστο.

Ο καλόγερος έμεινε σύμφωνος μαζί του. «Ας κλεβόντουσαν κι' άς πήγαιναν στο μοναστήρι; Ήπου θά τους περίμενε για να τους βδηνήση και να τους κρύψει σε μέρος ασφαλές.

Στα λόγια αυτά του πάτερ Πατούφαστου, ο Λουίτζι δάκρυσε από συγκίνηση και του φίλησε το χέρι.

«Α, ήταν καλός, χρυσό-

καλός, άγιος άνθρωπος ο πάτερ Πατούφαστος.

Μήπως τις προάλλες δέν βλόγησε με τα ίδια του τα χέρια τον έρωτά τους, μέσα στον κήπο της Μονής;

Έφυγε έπειτα ο Λουίτζι, για να έτοιμαστή για το βράδυ!...

«Αχ, πότε να νυχτώση πειά! Περνάει τόσο άργά ή ώρα για τους έρωτευμένους!

Μά νά, βράδυνε... Η Φλωρεντία τυλχτήκε με τα σκοτάδια της νύχτας... Ο Λουίτζι όπλιζεται καλά και ξεκινάει...

—Θεέ μου, βοήθα με!

φωτισμένο παράθυρο της βασιανισμένης του άγάπης και προχωρεί, προχωρεί ψιθυρίζοντας:

—Έρχομαι... έρχομαι, άγάπη μου, γλυκειά μου άγάπη, νά φτάνω!

Βρίσκεται τώρα κάτω από τον πύργο, σύρριζε στον τοίχο, μέσα στο βαθύ σκοτάδι.

Περιμένει λίγο, άκουγχεάζεται, προσπαθεί να δει και ν' άκούσει μέσα στην νύχτα; την κλάση. Μά τίποτε δέν άκούγεται. Τίποτε δέν άνασαινει.

Όλα κοιμούνται, όλα είνε βουβά σαν να πέρασε από πάνω τους ή φτερούγα του Θανάτου.

Μονάχα οι σκουριασμένοι άνεμοδείχτες των πύργων σκούζουν κάθε τόσο, καθώς τους στριφογυρνάει ο άνεμος...

Περιμένει λιγάκι ακόμα ο Λουίτζι, κι' ύστερα σφυρίζει συνθηματικά και καρφώνει το βλέμμα του ψηλά στο φωτισμένο παράθυρο...

Τί ψηλά πού είνε!...

Κάνεται, θαρρείς, στον ούρανό το συννεροδουραμένο ο πύργος ο πανύψηλος του άρχοντα Σακραμπέλι. Μά τί σημαίνει.

Ο Λουίτζι δέν διατάζει, ο Λουίτζι δέν φοβίται...

Άρκεί να του ρίξη ή λατρευμένη του την άνεμόσκαλα και θ' άνέδθ θαρραλέα και πρόθυμα, σαν ν' άνέδθινε στους ούρανούς.

Και νά τώρα, μια σκιά διαγράφεται για μια στιγμή με προφύλαξη μπρός στο φωτισμένο παραθυράκι, μια φυγαλέα σκιά κι' ύστερα ένα χέρι άπλώνεται σαν κάτι ν' άφίγη να πέση κάτω...

Ρίχνουν την άνεμόσκαλα, αυτό ένε...

Ο Λουίτζι στέκει σύρριζε στον τοίχο και περιμένει μ' άπλωμένα τα χέρια. Δέν βλέπει, μά θ' άκούση, θά πιάση την άκρη της σκάλας μόλις φτάση κάτω...

Κι' έτσι έγινε. Σε μια στιγμή έννοιωσε τη σκάλα ν' άκουμπάη πάνω στον δεξιό του ώμο. Τί συγκίνησε και τί χτυποκάρδι!

Άρπάζει την άκρη της και την τινάζει έλαφρά.

Ένα άλλο τίναγμα του άποκρίνεται από πάνω...

Είνε ή Κιάρα!

Φίλει τη σκάλα ο Λουίτζι, ζώνεται καλύτερα το έξος του για να μή γτυπάη στον τοίχο, κάνει το σταυρό του:

—Θεοτόκε, Παρθένε, φύλαγέ μας και σκέπε μας!...

Κι' άνεβαίνει το πρώτο σκαλί.

Μά δέν προσφάνει ν' άνέδθ και δεύτερο... Άκούει έξφωνα πίσω του ένα ύποπτο θρόισμα κι' ύστερα νοιώθει ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι!

(Άκολουθεί).

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΟΛΟΣ, 30 ετών. ΛΟΥΚΙΑ, 25 ετών, άρραβωνιαστικά του.

(Μέσα σ' ένα κομψό σαλόνι, ο Κάρολος και ή Λουκία συνομιλούν. Η Λουκία φορεί μια χαριτωμένη τουαλέττα χοροϋ και ο Κάρολος φράσκο).

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τί ώραία πού είσαι, Λουκία!... Τό φόρεμά σου, σου πηγαίνει θαυμάσια... Καί τά μαργαριτάρια σου είνε σπάνια!... Δέν έχω ιδή άλλοτε μαργαριτάρια με τόσο ρόδινες άποχρώσεις!

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί, είνε δώρο του πατέρα μου... Μου τά έφερε από τας 'Ινδίας...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Έτσι θά είσαι πάλι άπόψε ή ώραϊότερη του χοροϋ...

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν τό έξοιουμε αυτό... Μπορεί νά βρεθ ή καμιά άλλη, ώραϊότερη μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δέν τό πιστεύω...

ΛΟΥΚΙΑ.—Έπειδή μ' αγαπάς, σου φαίνονται πάντα έγώ ή ώραϊότερη...

Φορώ στο άριστερό μου χέρι τό βραχιόλι πού μου χάρισες... Είνε τόσο ώραϊό.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τό χέρι σου είνε ώραϊό!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Τό βραχιόλι τό κάνει να φαίνεται ώραϊότερο.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τό χέρι σου ώμορφαίνει τό βραχιόλι.

ΛΟΥΚΙΑ.—(γελώντας).—Τέλος πάντων... Τό ένα ώμορφαίνει τό άλλο...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—(φιλώντας τό χέρι της).—Πόσο είμαι εύχριστός γιατί μ' αγαπάς!... (Χαϊδεύει τα μαλλιά της και άνασφώνει τις μπουβλές που σκεπάζουν τ' αυτιά της).—Πάλι όμως φορείς στ' αυτιά σου αυτά τά σκουλαρίκια... Γιατί Λουκία;... Γιατί;

ΛΟΥΚΙΑ.—Σου είπα ότι αυτά θά τά φορώ πάντα.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Φταίω έγώ πού δέν σου πρόσφερα ακόμα ένα ζευγάρι σκουλαρίκια άσορτι με τό περιδερμά σου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Σέ προσέδοιτώ, Κάρολε, ότι και τά ώραϊότερα σκουλαρίκια του κόσμου αν μου χάρισες, δέν θά τά φορέσω...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά, Λουκία μου!... Δέν ταιριάζουν αυτά τά φτωχικά κοράλλια σκουλαρίκια με την ώραία τουαλέττα και τά λαμπρά σου μαργαριτάρια... Ούτε με τό βραχιόλι σου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιατί, Κάρολε, τά λές φτωχικά; Έπειδή δέν άξίζουν πολλά χρήματα; Όστε την πραγματική άξία κάθε πράγματος την ύπολογίζεις ανάλογα με την χρηματική του άξία; Φαντάζεσαι ότι τό βραχιόλι σου αυτό μου είνε άγαπητό γιατί στοιχίζει πολλά χρήματα; Όχι!... Τό αγαπώ, γιατί μου τό πρόσφερες έσύ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Καλά... Μά τά σκουλαρίκια αυτά γιατί σου είνε άγαπητά; Είνε τώρα ένας μήνας πού είμαστε άρραβωνιασμένοι και δέν μου διηγίθηκες ακόμα την ιστορία τους...

ΛΟΥΚΙΑ.—Αν θέλεις, θά σου την διηγηθώ τώρα... Είνε ακόμα νορίς για να πάμε στο χορό... Κάθισε, αν θέλεις, έδώ κοντά μου να σου πώ γιατί μου είνε άγαπητά τά «φτωχικά» αυτά σκουλαρίκια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θά σου τά έδω-σε χωρίς άλλο κάποιος πού τον αγαπούσε πολύ...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι, μου τά έδω-σε κάποιος πού μ' αγαπούσε πολύ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ζηλεύω.

ΔΙΣΩΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΤΟ ΠΕΙΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν πρέπει να ζηλεύεις. Δέν τον αγαπούσα, μ' αγαπούσε...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τό ίδιο είνε!

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν είνε καθόλου τό ίδιο!

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τότε γιατί δέν θέλεις ν' άποχωρισθής τό δώρο του;

ΛΟΥΚΙΑ.—Άκουσέ με πρώτα, Κάρολε... Όταν σου διηγηθώ την ιστορία αυτών των σκουλαρικιών, θά τ' αγαπήσεις κι' έσύ...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δέλε λοιπόν.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πρέπει να ξέρεις ότι έσύ είσαι ο μόνος άντρας πού αγαπάς στη ζωή μου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θά ήθελα να τό πιστένω αυτό...

ΛΟΥΚΙΑ.—Πρέπει να τό πιστένης, αφού σου τό λέω έγώ...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τότε, γιατί επιμένεις να σκολίζεις τ' αυτιά σου με τά σκουλαρίκια πού σου χάρισε ένας άλλος;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όταν ήμουν παιδούλα δέκα πέντε χρόνους φιλοξενούσαμε σ' τό σπίτι κατά τις διακοπές, τον γιο μιάς ύπηρετρίας μας.

Ήταν ένα ώμορφο ξυπόδο άγόρι, ως δεκαοχτώ χρόνων... Η μητέρα του προσπαθούσε να τον σπουδάσει όσον τό δυνατόν καλύτερα με τις οικονομίες της. Κατάρθωσε λοιπόν να τον έγγραφη σ' ένα λύκειο του Παρισιού, και τό καλοκαίρι μās είχε παρακαλέσει να τον δεχόμαστε να μένη μαζί μας.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ήταν ένα ώμορφο ξυπόδο άγόρι;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' έσύ μιά ώμορφη μελαχροινή παιδούλα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τέλος πάντων... Τό παιδί αυτό φαίνεται ότι με αγαπούσε, γιατί κλάω και του είνε την αιτία...

Με κούταζε καλά-καλά... Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα, και μου είπε: «Μην κλάψης, δεσποινίς... Δέν θέλω να κλάψης... Καί έξοπασε σε ληγμούς... Έκπληρη έγώ, δέν έκύτταξα. Τότε, άρπάξέ το χέρι μου, τό φίλησε κι' έφυγε. Έγώ πρόφτασα να φωνάξω μόνο: «Παιδάκο!... Άναδ ή!...»

Την άλλη μέρα τό παιδί, μόλις έκίνησα βήμα ένα κολλάει στο προσκήφαλό μου. Έκπληρη, τό άνοίξα και είδα μέσα ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με κοράλλια, ακριβώς σαν αυτά πού ήθελα...

Έγώ νόμισα πώς ήταν μιά έκπληξη εκ μέρους της μητέρας μου. Άλλά μέσα στο κολλάει ήταν και ένα χαρτάκι διπλωμένο... Τό άνοίξα και διάβασα: «Έγώ δίνω τη ζωή μου για σάς... Έκείνο πού σάς ζητώ είνε να φορέ-

την γιο μās φτωχής γυναίκας, αυτό όμως δέν τό έμποδίζει να είνε μία ευγενική ψυχή, γεμάτη αυτοθυσία.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Λοιπόν, τί σχέσι έχει αυτό τό παιδί με τά σκουλαρίκια σου;

ΛΟΥΚΙΑ.—Έγώ τότε βρισκόμουν στην ήλικία, πού, μαζί με τό άνάστημα, μεγαλώνει και ή φιλαρέσκεια των κοριτσιών... Ήθελα να σκολίζωμαι, να φορώ κορδέλλες, κοσμήματα... Η μαμά όμως μου έλεγε ότι δλ' αυτά δέν ήσαν ακόμα της ήλικίας μου... Μου άγόραζε ώμορφες κορδέλλες, άλλα δέν μου έπέτρεπε να φορώ κοσμήματα, έκτός από ένα μικρό βραχιόλι μ' ένα γαλάζιο πετράδι, και δύο σκουλαρίκια παρόμοια...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά γιατί πνίγηκε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιατί;... Γιατί μ' αγαπούσε πολύ κι' έγώ τον έδωσα!... Γιατί θά φοβήθηκε ακόμα μήπως άνακαλύφθ ή έκλεψε τά σκουλαρίκια. Είνε άπερίγραπτο τό τί υπέφερε τότε, Κάρολε... Είχα τύψεις γιατά φρόνηκα τόσο σκληρά στο φτωχό παιδί... Η όδύν της μητέρας του πού πάντων μου σπάρει την καρδιά... Κανείς δέν ήξερε γιατί πνίγηκε... Όλοι νόμιζαν πώς ήταν τυχαίο δυστύχημα... Έγώ όμως πού ήξερα την αιτία!... Ά, πόσο πονούσα!... Θά έπρεπε ίσως να στείλω πίσω τά σκουλαρίκια στον χρυσόχο... Μά όχι, δέν είχα την δύναμη να τό κάνω αυτό... Τά σκουλαρίκια αυτά τά είχε άγοράσει με τη ζωή του ο Γάσταν... Τά φορούσα την νύχτα, όταν δέν μ' έβλεπε κανείς... Και όταν, μετά ένα χρόνο, φύγαμε από εκείνη την μικρή πόλη, δέν τ' άποχωρίστηκα πειά ποτέ τά φτωχικά και τόσο πολύτιμα για μένα αυτά σκουλαρίκια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Και ή μητέρα σου τί είπε όταν σε είδε να τά φορής;

ΛΟΥΚΙΑ.—Τής τά έξομολογήθηκα όλα. Και δέν τόλμισε να μου άπαγορεύση να φορώ στ' αυτιά μου τά κοράλλια ήσαν τά κόκκινα σαν αίμα.

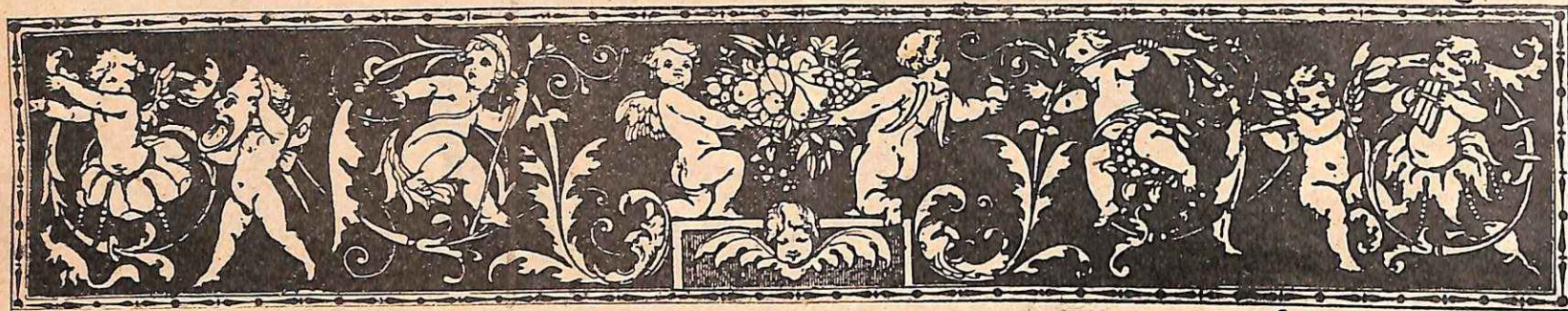
ΚΑΡΟΛΟΣ.—Είνε αλήθεια μιά πολύ συγκινητική ιστορία.

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπόν, πές μου. Επιμένεις ακόμα να μή τά φορώ αυτά τά σκουλαρίκια; Άν τά βγάλω από τ' αυτιά μου, μου φαίνεται ότι θ' άσεβήσω προς τη μνήμη έκείνου πού έγινε κλέφτης και σκοτώθηκε για μένα...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Όχι... Δέν επιμένω να μή τά φορής. Άλλά ήθελα να ρωτήσεις πάντα και τό δικό μου βραχιόλι.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ό, μ' ήλπιεις... Τόν Γάσταν δέν τον άγάπησα... Πόνεσα μόνο γι' αυτόν... Έννοιασα τύψεις. Ένώ έμένα σ' άγαπώ!... Και αφού θά είμαστε μαζί σε όλη μας τη ζωή δέν ύπόκει κανένας λόγος να φορώ τό χέρι μου ένα ένθύμιο σου. Ένώ τό φτωχό παιδί!... Για σκέψου. Τά σκουλαρίκια αυτά ήταν ή ζωή του. Η ζωή του πού την έδωσα σ' έμένα!... Μου φαίνεται ότι θά πάθω κάτι κακό αν τά βγάλω από τ' αυτιά μου... Άς μ' παραδώ την τελευταία του παραγγελία τουλάχιστον, αφού δέν μπόρεσα να τον άγαπήσω, έδωσέ το έσύ.

ΦΙΟΡΙΤΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 13ος, αφού εγκαινιάσει την ανάρρησή του στο θρόνο της Γαλλίας με τη δολοφονία του πανσυχίου εννοουμένου της βασιλομήτορος Κριστίν, παντρεύεται την Ισπανίδα πριγκίπισσα Άννα την Αυστριακή. Μα εδώς άμέσως μετά το γάμο της, αρχίζει να δείχνεται αδιάφορος προς την πραγματικά ωραία σύζυγό του, ενδιαφερόμενος μόνο για το κυνήγι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ώστόσο, μία φορά φέβρηκε κι' ο Λουδοβίκος ΙΓ' με πρωτοβουλία προς τη σύζυγό του, μία μόνα φορά, ή ό-ποια έμεινε ιστορική...

Αυτό συνέβη στο 1620, κατά την επιστροφή του από μία έκστρατεία εναντίον των επαναστατημένων Βεζανών...

Μόλις έφθασε στο Παρίσι, χωρίς προηγούμενος ν' αναγγελλθή ή επιστροφή του, ο βασιλεύς μπήκε, κατά τα γαλλικά, στο Λούβρο και διευθύνθηκε προς τα ιδιαίτερα διαμερίσματα της βασιλίσσης.

Η Άννα Αυστριακή βρισκόταν την ώρα εκείνη στο κρεβάτι και κοιμόταν ήσυχα, όταν ο θόρυβος των βημάτων του βασιλέως την ξύπνησε. Άμέσως χαμογέλασε πρόσχατα βλέποντας τον σύζυγό της να στέκεται όρθιος μπρος στο προσκέφαλό της.

—Σεις, αγαπητέ μου κύριε! φώναξε. "Ω! τί ευχάριστη έκπληξη!

Και βάλωσε προς αυτόν τα χείλη της, αποκλιππώντας έτσι τους πάλ-λευκους θησαυρούς του στήθους της.

Ο βασιλεύς είχε πέντε δλόκλη-ρους μήνες να ιδή τη σύζυγό του. Απ' αυτό μπορεί να εξηγήσει κανείς τη βία με την οποία έτρεξε κοντά της, άμέσως μετά την επιστροφή του στο Παρίσι.

Ώστόσο, μερικές ώρες αργότερα, όταν ή κυρία της τιμής δούκισσα ντε Σεβρέζ ζήτησε λεπτομερώς γι' αυτό το επεισόδιο, το όποιο θα μπορούσε να δώσει έλπίδες για την προσεχή γέννηση διαδόχου, ή Άννα Αυστριακή της απάντησε άναστενίζοντας: —"Ω, ναι!... Είπες τί έκανε ο βασιλεύς, αφού με φίλησε μία φορά, μία φορά μόνον, στο μάγουλο;

—Τί έκανε; ρώτησε με περιέργεια ή δούκισσα.

—... Αποκοιμήθηκε, της απάντησε με απογοήτευσή ή βασι-λίσσα.

—Καλά, είπε ή δούκισσα. Κι' έ-σαν έξυπνες;

—"Ε, λοιπόν!... "Όταν εξύπνησε, κάθισε τον καμαριέρη του για να τον ντύσει...

—Αυτό ήταν όλο; έκανε ή δού-κισσα.

—Αυτό ήταν όλο! της απάντησε ή βασιλίσσα.

—Τότε, δεν άξιζε τον κόπο να γυ-ρίσει καθόλου.

—Ναι, μα την πίστι μου, δεν ά-ξιζε τον κόπο... ***

Πολλοί αποδίδουν μισή δωδεκάδα φίλων στην Άννα την Αυστριακή. Η άλλη μισή—άλλοιθι ιστορικά εξα-κριβωμένη—είνε ότι είχε μονάχα τρεις...

Κι' από τους τρεις αυτούς πάλι, πρέπει ν' αφαιρέσουμε ένα, τον πρώ-το—τον δούκα Έρρίκο του Μονμο-ρανσύ...

Άννα ή Αυστριακή

ρανσύ—με τον όποιο είχε έντελώς πλατωνικές σχέσεις...

"Όταν ή Άννα Αυστριακή γνώρι-σε τον Μονμορανσύ, ήταν τόσο ωραία, ώστε—έντός από το σύζυγό της ή ό-ποιος παρέμεινε αναισθητός στην ώ-μορφιά της—και άμφοι ακόμα θα μπο-ρούσε να γοητευθή...

Μα κι' ο Έρρίκος Μονμορανσύ, νεώτατος τότε—δεν είχε κλείσει ά-κόμα τα τριάντα—ήταν επίσης ωραίος και αξιέπαιστος.

Η βασιλίσσα, μόλις τον είδε, έν-νοιασε κάτι να την τραβήξει άκατανί-κηφα προς αυτόν...

... Και ένα απόγευμα στον κήπο του άνακτόρου του Αγίου Φερμανού,

ένα ωραίο καλοκαιρινό απόγευμα, γρ-χισαν ή τρυφερές των σχέσεις...

Η βασιλίσσα έκανε την ώρα έ-κείνη τον περίπατό της μαζί με τη δούκισσα ντε Σεβρέζ. Έξαφνα, καθώς έστριβαν σε μία δαντροστοιχία, είδαν μπροστά τους τον δούκα Μονμορανσύ.

Έκανε πολύ ζέστη εκείνο το ά-πόγευμα και ή Άννα Αυστριακή διψούσε... Ηθέλε κάτι για να δροσι-στή και ανακούινσε την έπιθυμία της στον δούκα...

Άμέσως αυτός έτραξε σ' ένα γει-τονικό άγροκτήσιο και έπειτα από με-ρικά λεπτά ξαναγύρισε μ' ένα καλά-θι γεμάτο δροσερά κεράσια...

Κάθισαν τότε κάτω από ένα δέν-

Μά ή Μαρία δέν φαινόταν πουνά. —"Η πρελλή! έκανε ή βασιλίσσα. Μά πού μπορεί να είναι...

—"Αν ή Μεγαλειότης Σας τη θέλει, μπορούμε να ψάξουμε να τη βρούμε, έπε ο Έρρίκος.

—Ναι, είπε και ή βασιλίσσα. "Ας ψάξουμε!...

Μά, καθώς έκανε να σηκωθή, ή Άννα Αυστριακή, γλυστορησε τόσο άσχημα ώστε χτύπησε στο άριστερό της πόδι, ακριβώς επάνω από τον χ-στομάχιο...

Τό πόδι της δέν είχε κανένα ση-μάδι, μα της πονούσε εξαιρετικά.

"Ω!... Αυτό το άγχατημένο ποδα-ράκι... "Ο δολξ το άγγιξε, το ψηλά-φησε επανειλημμένως... όχι—προς Θεού!—από κακή σκέψη, αλλά για να βεβαιωθή πού ήταν ο πόνος...

—Προσέτρεξε; είπε άήγησχα ή βα-σιλίσσα. Δεν είπ' έτσι, αγαπητέ μου δολξ;

—"Όχι... "Όχι, Μεγαλειότητή... Ήσυχάστε! "Αν ύμους πονάτε πολύ, μπορώ να τρέξω άμέσως στον πόρνο να φέρω ένα φορείο...

—Να μ' αφήσετε μόνη εδώ; έ-κανε ή βασιλίσσα. "Όχι! "Όχι! Θα φοβηθώ μόνη μου... Έξ' άλλου, όπου νάναι ή δούκισσα Μαρία, πρέπει να ξαναγυρίση...

Πράγματι, ή δούκισσα ξαναγύρισε σε λίγο... Η βασιλίσσα έκανε πως τη μιλλώνει... Μά ο Μονμορανσύ δέν τη μιλλώσε καθόλου...

"Όλοι μαζί πώς ξαναγύρισαν στο παλάτι, ύποβυστάζοντας τη βασι-λίσσα...

Μά επειδή ο δολξ ήταν ο πιο δυ-νατός, ή Α. Μεγαλειότης στηρίζεταν κατά ποστήτην σ' αυτόν...

Παράδοξο πράγμα... Μόλις βοήθη-καν υποδο στο παλάτι, ή Άννα Αύ-στριακή είχε γίνει έντελως καλάν...

Εβόδιζε ύπως έπεις κι' έγώ...

Αυτό ύμως δέν την έμπόδιζε να δώσει την άδεια στον δούκα να πάη το βράδυ και να ζητήσει νέα για την υγεία της.

Δέν υπάρχει καμιά άμφισβησία, ότι, αν ο δολξ του Μονμορανσύ ήταν πε-ρισσότερο τολμηρός της περιπετειάς αυτής, Δέν είχε άσχημντο πράγμα να κρατάς δέκα λεπτά μέσα στα χέρια σου το πόδι μιας ωραίας γυναίκας, στην όποια μάλιστα άρέσεις...

Μά οι γενναίοι στον πόλεμο, ύπως ο Έρρίκος Μονμορανσύ, είναι δειλοί στην άγάπη...

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΟΥΟΛΣΕΥ'

Ο μικρός κρεοπώλης πού κάτενθουσίαζει τους πελάτες. Ένας καλός πατέρας. Στο Πανεπιστήμιο της Όξφορδης. Ο μικρός Θωμάς κατα-πλησσει τους καθηγητάς του. Η εκτίμησις του βασιλέως της Άγγλιας Έρρίκου 7ου. Πώς ο Ουόλσεϋ εκτελούσε τις διαταγές του βασιλέ-ως. Πώς έγινε πρωθυπουργός. Ένας πανίσχυρος κι' εύτυχημένος άνθρωπος. Μετά τη δόξα ή πτώσις. Ο Ουόλσεϋ στην έξορία. Η ραδιούρ-γίες των έχθρων του. Ο θάνατός του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά το 1485, οι πελάτες ενός κρε-οπωλείου της Άγγλικής πόλεως "Υ-φοντ ήσαν κατενθουσιασμένοι από τους εύγενικούς και γλυκούς τρώτους του μικρού ιταλλίηλου του κρεοπωλείου Θω-μά κ' απ' την επεδειξίτητα με την όποια έκοβε και ζύγιζε το κρέας.

Γι' αυτό το λόγο μάλιστα, ή πελα-τεία του κρεοπωλείου μεγάλωνε ήμερα με την ήμερα προς μεγάλη εύχαρι-στησι του ιδιοκτήτη του καταστήματος κ. Ουόλσεϋ, ο όποιος ήταν και πατέρας του μικρού Θωμά.

Ο μικρός Θωμάς, παρ' όλην την προθυμία με την όποια βοηθούσε τον πατέρα του στη δουλειά του, έννοω-θε μία άκατανίκητη κλίσι προς τα γράμ-ματα και, κατά τις ώρες πού ή δου-λειά του καταστήματος έκανε κάτω, καθόταν σε μία γωνιά και διάβαζε διά-φορα βιβλία. Τόνοιό του ήταν να σπουδάσει και γι' αυτό δέν έκανε να παρακαλ ή τον πατέρα του να τον στεί-λη σ' ένα σχολείο για να συνεχίση τις σπουδές του.

Τέλος ο Ουόλσεϋ, ύποχωρώντας στις καθημερινές παρακλήσεις του γυ-νού του, τον ότοιο ύπεραγαπούσε, του είπε μία μέρα:

—Άκουσε, Θωμά... Δέχομαι να σε στείλω στο Πανεπιστήμιο της Όξφόρ-δης, για να σπουδάσεις, αλλά με μία συμφωνία...

—Ποιάν, πατέρα μου; ρώτησε μ' άνιπομονησία και χαρά ο Θωμάς.

—Θά μού ύποσχεθής, εξακολούθη-σε ο κρεοπώλης, ότι, άμα τελειώσεις τις σπουδές σου θά ξαναγυρίσης εδώ και θ' αναλάβης έσθ τη δουλειά μου.

Ο Θωμάς ύποσχεθήκε πρόθυμα στον πατέρα του, ότι του ζήτησε και έτσι, έπειτ' από μερικές μέρες, έφυγε για την Όξφορδή.

Έκει, σ' ελάχιστο χρονικό διάστη-μα, έσημείωσε τόσες προόδους στ' μα-θημάτά του και ξεχώρισε από τους άλλους σημμαθητάς του, ώστε τροκά-λεσε το θάμισμό των καθηγητών του.

"Όταν, έπειτ' από μερικά χρόνια, ο Θωμάς τελείωσε τις σπουδές του και, επειδή είχε καταγίνει ιδιαίτερος με τα θεοσκοπικά, περιεβλήθη το ιερατικό σήμα. Τότε ο ισχυρός μαρκήσιος Νόρσετ, ο όποιος είχε πληροφορηθή την σπανία του μόρφου και την έθα-ρετική του ευφυία, τον προσέλαβε ως διδάσκαλο των παιδιών του και συγ-χρόνως φρόντισε να του δοθή εκκλη-σιαστική σύνταξις 150 λιρών.

Αργότερα, ο διοικητής μιας επα-ρχίας, εύνοούμενος του βασιλέως, τον προσέλαβε ως έφημέριο στη μητρόπολι της πρωτεύουσής του και τέλος ο βα-σιλεύς ο ίδιος τον έπηρε ως έφημέριο των Άνακτόρων του.

Βασιλεύς της Άγγλιας ήταν τότε ο Έρρίκος 7ος, ο όποιος, εκτιμώντας

την μόρφωσι και την ικανότητα του νεαρού έφημέριου, τον περιέβαλε με όλη του την εύνοια. Σε πολλές σπου-δαίες μάλιστα περιστάσεις ζητούσε τη συμβουλή του Ουόλσεϋ και κάποτε τον έστειλε με μία σοβαρή άποστολή στον αυτοκράτορα της Γερμανίας Μαξιμι-λιανό.

Τότε ο Θωμάς, θέλοντας να δώσει στο βασιλέα ένα δείγμα του έξαιρετι-κού ζήλου του, πήγε άμέσως στο Μα-

διαγάθες σας και έχομαι τώρα να σας εκθέσω τ' αποτέλεσμα της έντο-λής πού μού αναθέσατε...

Ο βασιλεύς, ξεφνιασμένος: ή την ταχύτητα αυτή, απάντησε:

—Αλλά τότε, πάτερ Θωμά, ενε-ργήσατε έξαιρετικά βιαστικά. Έπειδή έντομεταξύ σκέφτηκα όμοιώτερα, βοή-κα ότι ύπήρχαν μερικές ελλείψεις στις οδηγίες πού σας είχα δώσει και γι' αυτό σας έστειλα έναν ταχυδρόμο, ο

διώρισε έπείσάτη του και πρωθυέρη της πόλεως Λίνκολν.

Την ίδια εύνοια εξακολουθούσε να έχη προς τον Ουόλσεϋ και ο διάδοχος του Έρρίκου τον, Έρρίκος 8ος.

Επ' της βασιλείας αυτού, ή πρόην κρεοπώλης, προαγόμενος διαρκώς από άξίωμα σε άξίωμα, κατάθροσε να γί-νη πρωθυπουργός της Άγγλιας και να προαχθή από τον Πάπα σε καρδινά-λιο. Έπειτ' από λίγο καιρό μάλιστα, όταν πέθανε ο Πάπας, οι άλλοι καρ-δινάλιοι θέλησαν ν' ανακηρύξουν αυ-τόν Πάπα, μα ο Ουόλσεϋ δέν έδέχθη-κα γιατί δέν ήθελε να εγκαταλείψη το άξίωμα του πρωθυπουργού.

Ο Θωμάς Ουόλσεϋ, ως πρωθυπουρ-γός, προστάτευσε τη φιλολογία, ή ό-ποια βρισκόταν τότε στην Άγγλία σε νηπόδη κατάστασι, και συνέστησε δυο νέα Πανεπιστήμια.

Έτσι είχε γίνει παιά ο εύτυχετός των ανθρώπων. Απάντησε άμύλη-τα πλούτη, ζούσε με βασιλική πολυτέ-λεια, είχε υπό τις διαταγές του 800 ανθρώπους και έχτισε ένα παλάτι τόσο μεγαλοπρεπές, ώστε, νομίζοντάς το άν-τάξιο να φιλοξενήση βασιλέα, άπορά-σισε να το χαρίση στο βασιλέα...

Ο Ουόλσεϋ όμως δέν στάθηκε εύ-τυχής ως το τέλος της ζωής του. Λό-γω της ύπερσηφανεύς του και της βα-σιλικής πολυτελείας με την όποια ζού-σε, άπόκτησε έχθρους, οι όποιοι είχαν δομιστεί να τον έντονώσουν.

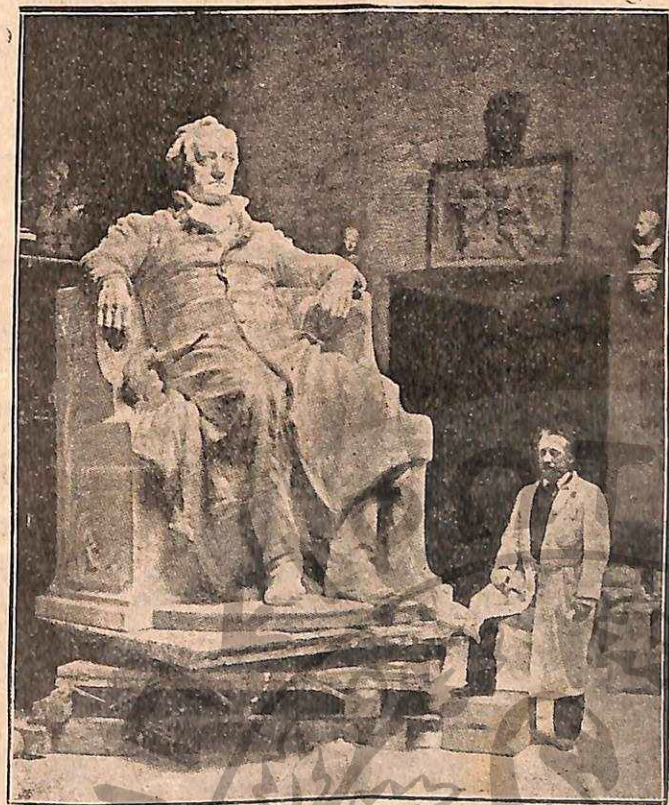
Και πράγματι το κατάθροσαν αυ-τό. Χάρις στις ραδιούργιες του, έπειτ' από λίγο καιρό, ο πανίσχυρος πρωθυ-πουργός έπεσε στη βασιλική δυσμένεια, ή περιουσία του δημεύθηκε και έξορί-στηκε σε μία επαρχία της Άγγλιας.

Μά και στην έξορία του, οι άμειλ-κτοι έχθροί του εξακολουθούσαν να τον καταδιώκουν και, έπειτ' από λίγο καιρό, έστειλαν το Γουλιέλμο Κίλκστον για να τον συλλάβη και να τον δη-γήση στο Λονδίνο, για να διασπθή.

Αλλά, ενώ τον οδηγούσαν στην άγ-λική πρωτεύουσα, άρρώσθησε στο δρό-μο και οι σύνδοί του άναγκάστηκαν να τον πάνε σ' ένα μοναστήρι για να νοσηλευθή. Έκει όμως ή κατάστασί του χειροτέρευσε και πέθανε το 1530.

Λίγο πρ' του θανάτου, είπε στον Κίλκστον:

—Ύπενθημίσαιτε στο βασιλέα τη δόξα μου άρ' δτου ανέλαβα την προ-βλεπόμενη, και άναγκασθή δι δέν τον ύπερήθενα ποτέ. "Αν ύπερηθεύα το Θεό με τόσο ζήλο, με δσον ύπερ-ήθηα στο βασιλέα, ποτέ δέν θα με έγ-κατέλειπε στο γήρας μου... Τώρα τι-μαροφύμι δικαίως, γιατί δογάρηκα πε-ρισσότερο στη ζωή μου για το βασιλέα παρά για το Θεό...

Ο άνδρας του Γκαίτε
(Έργο του Γερμανού γλύπτη Κέλμπερ, όστις
τοτάται πλάι στο κολοσσάιο έργο του)

Ξημλιανό και περάτωσε μέσα σ' ελά-χιστο χρονικό διάστημα την έγγολή του κυρίου του. "Όταν ξαναγύρισε στο Λονδίνο και παρουσιάστηκε στο βασι-λιά για να του εκθέσει τον, ο Έρρίκος, σματα της άποστολής του, ο Έρρίκος, εύτυχώς είχα μαντέψει τις προθέσεις της μισέρας Μεγαλειότητός και, μο-τόν επέπληξε άυστηρά για τη βραδυ-τητα με την όποια εκτελούσε τις δια-ταγές του.

—Παρακαλώ την Ύμετέρα Μεγα-λειότητα, απάντησε ο Θω-μάς, να μού επιτρέψη δ-πος της παρατηρήσω ότι δέν είχε δίκαιες ή παρα-τηρήσεις πού μού άπευθύ-νει...

—Πώς αυτό; ρώτησε με περιέργεια ο βασιλεύς.

—Έξοτέλεια ήδη τις

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ

Ο Φίλιππος και η σύλη του. Τό άδάμαστο έλεγχο του Θεσσαλού Φιλόνικου. Τά τομηρά λόγια του 'Αλεξάνδρου. Πώς εδάμασε τον Βουκεφαλο. Ο ένθουσιασμός και τα προφητικά λόγια του Φιλίππου. Προς κατάκτηση της 'Ασίας... Πώς ο Βουκεφαλος έσωσε τον 'Αλέξανδρο στη μάχη του Γρανικου. Η αίχμαλωσία του Βουκεφαλου και η όρηνη του 'Αλεξάνδρου. Πώς ανάγκασε τους βαρβάρους να του τών έπιστρέψουν. Ο θάνατος του Βουκεφαλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λίγο μακριά από την Πέλλα, την βασιλική πρωτεύουσα της Μακεδονίας, σε μια έκτεταμένη πεδιάδα, ένα άνοητικό πρωί, βοσκόνταν συγκεντωμένη όλόκληρη η Αδλή του βασιλέως Φιλίππου. Ο βασιλεύς καθόταν σ' ένα μεγαλοπρεπή θρόνο, έγοντας κοντά του το γαϊό του 'Αλέξανδρο, ο οποίος θα ήταν τότε ως δεκάξη χρόνων και γύρω του, δεξιά κι' αριστερά, στεκόνοσαν όλοι οι άξιωματικοί του. Βλέποντας κανείς τη συγκέντρωση αυτή, θα νόμιζε ότι έποικετο να γίνει καμιά μεγάλη έορτή.

Σε λίγο φάνηκε να πλησιάζει από πέρα ο Θεσσαλός Φιλόνικος, ο οποίος κρατούσε από το χαλινάρι ένα υπέροχο άλογο. Ο Φιλόνικος προχώρησε ως τα πόδια του θρόνου, στον οποίο καθόταν ο βασιλεύς των Μακεδόνων και, γονατίζοντας μπροστά του, είπε: — Βασιλεύ, απ' όλα τ' άλογα, τα οποία τρέφει στις πεδιάδες της ή Θεσσαλίας, κανένα άλλο δεν είναι ωραιότερο απ' αυτό... Και επειδή δεν έχω σ' έλο τον κόσμο άλλον ήμενον ενδοξότερό σου, σέφτηκα ότι μόνο σε σένα θα ταίριαζε η τιμή νάχη στους σταύλους σου αυτό το άλογο. Σου το προσφέρω λοιπόν αντί δεκάξη ταλάντων.

Θα ήταν πράγματι πολύ δύσκολο να βοη κανείς πιο εύγενικό και πιο περσιότατο ζώο απ' αυτό για το οποίο μιλούσε ο Θεσσαλός. Καθώς στεκόταν μπροστά στο Φίλιππο, είχε ύψουςι αγέροχα το κεφάλι του και χτυπούσε δυνατά τα πόδια του στη γη, ύψωνοντας σύννεφα σκόνης. Άν το πρόσεχε κανείς καλύτερα, θα έβλεπε ότι το κεφάλι του, παρ' όλη την ώμορφιά του, έμοιαζε κάπως με του βοδιού, ομοιότητα ή οποία είχε γίνει άρρωστη να δουλεύουν το άλογο αυτό Βουκεφαλο.

Τό αγοράζω, αποκρίθηκε ο Φίλιππος, αφού όμως βεβαιωθεί πρώτα ότι το άλογο σου είναι άξιο του έγκριμου που του έπλεξες. Άς το δοκιμάσουμε λοιπόν... Άφου είπε τα λόγια αυτά ο βασιλεύς, πολλοί ιπποκράτοι πλησίασαν το Βουκεφαλο και ένας απ' αυτούς θέλησε να τον καβαλλήσει. Άμέσως όμως το άραιο ζώο άναστατήρησε, σηκώθηκε στα δύο πιανά του ποδάρι, αντιστάθηκε, και, άναπηδώντας, έορξε κάτω όλους όσους θέλησαν να του περάσουν χαλινάρια.

Έπειτα απ' αυτό και οι πιο τολμηρότεροι ιπποκράτοι άναγκάστηκαν να έγκραταλίσουν κάθε άπόπειρά τους

και να διακρίβουν ότι ο Βουκεφαλος ήταν άδάμαστος και άνίκανος, λόγω του άγριου και άειθιάσου χαρακτήρος του, για κάθε όπηρεσία.

Τότε ο Φίλιππος διέταξε να το έπιστρέψουν στο Φιλόνικο, όταν έβλεπαν σ' ένα μεγαλοπρεπή θρόνο, έγοντας κοντά του το γαϊό του 'Αλέξανδρο, ο οποίος θα ήταν τότε ως δεκάξη χρόνων και γύρω του, δεξιά κι' αριστερά, στεκόνοσαν όλοι οι άξιωματικοί του. Βλέποντας κανείς τη συγκέντρωση αυτή, θα νόμιζε ότι έποικετο να γίνει καμιά μεγάλη έορτή.

Στην αρχή, ο Φίλιππος προσπονήθηκε ότι δεν άκουσε τα λόγια αυτά του γαϊού του, άλλ' επειδή ο 'Αλέξανδρος έσκαλοουόουσε να τα επαναλαμβάνει, ο πατέρας του άναγκάστηκε να του πη άσπρησά:

— Πρόσεχε, 'Αλέξανδρε, γιατί κατηγορείς ανθρώπους, οι όποιοι και μεγαλύτεροί σου είναι και περισσότερη

πλησιάζει, άρχισε να χρεμετίζει άγρια και άπειλητικά.

Ο 'Αλέξανδρος όμως δεν ξαφνίστηκε καθόλου, άλλ' άρπάζοντας δυνατά τα ήνια του άλόγου, του γύρισε το κεφάλι προς τον ήλιο, γιατί είχε προσέει ότι μια από τις κυριότερες άρρωσιές της έξικρατικής παραχής του Βουκεφαλου ήταν ο φόβος που του προκαλούσε η σκιά του. Κατόπιν, μιλώντας του γαϊού και χαϊδεύοντάς τον με το χέρι τον καθησύχασε άντελώς. Τότε ο 'Αλέξανδρος έκρινε τη στιγμή κατάλληλη, και, πετώντας καταγής τον μινύδα του, πήδηξε ά-νέλαρρα άπάνω στη ράχη του άλόγου.

Άμέσως ο Βουκεφαλος άρχισε να κινείται και να τινάζει το κεφάλι: — Ω, παιδί μου! πρέπει να ζήτης βασιλείο αντάξιο σου! 'Η Μακεδονία είναι πολύ μικρή για σένα! Άπο τότε ο Βουκεφαλος δεν άφινε να τον ίππεύσει άλλος εκτός από τον 'Αλέξανδρο, και όσάκις τον έβλεπε να πλησιάζει, γονάτιζε για να πηδήξει επάνω του...

Τα λόγια του Φιλίππου προς τον 'Αλέξανδρο που άναφέρουμε παραπάνω ήταν προφητικά. Όταν, μετά τη δολοφονία του πατέρα του, ο 'Αλέξανδρος έγινε βασιλεύς, άποφάσισε άμέσως να κατακτήσει την 'Ασία. Έπί κεφαλής λοιπόν του στρατού του πέρασε πόν 'Ελλάσποντο και, έπειτα, έπο λίγες ήμέρες, έδωσε την περίφημη μάχη του Γρανικου, ο οποίος, στην χάρη στον Βουκεφαλο, ο οποίος, στην κρίση της στιγμής της μάχης, κατόρθωσε να μεταφέρει τον κύριο του στην άλλη όχθη του ποταμού. Άπο τότε η έκπληκτη του 'Αλεξάνδρου στην 'Ασία δεν ήταν τίποτε άλλο παρ'α μια σειρά θριάμβων.

Έκτεισε όλόκληρη την Περσία και κατόπιν διευθύνθηκε στη χώρα των 'Ιρκανίων. Εκεί, μια μέρα, καθώς οι ιπποκράτοι του οδηγούσαν τον Βουκεφαλο στην έσοχη, μια όμας βαρβάρων ρίχτηκε έξωρα έναντι τους και άρπαξε το περίφημο άλογο. Μόλις το έμαθε αυτό, ο 'Αλέξανδρος έγινε έξω φρενών από την όργη του και έστειλε έναν χήρυκα στους άρχηγούς των βαρβάρων, δια του οποίου τους άνήγγειλε ότι, αν δεν του έπιστρέψουν άμέσως το άλογο του, θα τους έσφαζε όλους άναξαιρέτως μαζί με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους.

Οι βαρβάροι φοβήθηκαν από την απειλή αυτή, έσπευσαν να του επιστρέψουν άμέσως τον Βουκεφαλο και, για να τον έξιλωσαν άκόμα περισσότερο, του παρέδωσαν όλους τους τις πόλεις και όλα τους τα φρούρια. Μόλις ο 'Αλέξανδρος είδε το άναπημένο του άλογο, σπώ και ύγιες, έόθυμωσε, το χάιδεσε και για να δείξει στους βαρβάρους τη χαρά του, τους άφηνε έλευθέρους και τους έφόρτωσε, δώρο.

Όταν, τέλος, ο 'Αλέξανδρος, περήφανος και χαρούμενος για τη νίκη του, κατέθηκε από το άλογο, ο πατέρας του έτρεξε προς αυτόν και, σφιγγόντάς τον μέσα στην άγκαλιά του, φώναξε: — Όταν κάποτε πληγώθηκε, δεν ήθελε, παρ' όλο το τραύμα του, να

Ο Μ. 'Αλέξανδρος στη μάχη του Γρανικου.

πείρα έχουν από σένα. Φαντάζεσαι λοιπόν ότι μπορείς έσύ να δαμάσης το άλογο αυτό;

— Όπως όποτε, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος, θα το μεταχειριστώ καλύτερα από τους ιπποκράτους σου...

— Κι' αν δεν μωρήςης να το κατορθώσεις, είπε ο Φίλιππος, ποιά πρόστιμο ύπόσχεσαι να πληρώσης για την ύπεροφία σου;

— Την τιμή του άλόγου! άπάντησε ο 'Αλέξανδρος.

Η άπάντησή αυτή προκάλεσε τον γέλωτα όλων των θεατών, οι όποιοι δεν είχαν καμιά άμφισβησία πως ο 'Αλέξανδρος θα έβλεπε το στοιχείμα.

Ο νεαρός βασιλόπαις όμως, άτάκατος διευθύνθηκε προς τον Βουκεφαλο, ο οποίος, βλέποντάς τον να

του, με ο 'Αλέξανδρος έφριζε δυνατά τα ήνια. Τέλος, όταν ήσύχασε κάπως, ο 'Αλέξανδρος χαλάσωσε τα χαλινάρια, κέντρησε το άλογο με τα σπηρόνια του και το άφηρε να τρέξει έλεύθερα στην άνοιχτή πεδιάδα. Στην αρχή, ο Φίλιππος κτύπησε το γαϊό του σιωπηλός και άνησυχός. Άλλ' όταν τον είδε να ξαναφύρει το άλογο δαμάσμενο και ύποταγμένο, δάκρυα χαράς κύλησαν από τα μάτια του, ενώ συγχρόνως όλοι οι αώλικοι έπευσημόσαν με ένθουσιασμό τον 'Αλέξανδρο.

Όταν, τέλος, ο 'Αλέξανδρος, περήφανος και χαρούμενος για τη νίκη του, κατέθηκε από το άλογο, ο πατέρας του έτρεξε προς αυτόν και, σφιγγόντάς τον μέσα στην άγκαλιά του, φώναξε: — Όταν κάποτε πληγώθηκε, δεν ήθελε, παρ' όλο το τραύμα του, να

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΔΕΙΟΔΥΠΗΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Σε κάποια άμερικανική πόλη άπέθανε τελευταία ένας Γερμανός μετανάστης, αφήνοντας περιουσία δέκα εκατομμυρίων φράγκων, τα όποια είχε κερδίσει κατόπιν τριακονταετούς εργασίας.

Τό μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του το κληροδότησε σε κάποιον συμπατριώτη του, ο οποίος είχε γίνει άλλότε αϊτία να καταστραφεί ή οικογένειά του.

Η γενναιοδωρία αυτή του μακαρίτου προς έναν θανάσιμο έχθρό του θα ήταν έντελώς άκατανόητη, αν δεν υπήρχαν και οι όροι της διαθήκης, οι όποιοι διαφωτίζουν την πρόθεσή του, ή οποία είναι, όπως θα όητε, ή εκδίκησης.

Σύμφωνα μ' αυτούς λοιπόν, ο κληρονόμος θα είναι ύποχρεωμένος να φορή σε όλη του τη ζωή ρούχα από μαύρο ύφασμα με άνοιχτοκίτρινες βούλες και καπέλλο του ίδιου χρώματος, με τη διαφορά ότι το τελευταίο πρέπει νάχη και κουδουνάκια και φρονιτίτσες, όπως άκριβώς των παλαιάσαν!

Άπο τη στιγμή που θα τομήση να χύμη την παρμηκή άλλαγή στην άμφισβη, γάνει την περιουσία, ή οποία μεταδίδάται άμέσως σε άλλους, πιο μακρινούς συγγενείς.

Ο μακαρίτης άφινε στη διαθήκη του προθεσμία έξη μηνών στον κληρονόμο για ν' άποφασίση αν θα δεχτεί την κληρονομία. Έν τοιαύτη περιπτώσει είναι ύποχρεωμένος να δημοσιεύσει τους όρους της διαθήκης σε έξη από τις μεγαλύτερες έφημερίδες της Γερμανίας, ώστε να γίνει εύρυστα γνωστό το ρεζίλεμμα που θα πάθη.

Ιππεύει ο κύριος του άλλο άλογο εκτός απ' αυτόν.

Ο θάνατος του Βουκεφαλου έπεσφράγισε τις εκδουλεύσεις τις όποιες έπρόσφερε προς τον κύριό του.

Ο Βουκεφαλος σκοτώθηκε κατό την περίφημη μάχη που έδωσε ο 'Αλέξανδρος έναντι του βασιλέως των 'Ινδών Πόρου. Ο μέγας κατακτητής, κατέδικε τον έχθρό του άνάμεσα από βροχή δοράτων και άκοντίων, που του έριγγαν απ' όλες τις μεριές οι 'Ινδοί. Σε μια στιγμή ένα άκόντιο τύπωσε στην κοιλιά το γενναίο άλογο. Τότε ο Βουκεφαλος, νιώθοντας τις δυνάμεις του να εκλείπουν, έγειρε ήσυχα-ήσυχα, σαν να ροβόταν ήπιας χτυπήση ο κύριός του, και έεφύγη.

Ο 'Αλέξανδρος— όπως άναφέρει ο Πλούταρχος—έννοιασε τόση λύπη για το θάνατό του, σαν να είχε χάσει τον καλύτερό του φίλο. Τόν έθαψε με βασιλικές τιμές και στη θέσι όπου έθαψε το σώμα του, έχτισε μια πόλη, την έορξα ώνόμασε προς τιμή του Βουκεφαλεια.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης με δόκιμους βιβλιοφύλακες. Γράφατε: «Οικογένειαν», Αθήνα 7 - 'Αθήνας.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΣΚΥΛΙ

Ο άπόστρατος λοχαγός Δούπωφ και ο έθελοντής Κνάφ καθόντοσαν μαζί και κουτσόπιναν.

— Έξοχο σκυλί! έλεγε ο Δούπωφ στον σύντροφό του, δείχνοντάς του το Μίλκα, το σκύλο του. Κούταξε καλά τη μούρη του! Μόνο ή μούρη του άξίζει: ένα θησαυρό. Άν τόδλεπε ένας άνθρωπος που να ξέρη από σκυλιά, μονάχα για τη μούρη του θαδινε διακόσια ρούβλια. Δεν το πιστεύεις; Άν δεν το παραδέχεται, θα πη πως δεν καταλαβαίνεις...

— Καταλαβαίνω, αλλά... — Είπε από ράτσα έγγλέζικη, συνέχισε ο Δούπωφ. Έχει υπέροχο παρυσιαστικό... Όσο για την όσφρησι, κανένα άλλο σκυλί δεν το παραγγαίνει. Εξείρες πόσα έδωκα έγώ για να αγοράσω αυτό το σκυλί, όταν ήταν κουτάβι; Έκατό ρούβλια!... Σπάνιο σκυλί, σου λέω. Έλα δώ, Μίλκα, έλα δώ, κατεργάρη...

Ο Δούπωφ τράβηξε κοντά του το Μίλκα και τον φίλησε άνάμεσα στ' αυτιά, με τα μάτια δακρυσιμένα. — Φοβάσαι μή σε δώσω σε κανέναν άλλο; Ησύχασε, δεν σε δίνω πουθενά, ώμορφούλη μου... Μ' αγαπάς, έ; Έλα, φύγε τώρα από κοντά μου... Μου λέγώσες το άμπεχνομ' αυτό τα βρωμοπόδαρά σου... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον Κνάφ, πρόσθεσε:

— Πού λές, Κνάφ, εκατό ρούβλια έδωσα, όταν το πήρα κουτάβι. Μονάχα για ένα πράγμα λυπάμαι, που δεν μου μένει καίριος για κυνήγι. Έτσι χάνεται άδικα το σκυλί, πάει του κάκου ή ιδιοφυία του. Μονάχα γι' αυτόν το λόγο άποφάσισα κι' έγώ να το πουλήσω. Άγόρασά το λοιπόν, Κνάφ... Θα μου το χροστάς χάρι σ' όλη σου τη ζωή...

Άν δεν έχω πολλά λεφτά, δεν πειράζει. Πάρτο στη μισή τιμή. Σου τ' άφινω για πενήντα ρούβλια μονάχα... Έλα, μπαλώθηκες... — Όχι, φίλε μου, άποκρίθηκε ο Κνάφ. Άν ήταν άρσενικό, ίσως να τοπαιρνα...

Και δεν είναι άρσενικό αυτό το σκυλί; είπε έκπληκτος ο λοχαγός. Τι λές εκεί, βρε άδερφέ; Αυτό δεν είναι άρσενικό; Άς γελάσω. Χαχαχά! Πιστεύεις λοιπόν ότι είναι σκύλα; Μονάχα γι' αυτόν το λόγο έβουλάδα σου, να μη μπορείς άκόμα να γνωρίσης αν ένα ζώο είναι άρσενικό ή θηλυκό...

— Με συγχωρείς, φίλε μου. Άλλά βλέπω ότι έσύ με πέρασες για κανένα βλάκα, άποκρίθηκε ο Κνάφ προσδελμένος. Μου μιλάς σαν νάμαι κανένας στραβός ή κανένα μαρό...

— Έ, μαρό Κνάφ! Κρίμα στίς σπουδές πουάκανες στο Τεχνικό 'Ινστιτούτο... Αυτό, μάτια μου, είναι από έγγλέζικη ράτσα, καταλα-

βαίνεις; Εκτός αυτού, μ' όποιο σκυλί κι' αν το μετρήσης, θα το βγάλεις φηλότερο δέκα πόντους... Κι' όστερα μου λές πως είναι θηλυκό. Χαχαχά! — Με συγχωρείς, φίλε μου. Άλλά έσύ φαίνεται με πήρες για κανέναν βλάκα... Με προσβάλλεις.

— Έ, μην το παίρνεις τότε... Τι να σου κάνω έγώ, αφού δεν καταλαβαίνεις... Έσένα το κεφάλι σου είναι άγύριστο... Σιγά-σιγά θα πής την ούρά του πόδι και το πόδι του ούρα... Δεν πειράζει όμως... Έγώ χάρι ήθελα να σου κάνω... Άφου δεν θέλεις... Παιδί, φέρε μας δυο κοινά...

Οι δυο φίλοι πήραν στα χέρια τους

— Έίπε καίριος να φύγω, είπε ο Κνάφ μ' ένα χαμουρητό.

— Στάσου λοιπόν να πάμε μαζί... Ο Δούπωφ και ο Κνάφ βγήκαν μαζί από την ταβέρνα και περπάτησαν κάμποση ώρα σιωπηλοί.

— Δεν ξέρεις κανένα μέρος για να δώσω αυτό το σκυλί; άρχισε πάλι να λέει ο λοχαγός. Δεν έχεις κανένα φίλο για να το το χαρίσης; Το σκυλί μου είναι έξυπνο, είναι από σόι, άλλ' έγώ δεν το χρειάζομαι...

— Δεν ξέρω κανέναν, καίμενε... Πού να τους βρω τους φίλους έδώ; Προχώρησαν χωρίς να πουν τίποτε άλλο. Έτσι έστειλαν στο σπίτι του Κνάφ.

Μονάχα όταν έδωσαν τα χέρια τους για άποχαιρετισμό, ο Δούπωφ έδηξε με κάποια δειλία και έ'πε σιγανά: — Μήπως ξέρεις κανέναν... σκυλοβάστη;

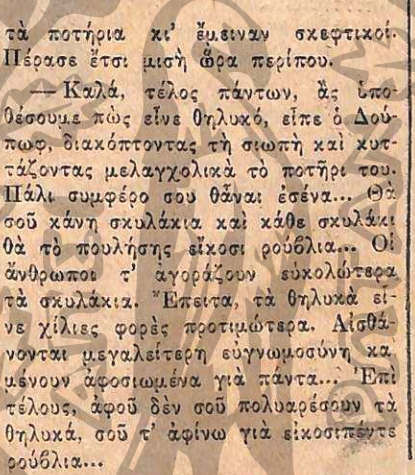
— Πιστεύω να βρω, αλλά δεν μπορώ να σε βεβαιώσω...

— Να πάρη ή όργη, να πάρη, μ' αυτό το βρωμόσκυλο! Άφου δεν βλέπω καμιά πρόκοπή απ' αυτό, τουλάχιστο νάβγαλα κάτι από το τμάρι του... Το φοριάρικο!... Δεν φτάνει που μου μαγαρίζει το σπίτι, αλλά γδές μου άρπαξε το κρέας από την κουζίνα και μ' άφηρε νηστικό... Τουλάχιστον νάταν από σόι, κάπως θα θηλυκό, σου τ' άφινω για είκοσιπέντε ρούβλια...

— Καλή νύχτα... — Καλή νύχτα, είπε ο Κνάφ και μπήκε μέσα στο σπίτι του.

Η πόρτα βρόντης πίσω του και ο λοχαγός άπόμεινε μόνος.

Α. ΤΣΕΧΟΦ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

Στη Νεάπολη της 'Ιταλίας, μέσα σ' ένα μεγαλοπρεπές ανάκτορο δη τρισευτυχισμένος ο παλιόχρως και πλούσιος μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι, μαζί με την ανεκδοκίματη όραση σύζυγό του "Ελενα και το μικρό αγαλλοδιδί τους, την γλυκιά Σπεράτα. Μα την εύτυχια της αριστοκρατικής αυτής οικογένειας καταστρέφει η οστανική δουκίσσα 'Ισαβέλλα ντε Μαλιέρρα, η οποία άγαπούσε το μαρκήσιο και περιφρονήθηκε απ' αυτόν. Μερικοί 'Ατολγάνοι, βαλμένοι απ' τη Μαλιέρρα, κλέβουν απ' το παλάτι των γυνόνων της τη μικρούλα Σπεράτα και την παίρνουν μαζί τους στη βόρεια Ευρώπη για να την κάνουν κι' αυτήν Ασιγγάνα. Ο μαρκήσιος, νομίζοντας πως η κόρη του πνίγηκε, τρελαίνεται και φεύγει κρυφά απ' τη Νεάπολη, ντυμένος σαν αλήτης και με το όνομα Λαζάρου. Έτσι η μαρκήσια ντε Κυπριάνι μένει μόνη κι' ανεπαιστέστη στις στενότητες παλιούργιες της Μαλιέρρας, η οποία κατορθώνει να τη φυλάκισι σ' ένα φρούριο ως αρετική, ως επαναστάτρια και ως μέγισσα. Έντομα-εξό, η Μαλιέρρα κατορθώνει να γοητεύσει το βασιλιά της Νεαπολίας Φερδινάνδο και να γίνει πανίσχυρη ευνουμένη του. Έξαφνα όμως άρρασταίνεται η μικρή κόρη του βασιλέως Γκρατισίονα και η σύζυγός του βασίλισσα Μαρία Βιζέντι, για να τη σώσουν, καταφεύγει στην "Ελενα, η οποία προσφέρει με αυτοθυσία το αίμα της και έτσι, με μια μετάγγισι, σώζει τη νεαρά πριγκίπισσα. "Επειτα απ' τη σωτηρία της κόρης του, ο βασιλεύς μεταφέρει την "Ελενα απ' το φρούριο όπου ήταν φυλακισμένη στο μοναστήρι της "Ανουσιάντας. Αυτή ήταν η μόνη του ευνουά απέναντι εκείνης, η οποία είχε δώσει το αίμα της για την κόρη του.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

I

Ο ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

"Ας φύγουμε τώρα από τη Νεάπολη και ας πάμε στο Στρατσόβεργο, την παλαιά πρωτεύουσα της 'Αλσατίας. "Εξαιρετική κι' ασυνήθιστη κίνησης επικρατούσε εκείνο το βράδυ στο Βασιλικό Θέατρο της πόλεως. "Ολη η αριστοκρατία βρισκόταν συγκεντρωμένη εκεί. Κανένας δεν έλειπε, ούτε από τους πλούσιους έμπόρους και βιομηχάνους της πόλεως. Αυτό συνέβαινε, γιατί εκείνο το βράδυ επρόκειτο να τραγουδήσει η περίφημη για την ωμορφιά της και για τη φωνή της πριμαντίνα Μαριάννα.

Η Μαριάννα, εδώ και τρεις μήνες, είχε μαγέψει όλους το Στρατσόβεργο. Γέροι και νέοι είχαν ένθους ασταλεί μαζί της και κάθε βράδυ όλοκληρη η σκηνή γεμίζει από ανθοδύσμες και δώρα.

Μεταξύ των πιο ένθους ασταλών της, μεταξύ εκείνων που την είχαν αγαπήσει με πραγματικό πάθος, ήταν κι' ο γέρος Φρειδερίκος Μάστερ, ο αδελφός του περιφήμου βιομηχάνου Βίλφριντ Μάστερ, το πιο πλούσιωτο άτομο στην πλατεία. Παρ' όλα τα χρόνια του, παρ' όλες τις παρατηρήσεις του αδελφού του, ο γέρος Φρειδερίκος φημιόταν κυριολεκτικώς από το πάθος του για τη Μαριάννα.

Έξαφνα, καθώς ο Φρειδερίκος Μάστερ έτοιμαζόταν να καθίση στο

θεωρείο του, γλώμισσε κι' έσφιξε με λύσσα την ανθοδέσμη που κρατούσε στα χέρια του. Είχε δει στην πρώτη σειρά των καθισμάτων έναν νέο, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον ανεψιό του, Γουλιέλμο Μάστερ, τον μοναχογιό του αδελφού του...

Μα κι' ο Γουλιέλμος, βλέποντας τον θεό του, γλώμισσε κι' αυτός... "Εννοίωσε έναν διαπεραστικό πόνο να του σφίγγει την καρδιά... κι' αντάλλαξε με τον θεό του ένα βλέμμα μίσους...

Γιατί κι' ο Γουλιέλμος αγαπούσε τη Μαριάννα με όλη τη φλόγα των δεκαοχτώ του χρόνων... Ναι, την αγαπούσε με όλη του την ψυχή και μ' όλη του την καρδιά... Την αγαπούσε τρελλά, απελπισμένα κι' η αγάπη του αυτή τον έκανε να υποφέρει τρομερά... "Επείπε να τελειώνει παιδί. "Ηταν άπορροσμένος έκείνο το βράδυ να μη στο χαλαρίσει της Μαριάννας, να της εξομολογήθι τον έρωτά του, να της μιλήσει με όλο το πάθος της καρδιάς του και να της προτείνει να την αγαπήσει...

Μα η παρουσία του θεού του τον άναστατωνε τώρα όλα του τα σχέδια. "Ο θεός του στην ύπνο! Αυτή είχε σταθεί πιο τυχερός απ' αυτόν. Χάρης στις γεννημοδαίες του και από πάντων χάρις στην υποστήριξη της κηδεμόνος της Μαριάννας, της φονήτης Βαρβάρας, είχε κατορθώσει να γίνει δεκτός από την όραση αυτού στο καμαρίνι της...

Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια, καθώς τη θυμήθηκε τώρα ο Γουλιέλμος, του τούπνεσε σαν μαχαίρη την καρδιά... Συγκρατούσε ωστόσο τη μανία του και, για να καθυστερήσει τον πόνο του, δάγκωσε τη μικρή ανθοδέσμη που κρατούσε στα χέρια του.

Στο δικαστήριό αυτό, πίσω από την κατεδαμμένη αλυσίδα, με το μάτι κρυφωμένο σε μια τρύπα, από την οποία μπορούσε να βλέπει στην πλατεία, η Μαριάννα κίταζε τα θεωρεία και τα καθίσματα. Έξαφνα αναστάθηκε. Είχε δει το Γουλιέλμο.

— Πάντα αυτός! Φιθύρισε. Φτωχά νέε!... Γιατί να μην είνε ελεύθερος, αλλά να εξαράσσεται από τον πατέρα του... Μα η Βαρβάρα έχει δικήν... Είπε άδωναν να τον κάνει δικό μου.

"Αλλοίμονο! δεν πρέπει να τον συλλογίζομαι καθόλου...

Και η γοητευτική νέα, η οποία χωρίς άλλο πολλές φορές θάχε αναγκαστεί να υποκύψει στις σκληρές ανάγκες της καλλιτεχνικής της ζωής—έχοντας μάλιστα τη Βαρβάρα ως σύμβουλό της—μα της όποιος η καρδιά δεν είχε διαφθαρεί ακόμα, αναπνεύσε πικρά...

—Θα εξακολουθήσεις λοιπόν να είσαι πάντα ανόητη, κόρη μου! ακούστηκε έξαφνα μια φωνή πίσω της. Βλέπω πως κυττάξεις διαρκώς αυτό τον νέο... Ξέρεις ωστόσο τί συμφωνήσαμε... Κότταζε καλύτερα σ' αυτό το θεωρείο άριστερά, όπου ο πραγματικός σου φίλος περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να σου ρίξει μια ανθοδέσμη μαζί μ' ένα χρυσό βραχιόλι...

Τα λόγια αυτά τὰ έλεγε στη Μαριάννα η Βαρβάρα...

Ναι, ήταν η Βαρβάρα!... Η γνώριμη μας Βαρβάρα, η γκουβερνάντα της Σπεράτας, η οποία, αφού βύθισε στο πένθος και την τρέλλα τη δυστυχισμένη οικογένεια των Κυπριάνι, λίγο έλειψε, όπως είδαμε, ν' αποκλεισθί από τον Ουμβέρτο στην άστυνομία της Τουλώνος. Μα, όταν απέδρασε ο Ουμβέρτος, η "Αρχές αναγκάστηκαν να την απολύσουν, έλλειψε αποδείξουν... Τότε η γρηά μάγισσα έγραψε φρόνιμο ν' αλλάξει κλίμα και πήγε στο Παρίσι. Εκεί, γνωρίστηκε με μια ήθοποιό φτωχή, μα όραία και προικισμένη με υπέροχη φωνή. Η ήθοποιός αυτή ήταν η Μαριάννα.

—Ακούσε—της είπε

μια μέρα η Βαρβάρα—βρίσκεσαι βυθισμένη στη φτώχεια και στην αθλιότητα... "Εγώ θα σε κάνω πλούσια. Σήμερα σε περιφρονούν, μα αύριο θα σε κάνουν βασίλισσα... "Ορκίζου μου μόνο πως θα με υπακούσεις...

Η Μαριάννα αντιστάθηκε στην αρχή, γιατί έμεινε, αλλοίμονο! τι θα της έπρότεινε η βδελυρή γρηά... Μα ένα βράδυ που είχε να φάει δυό ολόκληρες μέρες, νικημένη πεία, πήγε και βρήκε τη Βαρβάρα...

Τότε υπέγραψε ένα συμβόλαιο μαζί της, δια του οποίου η τρομερή μάγισσα γνώριζε από εξής και για δέκα ολόκληρα χρόνια κηδεμόν της...

"Όταν η Μαριάννα βγήκε στη σκηνή, οι θεαταί την εχμετίσαν με ένα χειμαρρό επευφημιών... "Ο γέρος Φρειδερίκος Μάστερ χειροκροτούσε σαν τρελλός, μη μπορώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του, προς μεγάλο σκάνδαλο των ευγενών και των οικογενειάρχων.

"Ο Γουλιέλμος Μάστερ πάλι, ωχρός και σκυθρωπός, δεν χειροκροτούσε καθόλου... Σε κάθε τραγουδί της, η Μαριάννα ανεκαλείτο στη σκηνή... Ποτέ το Βασιλικό Θέατρο του Στρατσόβεργου δεν είχε δει τέτοιο θόρυβο... Τέλος η πριμαντίνα άρχισε να τραγουδά το τελευταίο τραγούδι της πρώτης πράξης: Μείο στην καρδιά μου, η αγάπη έχει

(Θρονιάσει—
Μ' έχει υποτάξει, μ' έχει νικημένη,
Στο πνεύμα, στην ψυχή μου έχει φωνή
(Αίσια)
και σένα μόνον αγαπώ, μονάχα εσύ—
(να!...)

Καθώς η Μαριάννα τραγουδούσε, ο Γουλιέλμος νόμιζε πως τον έκνταζε. Ναι! Ναι! Δεν είχε κάνει λάθος... Καθώς η ήθοποιός έλεγε τον τελευταίο στίχο του τραγουδιού:

Και σένα μόνον αγαπώ, μονάχα ε—
(σένα!)

είχε γυρίσει ολόκληρη προς αυτόν και τον έκνταζε μες' στα μάτια. "Ο Γουλιέλμος Μάστερ έγραψε όλος από μια άρονη εδαιμονία... "Ενα κύμα ευτυχίας έκανε το στήθος του να φουσκώνει από ευτυχία... Σηκώθηκε αμέσως όλόβρος και πέταξε τη μικρή του ανθοδέσμη στη σκηνή... Μα την ίδια στιγμή και μια άλλη ανθοδέσμη, ογκώδης και πλούσια, δέμεν μ' ένα χρυσό βραχιόλι, έπεσε μπρος στα πόδια της Μαριάννας. Την είχε ρίξει ο θεός του Γουλιέλμου...

Η Μαριάννα υποκλίθηκε για να χαιρετίσει το Κοινό, που όρθιο και τρελλό από τον ενθουσιασμό του την επευφημούσε. Έδω τις δυό ανθοδέσμες και, αφού έσκυψε, πήρε την ανθοδέσμη του Γουλιέλμου και την έφερε στα χείλη της... Την ίδια στιγμή έπεσε και η αλυσίδα...

—"Όσο οι θεαταί, πρόσχαροι, κυκλόφουσαν μες' στους διαδρόμους και στο φουαγιέ του θεάτρου, ο Γουλιέλμος Μάστερ παρουσιάστηκε στην είσοδο των παρακτιρίων. "Έτρεχε προς τη Μαριάννα, τρελλός από χαρά κι' έλπίδα... Μα ο μηχανικός του θεάτρου τον σταμάτησε:

—"Ε; το είπες. Δεν περνούν, από δω!...

—Γιατί; ρώτησε ανυπόμονα ο Γουλιέλμος.

—Γιατί αυτός είνε ο κανονισμός του θεάτρου:

—Και τι μ' ενδιαφέρει ο κανονισμός σας... Πήγαινε στο Διάβολο!

Και, λέγοντας αυτό, ο Γουλιέλμος παραμέρισε με μια σπρωξιά τον μηχανικό και έτρεξε κατ' ευθείαν στη σκηνή...

Μα έξαφνα στάθηκε σαν απολιθωμένος... "Ο θεός του βρισκόταν ήδη εκεί...

Θεός και ανεψιός κυττάχτηκαν με όργη.

—Τί έρχεσαι να κάνεις εδώ; ρώτησε μανιασμένος ο γέρος Φρειδερίκος.

—Και σεις, θεά μου;... Τί θέλετε σεις εδώ;...

—"Υβριστή!... Τόσο λοιπόν σε έχει τυφλώσει το πάθος σου, ώστε να προσβάλεις τους συγγενείς σου!...

—Είμαι ελεύθερος ν' αγαπάω, φώναξε ζωηρά ο Γουλιέλμος, και αγαπάω.

—Δυστυχισμένα! είπες ο γέρος Μάστερ. Θα βάλω τη Μαριάννα να σε διώξει μόνη της... Ναι... να σε διώξει σαν λακέ...

"Ο Γουλιέλμος έβριε κατακόκκινος από την όργη του... "Υψωσε το χέρι του και έσφιξε τη γροθιά του...

Μα την ίδια στιγμή μια κραυγή αντήχησε... "Ηταν η Μαριάννα.

Με μια ματιά τὰ είχε δει και τὰ είχε αντιληφθεί όλα...

Χλώμισσε, άρχισε να τρέμει και κλονίστηκε. "Ηταν έτοιμη να πέσει κάτω από την ταραχή της...

Τότε ο Γουλιέλμος Μάστερ άρπιασε προς αυτήν και την κράτησε μέσα στην αγκαλιά του. "Επειτα γύρισε προς τον θεό του και του φώναξε:

—"Ε, λοιπόν, θεά μου! Τολμήστε να μου την αποσπάσετε τώρα... Πέστε λοιπόν στη Μαριάννα να με διώξει σαν λακέ...

"Ο γέρος σταύρωσε τα χέρια του και του φώναξε επίσημα:

—"Ω αίσχος! Σε ποιά εποχή ζούμε σήμερα! Τὰ μαλλιά μου είνε πια λευκά... "Εξήντα πέντε χρονών είμαι πάντα τη μωνές βαραινούν επάνω στους ώμους μου... Και σ' όλο αυτό το μεγάλο διάστημα που έζησα, κανένας δεν τόλμησε να υψώσει χέρι επάνω μου... Το όνομα των Μάστερ είνε ένα από τα πιο ένδοξα ονόματα της "Αλσατίας! Το Στρατσόβεργο περηφανεύεται γιατί έχει γράψει το όνομα αυτό στο χρυσό βιβλίο του... Και από ποέν άτιμιάστηκε το όνομα αυτό σήμερα; Από έναν Μάστερ! Ποιος με προσέβαλε; "Ο ίδιος ο ανεψιός μου...

"Ω! δεν υπάρχει πια παλαιός σθεναρός... δεν υπάρχει πια οικογένεια... δεν υπάρχει πια τίποτα... Μονάχα αντιστά, απειθαρχία και άνοσταχο ύπαρχει... Ποιά τιμωρία, θεά μου, αξίζει τη τρελή αυτή πράξη του άνεψού μου;

"Ο Γουλιέλμος είχε σιγά-σιγά καθυστερήσει... Τὰ χέρια της Μαριάννας έσφιγγαν τρομερά τα δικά του. Το γοητευτικό ε-κ-εί-νο πλάσμα, μόλις συνήλθε από την ταραχή του, φιδύρισε

γρήγορα-γρήγορα στο αυτί του νέου, τα λόγια αυτά:

—Μην το αντιλέγεις πια... Πήγαινε, ε-σ-ε-ν-α μ-ο-ν-ά-χ-α α-γ-α-πώ... Σου όρκίζομαι για την πίστι μου... "Εδω απ' το θέατρο και πήγαινε να με περιμένεις στην πόρτα του σπιτιού μου... Είμαι δική σου για πάντα, δική σου μόνο... Πήγαινε, πολυαγαπημένο μου, άκουσε έκσινη που ποτέ δεν αγάπησε άλλον εκτός από σένα...

"Επειτα από τὰ λόγια αυτά, ο Γουλιέλμος τραβήχτηκε από τη Μαριάννα και προχώρησε προς τον θεό του. "Ηταν τρισευτυχισμένος και σ' αυτά του άνηγοσαν ακόμα τὰ σύ-ζυγια λόγια που του είχε πει η πολυαγαπημένη του. "Υποκλίθηκε και είπες:

—Θεά μου, σάς ζητώ συγγνώμη. "Η όργη μου μ' έκανε να παραφερ-δω... Λυπάμαι πολύ για ό,τι συνέβη. Καί, για να σας αποδείξω τη μετάνοιά μου, σάς υπακούω...

—Καλά, Γουλιέλμο, είπες ο γέρος γεμάτος χαρά. Το ήξερα πως δεν θα επαναστατούσες εναντίον της θελήσεως του γέρου θεού σου... Πήγαινε παιδί μου... Σε συγχαρώ...

Και ο Γουλιέλμος, οίχοντα-ς ένα βαθύ έρωτικό βλέμμα προς τη Μαριάννα, έφυγε από τὰ παρασκήνια...

"Εν τώ μεταξύ η Βαρβάρα είχε πλησιάσει το γέρο Φρειδερίκο.

—Μην επιχειρήσετε τίποτε αυτή τη στιγμή, το φιδύρισε. "Εμπιστευθήτε σε μένα, άρχων Φρειδερίκε. Νά βρισκόστε στο άμαξι της Μαριάννας την ώρα που θα σχολάσει το θέατρο και τὰ ύπολοιπα άπορούν έμένα.

"Ο γέρος-έρωτευμένος κα-τάλαβε πως αν δεν συμμορφω-νόταν με τις υποδείξεις της γρηάς μάγισσας, θα έγινε για πάντα τη Μαριάννα. Πλησίασε λοιπόν την ό-ραία αυτού και κυττάζοντάς την με πάθος, της είπε πλανώντας την από το χέρι:

—Γοητευτική Μαριάννα, θα εδω-ρεστηθίτε να δαχθήτε αυτή την αν-θοδέσμη, την οποία δεν θελήσατε να πάρετε προ όλίγου και την οποία η Βαρβάρα αναγκάστηκε να μεταφέρει μέσα στο καμαρίνι σας.

Μια άκατανίκητη απέχθεια έτάρα-ξε την καρδιά της Μαριάννας. Μα, καθώς σήκωσε το κεφάλι της, αντί-κρουσε το διαπεραστικό και άδυσώπη-το βλέμμα της Βαρβάρας.

"Ανατρίχιασε, γλώμισσε και φιδύ-ρισε νικημένη:

—Δέχομαι!

—Ορεσδορά-λ-οι-πον, έπε χαρούμε-νος ο γέρος. Σε ά-φινω, παιδί μου, γιατί έλπιώ ότι θα σε ξαναβώ πολύ γρήγορα...

(Ακολουθεί).

(Από το ιερό βιβλίο των 'Εβραίων «Αμλόντα Ζάρα»)

Μια μέρα ο αυτοκράτωρ είπες στο σοφό Ραββί Γαυλιέλ:

—"Ο Θεός σας είνε ένας κλέφτης, γιατί η "Αγία Γραφή σας λέγει: «Ο Θεός έκανε τον 'Αδάμ να πέσει σε ύπνο βαρύ, και ενώ κοι-μόταν, του πήρε τη μία πλευρά».

"Η κόρη του σοφού Γαυλιέλ ποδτυ-χε νάναι μπρος στη συζήτηση αυτή, είπες τότε στον αυτοκράτορα:

—Δώσε μου έναν δικαστή, κρα-ταύστατε.

—Γιατί; ρώτησε ο αυτοκράτωρ. Τί σου συνέβη και θέλεις δικαστή;

—"Ενας κλέφτης μπήκε χθες στο σπίτι μας, αποκοί-θηκε η κόρη του σο-φού Γαυλιέλ, πήρε ένα πουργί που εί-χαμε γεμάτο άσχη-μα και μίας άφτης ένα πουργί γεμάτο χρυ-σάφι!

—Τέτοιος κλέ-φτης μακάρι να έμπαινε κάθε νύ-χτα και στο δικό μου το σπίτι, είπες ο αυτοκράτωρ.

—Μα τότε, είπες η κόρη του Ραββί Γαυλιέλ, το ίδιο συνέβη και με τον 'Αδάμ, όταν ο Θεός μας του πήρε λίγες σάρκες από την πλευρά του και του έδωσε μια γυναίκα!...

—Τη μητέρα σου, αποκρίθηκε ο Ραββί.

—Κι' έπειτα;

—Τη μητέρα σου!

—Καλά, κι' ύστερα απ' αυτή;

—Τη μητέρα σου! επανέλαβε ο Ραββί για τρίτη φορά.

Μια μέρα κάποιος 'Εβραίος παρου-σίαστηκε στον Ραββί και του ζήτη-σε να τον κατατάξει μεταξύ των πο-λειμιτών της πίστης.

—"Εχεις γονείς; τον ρώτησε ο Ραββί.

—Μονάχα η μητέρα μου ζή! άποκρίθηκε εκείνος.

—"Ε, τότε μείνε κοντά στη μη-τέρα σου και προσπάθησε να τη φυ-λάξεις. "Εκείνος που άγωνίζεται για τη μητέρα του, όλη τη με-γαλειότητα άμαρτή άπ' α-πό-ν που άγωνίζεται για την πίστι!

—"Η κακοτυχίες της ζωής είνε η ζυγαρία, στην οποία ζυγίζονται οι φίλοι.

—"Η αδύλεια συνιστά-ται στην άνάμνησι που άφινει.

—"Ενας φιλόσοφος είπες

ΓΝΩΜΕΣ

—"Η κακοτυχίες της ζωής είνε η ζυγαρία, στην οποία ζυγίζονται οι φίλοι.

—"Η αδύλεια συνιστά-ται στην άνάμνησι που άφινει.

—"Ενας φιλόσοφος είπες

ΓΝΩΜΕΣ

—"Η κακοτυχίες της ζωής είνε η ζυγαρία, στην οποία ζυγίζονται οι φίλοι.

—"Η αδύλεια συνιστά-ται στην άνάμνησι που άφινει.

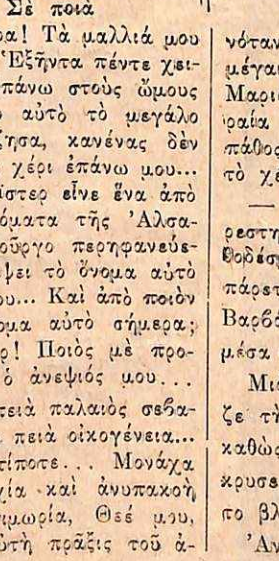
—"Ενας φιλόσοφος είπες

ΓΝΩΜΕΣ

—"Η κακοτυχίες της ζωής είνε η ζυγαρία, στην οποία ζυγίζονται οι φίλοι.

—"Η αδύλεια συνιστά-ται στην άνάμνησι που άφινει.

—"Ενας φιλόσοφος είπες

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας βράχος που μοιάζει μ' ανθρώπινο κεφάλι. Πώς πέτρωσε ο άσεβης καλόγερος. Ο φιλελληνισμός του δουλός του Ουεστμίνστερ. Το παθίμα του θυρωρού της Ελληνικής πρεσβείας. Το χρέμι του Άλη Παζά με τις 300 γυναίκες. Πώς έκανε ο Καράϊσκάκης τους δειλούς γενναίους. Μία πρωτότυπη μέθοδος. Ο Μέγας Αλέξανδρος κι' η αδελφός του. Το άθαντο νερό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λίγο πιο έξω από το λιμάνι της Κερκύρας υπάρχει στη θάλασσα ένας βράχος που ύψονταν ως δυσμική πηχες πιο ψηλά από την επιφάνειά της. Ο βράχος αυτός, ο οποίος μοιάζει με κεφάλι ανθρώπινο και λέγεται «Πέτρα του καλόγερου», συνδέεται με την εξής παράδοση:

«Την ημέρα μίας μεγάλης γιορτής, κάποιος καλόγερος από τη Ζάκυνθο μπήκε στη βάρκα του και βγήκε να ψαρέψει. «Σε μία στιγμή ένοιωσε το καλάμι του να κουνιέται δυνατά και τραβώντας το έβγαλε από τ' άγκιστρο ένα μεγάλο ψάρι.

«Αλλά μόλις το έπιασε στα χέρια του, το ψάρι πήδησε πάλι στη θάλασσα. Τότε ο καλόγερος, απανω στο θυμό του, άρχισε να βλαστήματι το Θεό για την ατυχία του.

«Αμέσως η θάλασσα άγριψε, κύματα φοβερά σηκώθηκαν και η βάρκα βυθίστηκε μαζί με τον καλόγερο.

«Σε μία στιγμή ο καλόγερος, καθώς πνιγόταν, κατόρθωσε να βγάλει έξω από το νερό το κεφάλι του. Τότε εκείνο πέτρωσε κι' από τότε έμεινε εκεί πετρωμένο...»

«Ένας από τους ενθουσιώδεις φιλελληνιστές των παλαιότερων χρόνων ήταν και ο αδελφός του Άγγλου βασιλέως, δούξ του Ουεστμίνστερ, ο οποίος, παρά την άνωτάτη θέση που κατείχε στην αγγλική αριστοκρατία, συνήθιζε εν τούτοις να ντύνεται και να συμπεριφερόταν προς τους άλλους κατά τον απλούστερο τρόπο.

Κατά τη διάρκεια του Έλληνο-τουρκικού πολέμου, πήγε μία μέρα στην Ελληνική πρεσβεία για να ανακοινώσει στον πρεσβευτή κάποια είδηση που είχε λάβει ως πρόεδρος του Εθνικού Φιλελληνικού Κομιτάτου.

«Όπως ήξερε και λίγα ελληνικά, ζήτησε από τον θυρωρό, μιλώντας του στη γλώσσα μας, να ιδεί τον πρεσβευτή της Ελλάδας. «Αλλ' ο θυρωρός, βλέποντας την απλή ένδυμασία του και νομίζοντας ότι είχε μπροστά του κανέναν άσημο συμπαραγνώστη μας, του συνέστησε να περιμένη μέχρις ότου ο κυριός του ευκαιρήσει.

Ο δούξ επέμενε άπαικτα από ένα τέταρτο της ώρας στο διάδρομο και θα περίμενε ακόμα, αν ο πρεσβευτής μας δεν έζητούσε το όνομα που αναφέροντος επισκέπτεται.

Μόλις έμαθε ότι επρόκειτο περί του δουλός του Ουεστμίνστερ, έπευσε να τον εισαγάγει ο ίδιος στο γραφείο του και κατασπυγχεμένος να του εκθέσει συγγνώμη.

«Α, μη στενοχωριέστε, δεν πειράζει, του απάντησε καλοκάγαθα ο δούξ. «Εγώ θα σας ευχαριστήσω πολύ που ο' έχετε σάς με πήρε για Έλληνα!»

Ο Άλη παζάς, ως γνωστόν, είχε στο σεράι του πολυάριθμο χαρέμι, μέσα στο οποίο ήταν κλεισμένες τρακόσιες περίπου γυναίκες, εκ των οποίων άλλες ήταν μουσουλμανίδες, άλλες χριστιανές, άλλες Άλβανές και άλλες Κιρκάσιες.

Η περισσότερες απ' αυτές ήταν άγορασμένες. Ύπάρχον όμως και πολλές γαλούσιες που του τις έστελναν ως δώρο διάφοροι ισχυροί Όθωμανοί ή που τις άρπαζε ο ίδιος με δόλο και με βία από τα χωριά της Ηπείρου και της Άλβανίας.

Για ν' αναγκάζει τους άνδρες του να είναι παλληκάρια, ο Καράϊσκάκης, χρησιμοποιούσε, εκτός των άλλων, και την παρακάτω μέθοδο:

Είχε πάντοτε μαζί του ένα γυναικείο παντελόνι. «Όταν λοιπόν εστάκωνε κανένα δειλό—όπως διηγείται ο γραμματέας του Αινιάν—τον υποχρέωνε την άλλη μέρα να φορέσει μπροστά σε όλους τους άλλους συστακτικούς του τό... γυναικείο αυτό εσώρουχο!»

Ήταν η περίφημη αβ... της Κα...

περίαντας, όπως τολαγε ο ίδιος.

Πόσοι όμως δειλοί, χάρις σ' αυτό, βγήκαν αληθινά παλληκάρια!

Για τον Μεγάλο Αλέξανδρο υπάρχει στο λαό μας μία ωραία παράδοση, η εξής:

«Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος κυριεύει όλον τον κόσμο, πήγε κι' εκεί που βγαίνει τ' άθαντο νερό και γιόμισε δυο λαγήνια για να λουστή και να γίνη άθάνατος.

«Αμα όμως τ' άπηγε στο σπίτι του, κάποιος στρατηγός που του είχε γινίσει, μαρτύρησε το μυστικό στις αδερφίδες του και τις συμβούλεψε να λουσθούν με το άθαντο νερό και να βάλουν άλλο νερό στα λαγήνια.

«Η αδερφίδες του Μεγάλου Αλεξάνδρου πήραν το νερό, λουστήκαν και χύσανε τ' αποπλύματα στο δρόμο. «Εκεί έτυχε νάναι μία κόττα κι' ένα σκυλοκρέμυδο που βραχέχταν με το άθαντο νερό.

«Γι' αυτό η κόττα αλλάζει τα φτερά της κάθε χρόνο και γίνεται νέα και το σκυλοκρέμυδο δεν ξεραίνεται και στον αέρα να το κρεμάσει.

«Η αδερφίδες του Μεγάλου Αλεξάνδρου, αμα λουστήκαν στ' άθαντο νερό, έγιναν άερικά και σηκώθηκαν στον αέρα.

«Από τότε κáθονται στα λαγκάδια και στους βράχους κι' αρπάζουν κάθε χρόνο κοπέλλες απ' τα χωριά. Τις κοπέλλες αυτές τις κάνουνε νεράιδες και τις παίρνουν μαζί τους.

«Αμα περάτη κανένας διαβάτης από κει το μεσημέρι ή τα μεσάνυχτα, ή νεράιδες τόν πιάνουν και του κάνουν χίλια καλά.

«Όταν όμως προφτάσει και φωνάξει: «Ζή ο βασιλεύς Αλέξανδρος, ζή και βασιλεύει!», τότε τρέχουν ή αδερφές του και τόν γλυτώνουν».

Στην Αιτωλία, όταν ένα βωδι είναι πριμένο, ο άφέντης του παίρνει τρία χαλίκια από τρία σταυροδρόμια, τ' άβζει στο κεφάλι του βώδι και λέγει τόν εΐης εξορκισμό:

Κίτρινος ο δέντρος, κίτρινα τ' άφύλα, (λα, σπέρνω το κεχρί, φύτερωσε το κεχρί. Έσκασε το πλαντάμι!

«Όταν πάλι διακώνεται κανείς από φειδι, παίρνουν ένα πιάτο με καθαρό νερό και ρίχνουν μέσα χωμά, λέγοντας:

«Αστο ζούμπουρο, άστο ξω, άρά, άρά, τοιμπίτι, άγατούνε.

«Όταν ένα ζώο έχει πόνο στην κοιλιά του, παίρνουν στο χέρι μία χλωρή κληματαόβεργα κι' ένα κλαδευτήρι και λένε:

«Η άραβή νοικοκυρά, ο πονηρός ο νοικοκύρης φάκο βράζαν, άρδο βράζαν σ' ε τρείς λίτρες τσουκαλάκι. Πήρα κι' εγώ το κλαδευτηράκι και το σφιγφό κλαδευτηράκι να κόψω τόν πονόκαρδο.

Για το μάτισμα, τέλος, μεταχειρίζονται τόν ακόλουθο εξορκισμό:

«Ο Άγιος Άντώνιος ενίησε με τ' άστραπές και τις βροντές και (με νεροχαλάει.

«Ο Χριστός του άπάντησε: —Πού πάς, Άγιε Άντώνιε, με τ' άστραπές και τις βροντές και (το νεροχαλάει;

—Πάω να χαλάσω τούς Κριτούς, (το μέγα έλεος.

—Μήν πάς να χαλάσης τούς Κριτούς, (τούς.

«Υπαγε σ' άγρια βουνά, σ' άκας (πα έύλα, κόψε δέντρος, πεύκα ξεροξίωσε, στάσου στον τόπο σου και νέρωσε και σόρε στο καλό σου...

ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Δεν υπάρχει δέντρο που να μ' ήν το δένρη ο άνημος.

—Χρυσάφι είναι τα λόγια σου, αλλά ποιος να τ' άκούσει;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΖΟΦΦ

Τ' Απομνημονεύματα του «Μεγάλου Σιωπηλού». Το λεξικό της Γαλλικής γλώσσας και ο Στρατάρχης. Η μετριοφροσύνη του. Ο Ζοφφ και οι συνάδελφοί του της Ακαδημίας. Ο θαυμασμός του προς τόν Βίκτωρα Ουγκώ. Στη Γαλλική Ακαδημία. Ο ανάπηρος του πολέμου κι' ο Στρατάρχης. Ο θαυμασμός του Ζοφφ προς τόν Χίνδεμπουργκ. Ένα καλό μάθημα. Όπου δεν έννοει ν' αλλάξει συνήθειες, κ.τ.λ.

Ο πρό όλίγων ήμερών άποθανών Γάλλος στρατάρχης Ζοφφ συνήθιζε να μην άπαντή ποτέ στους λιβελλούς τών έχθρών του, οι όποιοι, έχοντας επί κεφαλής τόν γνωστό μας στρατηγό Σαρράϊν, προσπαθούσαν ν' άπογοητώσουν τόν νικητή του Μάρνη από την πολεμική του δόξα.

«Όστόσο ο «Μέγας Σιωπηλός», όπως άπεκάλισαν τόν Ζοφφ, πρόκειται να μιλήσει τώρα από τόν τάφο του. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει ο παλαιός φίλος του στρατάρχη κ. Άρθούρος Ουκ.

«Άφησε στο μέλλον—έδωλεσε τελευταία ο κ. Ουκ σ' ε μιά έφημερίδα—την φροντίδα να συνηγορήσει υπέρ αυτού και ν' άποκαταστήσει την άλήθεια. «Όστόσο, επειδή του έλεγα συχνά ότι και οι καλύτεροι δικηγόροι έχουν ανάγκη να συμβουλευόνται τ' άγαθά τους και ότι το μέλλον δεν θα τόν έκρινε δίκαια αν δεν είχε μπροστά του όλα τ' άπαιρήματα νοκομμένα, ο στρατάρχης έγραψε τ' Απομνημονεύματά του, τα όποια σε λίγον καιρό θα δούν το φώς της ήμέρας...

Υπολείπεται τώρα να δούμε αν τ' Απομνημονεύματα του Ζοφφ θα είναι συντεταγμένα στο περίφημο και κλασικό ύφος της ήμερησίας διαταγής της μάχης του Μάρνη, όποτε ο γενναίος στρατάρχης θα δικαιολογήσει πλήρως τόν τίτλο του ως άκαθαρμαχού.

Ο στρατάρχης Ζοφφ ήταν πολύ τακτικός στις συνεδριάσεις της Γαλλικής Ακαδημίας και κανένας άλλος απ' τούς άθαντους συναδέλφους του δεν παρακολούθουσε με τόση προσοχή τή σύνταξη του περιφήμου Λεξικού της Γαλλικής Γλώσσας. «Άκουγε μ' έξαιρετική προσοχή τούς συναδέλφους του, χωρίς ποτέ ν' άντιλέγη σ' αυτούς, εκτός μόνο όταν επρόκειτο για στρατιωτικούς όρους.

Αυτό όμως δεν έσήμαινε ότι δεν ήξερε τή γαλλική γλώσσα. Άπεναντίας, και όταν έγραφε και όταν μιλούσε, τή χρησιμοποιούσε περίσπμα.

Ο Ζοφφ ήταν έξαιρετικά μετρίφρων. Μία μέρα που μερικοί φίλοι του του έλεγον ότι είχε νικήσει στη μάχη του Μάρνη, τούς διέκοψε λέγοντας:

«Όχι, δεν πρέπει να λέτε ότι νίκησα στο Μάρνη... Πρέπει να λέτε ότι τή μάχη αυτή την έχασαν οι Γερμανοί...

Τα λόγια του όμως αυτά δεν θα έμποδίσουν την Ιστορία να τόν άποθανάτισει ως τόν νικητή της μεγάλειέρας μάχης τών αιώνων.

Όταν ρωτούσαν τόν Ζοφφ τί ι-

δέα είχε για τούς άλλους άκαθαρμαχούς «συναδέλφους» του, ο στρατάρχης άπαντούσε σπερδύπια:

«Όλοι αυτοί οι κύριοι είναι πολύ ευγενείς μαζί μου.

Μία μέρα, καθώς ο Ζοφφ έκανε τόν περιπάτο του στίλ κήπο του Λουξεμβούργου, έξαφνα φάνηκε από πέτρα ένας νέος αξιωματικός, άνάπηρος πολέμου, ο όποιος κατά τή μάχη του Μάρνη είχε χάσει τόν άριστερό του πόδι, έκτελώνοντας καθήκοντα άγγελιοφόρου του στρατάρχη.

Μόλις ο άνάπηρος άντελήφθη τόν παλιό του άρχηγό, θέλησε να βγάλει τόν καπέλλο του για να τόν χαιρετίσει. Μά ο Ζοφφ, πιάνοντας του τή χέρι, τόν έμπόδισε και, χαιρετώντας τον πρώτος, του είπε:

«Όχι! Όχι! παιδί μου... Έγώ πρέπει να σε χαιρετίσω...

Ο Ζοφφ εκτιμούσε έξαιρετικά τόν παλιό του αντίπαλο και σημερινό Πρόεδρο της Γερμανικής Δημοκρατίας στρατάρχη Χίνδεμπουργκ. Τόν θεωρούσε ως τόν μεγαλύτερο στρατηγό τών νεωτέρων χρόνων. Έλεγε

Καθ' όλη τή διάρκεια που διατήρησε τήν άρχιστρατηγία, ο Ζοφφ έζουσε με τις ίδιες συνήθειες που είχε και στο σπίτι του. Ποτέ του, ούτε στις κοσημώτερες στιγμές του πολέμου, δεν ταραζώταν από τίποτε. «Όταν κάποτε τού άνηγγέλλη μία μεγάλη επίθεση τών Γερμανών, έγειράμμιζε. «Ότώρα αυτό δεν τόν έκανε να διακόψει τή γαβια του και μόνον όταν άπόφαινε, άρχισε να δίνει διατάγες για τήν άπόκρουσι της επίθεσεως.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Αλέξανδρος Δουμάς, υιός, σηκωνόταν πολύ πρωί κι' έπαιρνε άμέσως τή ροφήμα του. Έπειτα καθόταν στο γραφείο του πρόχειρα ντυμένος κι' έργαζόταν ως τόν μεσημέρι.

Ο Μπουφόν, αντίθετος, πριν μπή στο γραφείο του για να έργασθ, φορούσε τή στολή του αλίκου, χωρίς να παραλείπει ούτε τή ζέση, κι' έγραφε πάντοτε φορώντας περιχειρίδες από δαντέλλες.

Ο Λαμαρτίνος σηκωνόταν επίσης πολύ πρωί κι' έδωχνε περίσπμα έμφιπος, όποτε συνέθετε και τ' άραιότερα ποιήματά του.

Τήν ίδια συνήθεια είχε και ο Βέρων, ο όποιος συνέθεσε όχι λίγα τραγούδια άπάνω σ' αλόγο του.

Ο Μυσσέ, ο περιπατής ποιητής τών «Νυκτών», έγραφε πάντοτε τή νύχτα, κάτω από τή σ' της λάμπας.

Η Γεωργία Σάνδη, στην όποια όφειλονται τόσα θαυμαστά μυθιστορήματα, έγραφε μετά τ' άποφάνυχτα.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ συνήθιζε να σχεδιάζει τ' έργα του στίλ περιπάτο του, γιατί τότε ως επί τού πλείστον τού έρχόταν ή έμπνευσις.

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

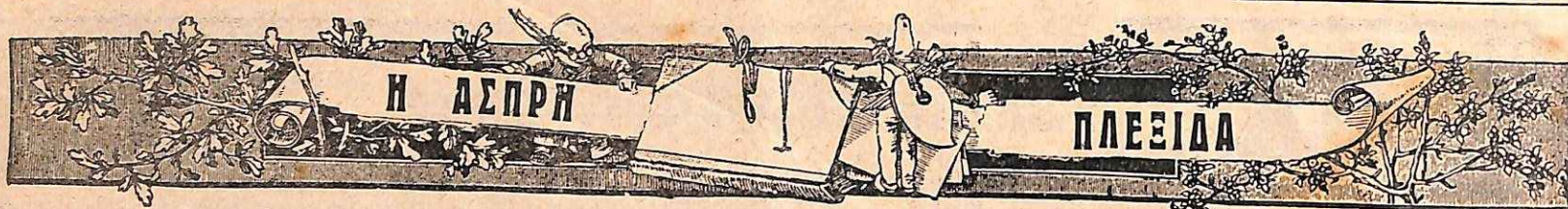
Η Μανάντσια (Τού Καρόλου Στρέλλερ)

Στο Γρασίδι

(Της Άννας ντε Μπάλλ)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΝΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥ

— Η ιστορία του συνταγματάρχη Γκιλντέλ, άρχισε να διηγείται ο γηραίος στρατηγός ντε Κερλεγκέν, είχε πολύ περιπετειώδης και θλιβερή συγχρόνως. Τον είχα γνωρίσει άρκετά καλά, γιατί είμαστε συνμητρίκοι και καταγόμαστε από την ίδια περιφέρεια της Βρεταννίας.

Αφού έπαινε τόσο πολύ, θά σάς μιλήσω για τη ζωή και για το θάνατό του, αν και μου θλίβει την ψυχή η ανάμνησίς του.

Όταν ήταν νέος ο Γκιλντέλ, ή γυναικίς τον άπεφυναν, όπως τα παιδιά άποφυνουν τα σκιάχτρα πούναι στήμενα στα χωράδια και στα περιβάλλια.

Ήταν άλγθινά πολύ άσχημος άνθρωπος. Είχε ένα κεφάλι χοντρό-χοντρό, σωστή νεροκολοκύθα, κι ένα πρόσωπο βλοσυροκρομένο και γεμάτο σπειρία εδώ κι εκεί.

Τό μέτωπό του ήταν πολύ μικρό, σκεπασμένο με τα κόκκινα μαλλιά του, και ή μακριά μύτη του έμοιαζε με όρφος γλάρος.

Τό στόμα του φαινόταν σαν νάταν κομμένο με μαχαίρι και τα μάτια του κυττούσαν πάντοτε άνεκφραστα, παγωμένα.

Τό κορμί του όμως σού θύμιζε καρτί, τόσο γερός και χεροδύναμος ήταν.

Στα γύρω χωριά τον ήθεραν με τό παρατσούκλι αό ταύρος και κανένας δέν μπορούσε να παραβγή μαζύ του στο πάλεμα.

Μέσα όμως στο άσταλένιο του σώμα, κάτω από τη γιγάντια κορμωστασιά του, κρυβόταν μία ψυχή που δέν ήξερε να κάνει τίποτε άλλο παρά να κλαίη και να πονή.

Ο δυστυχισμένος Γκιλντέλ, άγαπούσε τελλά μία αδέρφη του, την Άννα ντε Κλοχάρ, την οποία από χρόνια άνιερύεσαν να κάνει γυναίκα του.

Κι όταν επί τέλους άποφάσισε να τη ζητήσει από τους γονείς της σέ γάμο, όχι μόνο του την άρνήθηκαν άποσκέλματα, αλλά για κάθε άνδεχόμενο έσπευσαν να την παντρεύουν μ' ένα άμορφο παλληκάρι, με κάποιον νοικοκυράκο γραμματέα.

Μήπως θέλατε να θυσιάσουν την κοπέλλα για χάρη αυτού τού στυρού; διέκοψε σ' αυτό τό σημείο τον στρατηγό ή μακρησία ντε Όσβελέ. Ο έρωτας δέν δίνεται από όπτο...

— Ω, όχι, κάθε άλλο! άποκρίθηκε σ' άστραγγό. Αυτό που θέλω να πώ εγώ είνε ότι ύστερα από τό γάμο της άγαπημένης του, ο Γκιλντέλ δέν ήμπορε να παρηγορηθή πούθενά.

Η άτυχία του αυτή τον έκανε να γίνη μισοζώνης, κακός, άκονιόνητος και να μη βλέπει την όσα και τη σσιμή να φύγη ύσ άποφύγε πώ γρήγορα άπ' αυτή τη ζωή.

Βυκαίνες για να κερδίση κανείς δόξα και γαλήνια δέν έλειπαν τότε. Άλλ' αν και ενθάρυνε με άπόρνοισι

στον κίνδυνο, ο θάνατος τον άπέφυγε κι ή σφαίρες άπομακρύνονταν από κοντά του.

Φημιζόταν ως ένας άτρόμητος πολεμιστής, ως ένας θουλικός ήρωας, αλλά κανένας δέν ήξερε τό μυστικό του, κανένας δέν μάντευε τον πόνο της καρδιάς του.

Όταν κηρύχτηκε ο περίφημος πόλεμος τού Μεξικού, ο Γκιλντέλ κατατάχθηκε ως έθελοντής και πήγε στη μακρινή αυτή χώρα με την πρώτη άποστολή.

Έλαβε μέρος σέ πολλές μάχες, πολέμησε στήθος με στήθος, έλεηλάτησε χωριά, έκαψε σπίτια, σκότωσε κόσμο, έγινε ο φόβος και ο τρόμος των κατοίκων.

Οι Μεξικανοί τά χρειάστηκαν τότε και τον έπεκέρουσαν αντί μεγάλου χρηματικού ποσού, έλπίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο να τον έξοντώσουν.

Η γυναικίς και τά παιδιά παρακαλούσαν τό Θεό, νύχτα και μέρα, να τους άπυλλάξη άπ' αυτή τη φοβερή μάστιγα. Άντός όμως εξακολουούσε να ζή και να σκυρπίζει γύρω του τον όλεθρο και τη φρίκη.

Μία μέρα, μπαινόντας με τό πιστόλι του στο χέρι σ' ένα από τά χωριά

τού Μεξικού, είδε με μεγάλη του έκπληξη να τον ύποδέχονται ως σωτήρα!

Παντού κωδωνοκρουσίες, άψίδες, σημαίες, δώρα, τραγούδια, χοροί και πρό πάντων κρασί, άφθονο κρασί, όλόκληρα βαρέλια γεμάτα κρασί, τό όποιο τού προσέφεραν οι κάτοικοι για να πιή κι' αυτός κι' οι στρατιώτες του!

Ο Γκιλντέλ όμως δέν έχασε την ψυχραιμία του μπρός σέ μία τέτοια φιλόξενη ύποδοχή. Άφού ευχαρίστησε τους κατοίκους για την καλωσώνη τους, διέταξε να πιούν ύλοι οι παριστάμενοι από ένα ποτήρι κρασί, να τους ευχθούν τό καλώς ήρισαν!

Μόλις όμως άκουσαν τη διαταγή αυτή, όλοι έπεσαν, όγροι και φοβισμένοι, μπροστά στα πόδια του, ζητώντας να τους συγχωρήση.

Τότε ο κατακτητής έγινε έξω φρενών και, άφρίζοντας σαν μανιασμένο άλγος, τούς φώναζε, καθώς έτριζε τά δόντια του:

— Θελήσατε να δηλητηριάσετε έμένα και τούς στρατιώτες μου... Θελήσατε να μου σκάψετε τό λάκκο, αλλά πέσατε οι ίδιοι μέσα σ' αυτόν... Άλλοι μόνό σας τώρα πού σάς τσά-

κωσα! Θα μου πληρώσετε άκριβά τό παιγνίδι!...

Καμιά άλλη φορά δέν τον είδαν οι στρατιώτες του να παραφέρεται σέ τέτοιον βαθμό. Γι' αυτό περίμεναν κάτι τό πρωτοφανές, τό φοβερό.

Και πραγματικά, ή σκηνή πού άκολούθησε ήταν άφάνταστη. Διάταξε να χτυπήσουν πένθημα όλες ή καμπάνες τού χωριού και έβαλε τούς στρατιώτες του να ψάλουν τίς επικήρειες εύχες.

Έπειτα μάζεψε όλους τούς κατοίκους, άντρες και γυναίκες, μικρούς και μεγάλους, στη μικρή πλατεία τού χωριού και τούς έπρόσταζε να πιούν όλοι από τό κρασί των βαρελιών τους με τά ποτήρια πού είχαν πάρει μαζύ τους κατ' έντολή του...

Αυτό πού έκανε ήταν φριχτό, άπάνθρωπο, τερατώδες! φώναζε μία κυρία, διακόπτοντας τη διήγησή.

— Άφού λοιπόν, εξακολούθησε ο στρατηγός, επέτισε με τό στανιό όλο τό χωριό με τό φαρμακωμένο κρασί, έστειλε τούς στρατιώτες του να βάλουν φωτιά σ' όλα τά σπίτια, άρχίζοντας από την εκκλησία.

Ο Γκιλντέλ ήταν βέβαιος πειά πώς όλοι είχαν υποκύψει στο μοιραίο και πώς κανένας δέν είχε ξεφύγει από τού Χάρου τά δόντια.

Έξαφνα όμως είδε να σέρνεται πίσω από τά χαλάσματα των σπιτιών μια γρήη κοκκαλιάρη, ένα φαντασμα σωστό, κάτι μεταξύ ανθρώπου και οικίας.

Η γρήη αυτή με τά μεγάλα μαύρα μάτια, με τό σωμαίο πρόσωπο και με τά μακριά άσπρα μαλλιά της, βάσκε σιγά-σιγά μέσα στα έρείπια, προσπαθώντας κάπου να κρυφτεί.

Μόλις όμως την άντίκρισε ο Γκιλντέλ, γύρισε στους στρατιώτες του και τούς είπε με θυμό:

— Χαλαρώφαγδες! Πώς αφήσατε και σάς έξοργε αυτή ή γρήη μεγαλα; Τότε πετάχτηκε ένας από τούς στρατιώτες του και τού είπε πώς αυτή ή γυναίκα ήταν μάγισσα και δέν τολμούσαν να τη σκοτώσουν, γιατί φοβόντουσαν μήν πάθουν κανένα κακό.

Ο Γκιλντέλ όμως δέν έχασε καιρό. Σήκωσε τό τσιφόνι του και μ' έναν πυροβολισμό την έριξε κάτω νεκρή.

Έπειτα, σαν να μην έφτανε αυτό, πήγε κοντά της, τράβηξε τό σπαθί του και της έκοψε σύρριζα μία άσπρη πλεξίδα από τά μαλλιά της, την οποία έπήρε μαζύ του.

Έπειτα, έπειτα; ρώτησε ή μακρησία ντε Όσβελέ, άνυπόμονη ν' άκούση τό τέλος.

— Πέρασαν άρκετά χρόνια από τότε, συνέχισε ο στρατηγός, κηρύχτηκε ο πόλεμος τού 1870 και ο Γκιλντέλ διατάχθη να προχωρήση στο Ρήνο.

Αυτός έσπευσε να άπακούση άμέ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΡΣΙΦΑΛ

(Ιστορία τού δραματικού θανάτου τού Λουδοβίκου της Βαυαρίας)

Ήταν βράδυ και κάτω από μία δεινροστοχία, στην άκρη της σιωπηλής λίμνης τού Στάμππεργκ, δυ άντρες βάδιζαν άργά.

Ήσαν κι' οι δυο μεγαλόσωμοι και ψηλοί. Ο ένας, ο πιο ήγλος, πήγαινε σκεφτικός, με τό κεφάλι βαρύ, με τά χέρια άτονα και κρεμασμένα.

Ο άλλος, ο όποιος φαινόταν πιο ζωηρός, έπιτηρούσε με άγρυπνο βλέμα κάθε κίνησι τού συντρόφου του...

— Άμα τό θελήσατε, Μεγαλειότατε, έλεγε στον πρώτο σιγά, ή άδιαθεσία σας σέ λίγον καιρό θά περάση... Άρκει να εμπιστευθήτε όλος διόλου τον έαυτό σας σέ μένα...

— Και ποιός σάς τό είπε πώς είμαι άδιάθετος;

— Μά... οι ύπηκοοί σας... Οί ύπηκοοί μου; φώναζε ο βασιλεύς. Κανείς άπ' αυτούς δέν κινήθηκε εναντίον μου, κανείς δέν έξεγέρθηκε κατά τού προσώπου μου. Έπρεσα θύμα φρικτής άδικίας... Ποιός σάς είπε λοιπόν πώς είμαι άρρωστος...

— Ο αντίβασιλεύς...

— Ο έπαναστάτης θέλετε να πείτε, σέρ Γκούντεν! Δέν μου λέτε πόσο σάς πληρώνει για να λέτε αυτά τά φέμματα και να υπογράψετε τις βεβαιώσεις της φρενολαβείας μου; Είστε ένας φρενολόγος πολύ γνωστικός. Σας εκατάλαβα από τότε πού σας κάλεσε ή μητέρα για να έπισκεφθήτε τον πρίγκηπα Όθωνα...

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε, άλλ' εγώ βρίσκομαι εδώ για να κανονίζω τη διαίτα σας και την άνάπαυσί σας...

— Είρω καλά πώς είμαι ένας βασιλιάς υπό κηδεμονία, ένας βασιλιάς σιληάς υπό κηδεμονία, ένας βασιλιάς έκθρονισμένος, στον όποιο άπαγορεύουν να πηγαινέη και στην εκκλησία άκούα... Και κατάδικος άν ήμουν, πάλι δέν θάχα τέτοιους περιουσιμούς.

Ο βασιλεύς σάπασε λίγο κι' έπειτα συνέχισε:

— Και με λέτε ακόμα Μεγαλειότατο! Τι είρωνοίσι. Σέρ Γκούντεν, εγώ—τό έξορτε καλά—δέν είμαι τρελλός! Με κατέβασαν από τό θρόνο, γιατί έξόδεα πολλά χήματα... Δέν μου είχατε αφήσει παρά μόνο έναν ύπηρέτη, τον Βέμπερ, πραγματικά πιστόν και ύπακούο... Μου τον πήρατε όμως κι' αυτόν και δέν τον ξανάειδα πεία...

Πρόφτασε όμως και με είδοποίησε ότι οι έλθοί μου θά με κρατούν όλοένα φυλακισμένο, ότι δέν θά με συγχωρήσουν ποτέ, ότι θά με λένε πάντα τρελλό...

— Μεγαλειότατε, πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι...; Άλλ' ο βασιλιάς δέν άκούγε

πειά. Κάτω από τη μαγεία τού λυκόφωτος κύτταζε τούς κύκνους πού έπλεαν στην άκρη της λίμνης.

— Ένας άπ' αυτούς πλησίασε στην όβη και ύψωσε τό λυγρό και κάτασπρο λαμό του προς τό βασιλιά.

— Χαίρε, θείο πούλι, τού φώναζε. πού ένέντευσε με τη λευκότητά σου τούς ποιητές! Χαίρε! Δέν θά ξαναοδηγήσης πειά πάνω στα γαλανά νερά τη μαγική βάρκα, άπάνω στην όποία στάθιχα όλόθρος, με την περιεφε-

από τις διαταγές σας. Όχι, δέν είμαι πειά ο Λόδεγκριν, ο αϊμάλωτος ίππότης των ήρώδων τού Βουνού της Άφροδίτης. Έχω άλλην άποστολή, προσοχή! πού σπουδαίο... Έσείς, σέρ δόκτωρ, ποτέ δέν θά μαντεύετε πόσο με διαφώτισε για τον έαυτό μου ο Βάγνερ! Μονάχα εγώ τον εκατάλαβα, τον έδόξα, τον έφάρμοσα... Υποδόθηκα κατά σειράν όλους τούς ήρωας των μουσικών του δραμάτων... Καταλαβαίνεις, γιατράκι μου; Μονάχα έναν άπ' όλους αυτούς τούς ήρωας δέν ένσάρκωσα άκόμα...

Κι' αυτός είνε κανένας πού μου μοιάζει περισσότερο, είνε ο Πάρσιφαλ, πού αντίσταθηκε στις παγίδες των έχθρών του. Υπάργει λοιπόν ένας άλλος άκόμα, ένα τελευταίο κατόρθωμα πού πρέπει κι' αυτό να πραγματοποιηθή... Ω μεγάλη Δία, αν είνε άναρχη να φανερωθώ μπροστά σου, πρέπει να θώ σαν νέος Περσέας με την κεφαλή της Μέδοσσας στην άσπίδα μου... Όχι, δέν έσκότωσα τον κύκνο, αλλά καταδικάζω έσένα, σέρ Γκούντεν!... Μπορούσε να μου λύσης τά δεσμά και δέν τόκανε... Σέ καταδικάζω λοιπόν και θά πεθάνης! Γονάτισε...

Ο φρενολόγος ήταν ρωμαλέος άντρας, αλλά και ο βασιλιάς έφρυγνε κάτω έξη άντρες μαζύ.

Αόχισε λοιπόν μία φοβερή πάλη μεταξύ τους, μία πάλη την όποία κανένας δέν θά μπόρεση να περιγράψη, γιατί κανένας δέν την είδε...

Ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας

λαία στο κεφάλι και τό κοντάρι στο χέρι, φρονώντας τό γυαλιστερό θώρακόν να πηγαινέη και στην εκκλησία άκούα... Και κατάδικος άν ήμουν, πάλι δέν θάχα τέτοιους περιουσιμούς.

Ο βασιλεύς σάπασε λίγο κι' έπειτα συνέχισε:

— Και με λέτε ακόμα Μεγαλειότατο! Τι είρωνοίσι. Σέρ Γκούντεν, εγώ—τό έξορτε καλά—δέν είμαι τρελλός! Με κατέβασαν από τό θρόνο, γιατί έξόδεα πολλά χήματα... Δέν μου είχατε αφήσει παρά μόνο έναν ύπηρέτη, τον Βέμπερ, πραγματικά πιστόν και ύπακούο... Μου τον πήρατε όμως κι' αυτόν και δέν τον ξανάειδα πεία...

Πρόφτασε όμως και με είδοποίησε ότι οι έλθοί μου θά με κρατούν όλοένα φυλακισμένο, ότι δέν θά με συγχωρήσουν ποτέ, ότι θά με λένε πάντα τρελλό...

— Μεγαλειότατε, πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι...; Άλλ' ο βασιλιάς δέν άκούγε

πειά. Κάτω από τη μαγεία τού λυκόφωτος κύτταζε τούς κύκνους πού έπλεαν στην άκρη της λίμνης.

— Ένας άπ' αυτούς πλησίασε στην όβη και ύψωσε τό λυγρό και κάτασπρο λαμό του προς τό βασιλιά.

— Χαίρε, θείο πούλι, τού φώναζε. πού ένέντευσε με τη λευκότητά σου τούς ποιητές! Χαίρε! Δέν θά ξαναοδηγήσης πειά πάνω στα γαλανά νερά τη μαγική βάρκα, άπάνω στην όποία στάθιχα όλόθρος, με την περιεφε-

από τις διαταγές σας. Όχι, δέν είμαι πειά ο Λόδεγκριν, ο αϊμάλωτος ίππότης των ήρώδων τού Βουνού της Άφροδίτης. Έχω άλλην άποστολή, προσοχή! πού σπουδαίο... Έσείς, σέρ δόκτωρ, ποτέ δέν θά μαντεύετε πόσο με διαφώτισε για τον έαυτό μου ο Βάγνερ! Μονάχα εγώ τον εκατάλαβα, τον έδόξα, τον έφάρμοσα... Υποδόθηκα κατά σειράν όλους τούς ήρωας των μουσικών του δραμάτων... Καταλαβαίνεις, γιατράκι μου; Μονάχα έναν άπ' όλους αυτούς τούς ήρωας δέν ένσάρκωσα άκόμα...

Κι' αυτός είνε κανένας πού μου μοιάζει περισσότερο, είνε ο Πάρσιφαλ, πού αντίσταθηκε στις παγίδες των έχθρών του. Υπάργει λοιπόν ένας άλλος άκόμα, ένα τελευταίο κατόρθωμα πού πρέπει κι' αυτό να πραγματοποιηθή... Ω μεγάλη Δία, αν είνε άναρχη να φανερωθώ μπροστά σου, πρέπει να θώ σαν νέος Περσέας με την κεφαλή της Μέδοσσας στην άσπίδα μου... Όχι, δέν έσκότωσα τον κύκνο, αλλά καταδικάζω έσένα, σέρ Γκούντεν!... Μπορούσε να μου λύσης τά δεσμά και δέν τόκανε... Σέ καταδικάζω λοιπόν και θά πεθάνης! Γονάτισε...

Ο φρενολόγος ήταν ρωμαλέος άντρας, αλλά και ο βασιλιάς έφρυγνε κάτω έξη άντρες μαζύ.

Αόχισε λοιπόν μία φοβερή πάλη μεταξύ τους, μία πάλη την όποία κανένας δέν θά μπόρεση να περιγράψη, γιατί κανένας δέν την είδε...

Ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας

λαία στο κεφάλι και τό κοντάρι στο χέρι, φρονώντας τό γυαλιστερό θώρακόν να πηγαινέη και στην εκκλησία άκούα... Και κατάδικος άν ήμουν, πάλι δέν θάχα τέτοιους περιουσιμούς.

Ο βασιλεύς σάπασε λίγο κι' έπειτα συνέχισε:

— Και με λέτε ακόμα Μεγαλειότατο! Τι είρωνοίσι. Σέρ Γκούντεν, εγώ—τό έξορτε καλά—δέν είμαι τρελλός! Με κατέβασαν από τό θρόνο, γιατί έξόδεα πολλά χήματα... Δέν μου είχατε αφήσει παρά μόνο έναν ύπηρέτη, τον Βέμπερ, πραγματικά πιστόν και ύπακούο... Μου τον πήρατε όμως κι' αυτόν και δέν τον ξανάειδα πεία...

Πρόφτασε όμως και με είδοποίησε ότι οι έλθοί μου θά με κρατούν όλοένα φυλακισμένο, ότι δέν θά με συγχωρήσουν ποτέ, ότι θά με λένε πάντα τρελλό...

— Μεγαλειότατε, πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι...; Άλλ' ο βασιλιάς δέν άκούγε

πειά. Κάτω από τη μαγεία τού λυκόφωτος κύτταζε τούς κύκνους πού έπλεαν στην άκρη της λίμνης.

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΞΑΝΘΗ ΚΟΥΚΛΑ

ΗΣ ταίριαζε α-
ληθινά της
'Αρλέττας ο τί-
τλος που της
δίναν όλοι :
«Η ξανθή κου-
κλα». Ήταν
πραγματικά απα-
ράλληλη με
μία ξανθή κου-
κλα, με την κομψότητά της και τη
χάρη της, με τα γαλάζια λαμπέρα μά-
τια της, με το ωραίο στόμα της, τα
τριανταφυλλένια μάγουλά της και τα
μαλλιά της, που έλαμπαν στον ήλιο
σαν καθαρά χρυσάφι!...

Δεν ήταν όμως τα μαλλιά της το
μόνο χρυσάφι που της χάριζε η Μοί-
ρα. Η 'Αρλέττα ήταν πλούσια, πολύ
πλούσια και καμιά άλλη δεν είχε
στην πόλη, όπου έμενε, τόσο μεγάλη
πρόικα, όσο αυτή.

Τα πλούτη όμως ήταν και η αιτία
της μελαγχολίας της. Ναι, η «ξανθή
κουκλα» στενοχωριόταν πολύ, γιατί
ήταν τόσο πλούσια... Δεν ήξερε αν
οί νέοι που της έλεγαν κάθε τόσο ότι
τρελλαινόνταν γι' αυτήν, αγαπούσαν
πραγματικά αυτή την ίδια η την
πρόικα της.

— «Αχ! έλεγε πολλές φορές, ως
ήμουν φτωχή και ως μην είχα άλλο
θησαυρό, εκτός από την αγάπη!...

Έξαφνα, μέσα στην καρδιά της
'Αρλέττας, άνοιξε για πρώτη φορά
σαν ένα μυστικό και θείο λουλούδι, η
αγάπη. «Ως τότε, ποτέ δεν είχε νοι-
ώσει το δυνατό μεθύσι του έρωτος
και την ούρανια του έκστασις... Ή-
ταν όμως πολύ δυστυχισμένη η 'Αρ-
λέττα, γιατί αυτές που αγαπούσε
της έδειχνε μεγάλη αδιαφορία... Ή-
ταν ένας χαριτωμένος νέος, ύψιλος,
με θαυμάσια μαύρα μάτια και μαλλιά
και λευκό πρόσωπο. Και ήταν ακόμα
έναν από τους καλύτερους αεροπόρους
της Γαλλίας.

Ένα πρωί, ενώ η 'Αρλέττα καθό-
ταν στη βράντα του έσοχικού της
σπιτιού και κεντούσε ένα ρόδινο με-
ταξωτό πενιούρα, έξαφνα είδε υπο-
στά της τον νέο αεροπόρο. «Βελή-
κτη κι' ευτυχισμένη συγχρόνως, ση-
κώθηκε από τη θέση της, το έδωσε
το χέρι της και του είπε να καθίσει
στην πολυθρόνα που ήταν δίπλα στη
δική της.

— Με συγχωρείτε που ήρθα τόσο
ωρίς, τήν είπε ο Γκνύ—έτσι λεγόταν
ο αεροπόρος—άλλ' ήρθα γι' ν' απο-
χαιρετήσω τη μητέρα σας και σ' ε-
σάς...

— Νά μία αποχαιρετισέας; ρώτη-
σε με φωνή που έγραφε η 'Αρλέττα.
Γιατί; Φεύγετε; Παρ πάρε;...

— Θα πετάξω με το αεροπλάνο
μου, απάντησε ο Γκνύ, στην 'Ιαπωνί-
α!...

— Στην 'Ιαπωνία! φώναξε η 'Αρ-
λέττα. Μά είναι πολύ μακρινό και ε-
πικίνδυνο ταξίδι!

— Δεν υπάρχουν κίνδυνοι γι' α-
νά! της απάντησε ξερά ο Γκνύ.

Η 'Αρλέττα προσπαθούσε να κού-
ψη την ταρχή της και σκέφτηκε:

— Μήπως, πριν φύγει ο Γκνύ, θέλη-
σε να έλθω να με ζήτηση, σε γά-

μο; Θεέ μου, αν ήταν αυτό!

Ο Γκνύ όμως, ψυχρός και υπερή-
φανος σαν πάντα, μίλησε για διάφο-
ρα άλλα ζητήματα, όχι όμως και γι'
αυτό που ενδιέφερε την 'Αρλέττα.

— Δεν είναι εδώ η μαμά σας; ρώ-
τησε έξαφνα.

— Όχι, είπε η 'Αρλέττα. Πήγε
εκδρομή με το αυτοκίνητο, μαζί με
μερικές φίλες της.

— Κι' αυτό το πενιούρα που κεν-
τάτε, ρώτησε πάλι ο Γκνύ, είναι γι' α-
τή μητέρα σας;

— Τί λέτε, απάντησε η 'Αρλέττα.
ή μαμά θα φορέσει ρόζ πενιούρα κεν-
τημένο με χρυσά άνθη λωτού;...

Ο Γκνύ μηχανικά πήρε τότε από
χέρι του το μικρό καλαθάκι
του ραψίματος, το οποίο εί-
χε κοντά της η 'Αρλέττα, επάνω σ' ένα τραπέζι. Και
έβγαλε από μέσα ένα κομ-
μάτι ρόζ ύφασμα, που είχε
περιστέψει από το πενιούρα,
κεντημένο μ' ένα χρυσό
λωτό.

— «Ωραία κεντάτε, δε-
σποινίσι 'Αρλέττα! είπε,
κεντάζοντας το χρυσό λου-
λούδι.

— Για δοκιμή, απάντησε
η 'Αρλέττα, κέντησα πρώ-
τα σ' αυτό το κομμάτι ε-

...*

Έξαφνα, μέσα στην καρδιά της
'Αρλέττας, άνοιξε για πρώτη φορά
σαν ένα μυστικό και θείο λουλούδι, η
αγάπη. «Ως τότε, ποτέ δεν είχε νοι-
ώσει το δυνατό μεθύσι του έρωτος
και την ούρανια του έκστασις... Ή-
ταν όμως πολύ δυστυχισμένη η 'Αρ-
λέττα, γιατί αυτές που αγαπούσε
της έδειχνε μεγάλη αδιαφορία... Ή-
ταν ένας χαριτωμένος νέος, ύψιλος,
με θαυμάσια μαύρα μάτια και μαλλιά
και λευκό πρόσωπο. Και ήταν ακόμα
έναν από τους καλύτερους αεροπόρους
της Γαλλίας.

Ένα πρωί, ενώ η 'Αρλέττα καθό-
ταν στη βράντα του έσοχικού της
σπιτιού και κεντούσε ένα ρόδινο με-
ταξωτό πενιούρα, έξαφνα είδε υπο-
στά της τον νέο αεροπόρο. «Βελή-
κτη κι' ευτυχισμένη συγχρόνως, ση-
κώθηκε από τη θέση της, το έδωσε
το χέρι της και του είπε να καθίσει
στην πολυθρόνα που ήταν δίπλα στη
δική της.

— Με συγχωρείτε που ήρθα τόσο
ωρίς, τήν είπε ο Γκνύ—έτσι λεγόταν
ο αεροπόρος—άλλ' ήρθα γι' ν' απο-
χαιρετήσω τη μητέρα σας και σ' ε-
σάς...

— Νά μία αποχαιρετισέας; ρώτη-
σε με φωνή που έγραφε η 'Αρλέττα.
Γιατί; Φεύγετε; Παρ πάρε;...

— Θα πετάξω με το αεροπλάνο
μου, απάντησε ο Γκνύ, στην 'Ιαπωνί-
α!...

— Στην 'Ιαπωνία! φώναξε η 'Αρ-
λέττα. Μά είναι πολύ μακρινό και ε-
πικίνδυνο ταξίδι!

— Δεν υπάρχουν κίνδυνοι γι' α-
νά! της απάντησε ξερά ο Γκνύ.

Η 'Αρλέττα προσπαθούσε να κού-
ψη την ταρχή της και σκέφτηκε:

— Μήπως, πριν φύγει ο Γκνύ, θέλη-
σε να έλθω να με ζήτηση, σε γά-

μο; Θεέ μου, αν ήταν αυτό!

Ο Γκνύ όμως, ψυχρός και υπερή-
φανος σαν πάντα, μίλησε για διάφο-
ρα άλλα ζητήματα, όχι όμως και γι'
αυτό που ενδιέφερε την 'Αρλέττα.

— Δεν είναι εδώ η μαμά σας; ρώ-
τησε έξαφνα.

— Όχι, είπε η 'Αρλέττα. Πήγε
εκδρομή με το αυτοκίνητο, μαζί με
μερικές φίλες της.

— Κι' αυτό το πενιούρα που κεν-
τάτε, ρώτησε πάλι ο Γκνύ, είναι γι' α-
τή μητέρα σας;

— Τί λέτε, απάντησε η 'Αρλέττα.
ή μαμά θα φορέσει ρόζ πενιούρα κεν-
τημένο με χρυσά άνθη λωτού;...

Ο Γκνύ μηχανικά πήρε τότε από
χέρι του το μικρό καλαθάκι
του ραψίματος, το οποίο εί-
χε κοντά της η 'Αρλέττα, επάνω σ' ένα τραπέζι. Και
έβγαλε από μέσα ένα κομ-
μάτι ρόζ ύφασμα, που είχε
περιστέψει από το πενιούρα,
κεντημένο μ' ένα χρυσό
λωτό.

— «Ωραία κεντάτε, δε-
σποινίσι 'Αρλέττα! είπε,
κεντάζοντας το χρυσό λου-
λούδι.

— Για δοκιμή, απάντησε
η 'Αρλέττα, κέντησα πρώ-
τα σ' αυτό το κομμάτι ε-

...*

Έξαφνα, μέσα στην καρδιά της
'Αρλέττας, άνοιξε για πρώτη φορά
σαν ένα μυστικό και θείο λουλούδι, η
αγάπη. «Ως τότε, ποτέ δεν είχε νοι-
ώσει το δυνατό μεθύσι του έρωτος
και την ούρανια του έκστασις... Ή-
ταν όμως πολύ δυστυχισμένη η 'Αρ-
λέττα, γιατί αυτές που αγαπούσε
της έδειχνε μεγάλη αδιαφορία... Ή-
ταν ένας χαριτωμένος νέος, ύψιλος,
με θαυμάσια μαύρα μάτια και μαλλιά
και λευκό πρόσωπο. Και ήταν ακόμα
έναν από τους καλύτερους αεροπόρους
της Γαλλίας.

Ένα πρωί, ενώ η 'Αρλέττα καθό-
ταν στη βράντα του έσοχικού της
σπιτιού και κεντούσε ένα ρόδινο με-
ταξωτό πενιούρα, έξαφνα είδε υπο-
στά της τον νέο αεροπόρο. «Βελή-
κτη κι' ευτυχισμένη συγχρόνως, ση-
κώθηκε από τη θέση της, το έδωσε
το χέρι της και του είπε να καθίσει
στην πολυθρόνα που ήταν δίπλα στη
δική της.

— Με συγχωρείτε που ήρθα τόσο
ωρίς, τήν είπε ο Γκνύ—έτσι λεγόταν
ο αεροπόρος—άλλ' ήρθα γι' ν' απο-
χαιρετήσω τη μητέρα σας και σ' ε-
σάς...

— Νά μία αποχαιρετισέας; ρώτη-
σε με φωνή που έγραφε η 'Αρλέττα.
Γιατί; Φεύγετε; Παρ πάρε;...

— Θα πετάξω με το αεροπλάνο
μου, απάντησε ο Γκνύ, στην 'Ιαπωνί-
α!...

— Στην 'Ιαπωνία! φώναξε η 'Αρ-
λέττα. Μά είναι πολύ μακρινό και ε-
πικίνδυνο ταξίδι!

— Δεν υπάρχουν κίνδυνοι γι' α-
νά! της απάντησε ξερά ο Γκνύ.

Η 'Αρλέττα προσπαθούσε να κού-
ψη την ταρχή της και σκέφτηκε:

— Μήπως, πριν φύγει ο Γκνύ, θέλη-
σε να έλθω να με ζήτηση, σε γά-

ΤΟΥ ΛΕΟ ΔΑΡΤΕΥ

της ότι η καρδιά του άνηκε σε μιά
άλλη, τώρα πια η 'Αρλέττα δεν ή-
θελε, δεν μπορούσε να ζήσει περισ-
σότερο...

Και όμως το Σάββατο έφτασε και
η 'Αρλέττα ζούσε ακόμα...

— Αφού το υποσχέθηκα—σκέφτη-
κε—να τον αποχαιρετήσω από τον κή-
πο, θα είμαι εκεί στις έντεκα το
πρωί...

Από πολύ νωρίς κτύπησε τον ού-
ρανό, περιμένοντας να περάσει το αε-
ροπλάνο. Έξαφνα είδε ένα κοράκι
να περνάει, όλομαυρό, μέσα στο γα-
λάζιο φόντο του ουρανού...

— Θεέ μου! ψιθύρισε η 'Αρλέττα.
Το κοράκι ε'νε κακός σιωνός. Μή-
πως πήδη τίποτε κακό ο Γκνύ; Α,
θά ε'νε φοιητό, πολύ φοιητό! Προτι-
μώ να ε'νε πάντα καλά και ως πέρη
μιάν άλλη γυναίκα. Όχι όμως να
πεθάνει... Θεέ μου! Όχι να πε-
θάνει!

Έξαφνα τότε, η 'Αρλέττα παρα-
τήρησε στον ουρανό ένα μικρό λαμ-
περό σημείο το οποίο έλαένα μεγα-
λώνει. Ήταν το αεροπλάνο του Γκνύ.

Καθώς περνούσε επάνω από τον
κήπο, έκανε μερικές αλλεπάλληλες
τεχνικές στροφές. Η 'Αρλέττα κα-
τάλαβε ότι ο Γκνύ την αποχαιρετούσε
έτσι... Ένώ η καρδιά της χτυπούσε
δυνατά, κινούσε νευρικά το άσπρο της
μαντηλάκι. Άραγε το έδωλε ο Γκνύ;
Πετούσε τόσο ψηλά!...

— Επειτα το αεροπλάνο εξακολού-
ησε πάλι το κανονικό του πέταγμα.
Έξαφνα όμως άρχισε να μεγαλώνει,
να πλησιάζει, να πέφτει... Ναι... Νά
πέφτει! Η 'Αρλέττα έβγαλε μια δυ-
νατή σπαραχτική φωνή και λιποθύ-
ησε...

Μόλις η 'Αρλέττα συνήλθε από τη
λιποθυμία της, η οποία ούτε ήξερε
πόσο βράσταζε, έφερε τρέμοντας από
τον κήπο προς τη διεύθυνση όπου έ-
πεσε το αεροπλάνο. Αυτό είχε πείσει
όχι πολύ μακριά από τον κήπο.

Η 'Αρλέττα έτρεξε κοντά του...
«Ένας χωρικός έστειλε εκεί κοντά,
κυντάζοντας με λύπη το συντριμμένο
αεροπλάνο.

— Γκνύ, που είσαι Γκνύ; φώναξε η
'Αρλέττα.

— Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο!
απάντησε ο χωρικός.

— Ζή; ρώτησε πάλι η 'Αρλέττα
με αγωνία.

— Ζή, απάντησε ο χωρικός. Ή-
ταν δαύμα πώς δεν σκοτώθηκε...

Η 'Αρλέττα δόξαζε το Θεό και
θέλησε να πάη στο νοσοκομείο, το
όποιο δεν ήταν πολύ μακριά. Άλλα,
καθώς κτύπησε το αεροπλάνο, είδε
περιμένο εκεί, ανάμεσα στα συντρίμ-
ια, κάτι ρόδινο. Έσκυψε και το πή-
ρε...

Ήταν μία κουκλα ξανθή, με
γαλάνα μάτια, τριανταφυλλένια ύψι
και ένα στοματάκι μικρό, πολύ μικρό,
η οποία φορούσε ένα φορεματάκι ρόζ,
κεντημένο στη μέση μ' ένα χρυσό
λωτό...

Η 'Αρλέττα κτύπησε άδοξα
την κουκλα αυτή... Στην αρχή έμει-
νε άπορώντας, ύστερα κατάλαβε...
Το πρόσωπο αυτής της κουκλας ήταν

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΣ

ΑΙΜΑΤΗΡΑ
ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΑ
“ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ,”

Παλινές συνήθειες που δεν μπερδούν να εξαλειφθούν. Ο αγών των τεσσάρων τυφλών με το γουρεύει.
Αγώνες σκύλων, τρώων και άρκιούδων. Το γαϊδουράκι μέσ' στα κουνιμένα ζώα. Ένα φριχτό δέσμα.
Η ταυρομαχίες. Η τυφλή γάτα μέσα στα ποντίκια. Και το Κοινόν διασκεδάσει..., κ.τ.λ.

Στην εποχή μας, παρ' όλη την ε-
ξάπλωσι του πολιτισμού, εξακολουθούν
να υπάρχουν ακόμα διάφορες παλιές
συνήθειες βάθαραι και σκληρές.

Στις συνήθειες αυτές πρέπει να
συγκαταλεχθούν και διάφορα παιχνί-
δια ή μάλλον αγώνες, τους οποίους
μονάχα οι βεκαί των ρωμαϊκών αι-
ώνων ο άνθρωπος μ' ευχαρί-
στησι.

Και όμως υπάρχουν και σήμερα αν-
θρώποι, οι οποίοι τα παρακολουθούν
με την ίδια ευχαρίστησι.

«Ενα απ' αυτά ε'νε και το παιχνί-
δι του χοίρου που γίνεται σε πολλά
χωριά της Προδοχίας.

Μιά φορά το χρόνο δηλαδή οι κά-
τοικοι του χωριού μαζεύουν τέσσε-
ρους τυφλούς, τους δίνουν από ένα
χοντρό ραβδί και τους κατεβάζουν σ'
έναν χαντάκι όπου βρίσκεται ήδη ε-
να γουρεύει, το οποίο ο άνθρωπος ε-
κείνον που θα κατορθώσει να το σκο-
τώσει.

Τότε, μέσα στο χαντάκι, γίνεται
μία τρομερή πάλη μεταξύ των τυ-
φλών, οι οποίοι κατεβάζουν τα μπα-
στούνια των δεξιά και αριστερά με
δύναμι, γι' να βρουν τον χοίρο. Πολ-
λές φορές όμως συμβαίνει να γα-
στή ένας τυφλός και να χτυπήσει δυ-
νατά ένα βυσό του, νομίζοντας πως
είναι ο χοίρος!

Ο αγών αυτός διαρκεί ολόκληρες
ώρες. Οι τυφλοί πλημμυρίζουν από
τά αίματα και βογγούν από τους πό-
νους, με εξακολουθούν να χτυπούν
με το μπαστούνι των δεξιά και αρι-
στερά, με την ελπίδα να επιτύχουν
το γουρεύει. Συγχρόνως το πλήθος
που παρακολουθεί το σκηνικό αυτό θέα-
μα, ξεκαρδίζεται τα γέλια.

Συχνά συμβαίνει να πέσουν λιπό-
θυμοι και οι τέσσερες τυφλοί και ο
χοίρος να μην πάθη τίποτε...

Επίσης ε'να από τα προσφιλή θεά-
ματα των Γάλλων επαρχιωτών ε'νε
και οι αγώνες ζώων, που γίνονται
ταχτικά κάθε χρόνο και μέχρι σήμε-
ρα ακόμα.

Στους αγώνες αυτούς βάζουν σκυ-
λιά, άρκιους ή τάρους να αλληλο-
σπαρραχτούν μεταξύ τους.

Επειτα, αφού τελειώσει η πάλη,
ρίχνουν στα εξαγριωμένα ζώα
πρ' τον προηγούμενο αγώνα
ζώα και ένα δυστυχισμένο
γαϊδουράκι, γι' να ξεθυμάει
επάνω του το πολεμικό τους
μίσος!

Ο διάσημος Γάλλος λογο-
γράφος Ζυλ Ζανίν, που είχε κάποτε
παραστείλει σ' ένα τέτοιο βάθρα πα-
χνίδι, το περιγράφει ως εξής:

«...Τέλος, αφού τα άλλα ζώα—
σκυλιά και άρκιους—κουράστηκαν
ν' αλληλοσπαρρασσώνται και λαχάνια-
ζαν από τους πόνους που τους προ-
ξενούσαν ή πληγές των, η «επιτρο-
πή» που είχε οργανώσει αυτές τις
«διασκεδάσεις», έριξε στον στίβο ένα
γαϊδουράκι—ένα άθροιστο και εξαν-
τλημένο γαϊδουράκι, που μόλις και
μετά βίας στεκότανε στα πόδια του.

Το θέαμα ήταν σπαρακτικό. Άλ-
λά τα συγκεντρωμένα πλήθη αλλάλα-
ζαν από χαρά.

«Το γαϊδουράκι έκανε με μεγάλη
δυσκολία μερικά βήματα κι' έπειτα
στάθηκε άκίνητο, σκύδοντας το κε-
φάλι του. Την ίδια στιγμή, τέσσε-
ρα πελώρια σκυλιά άρμησαν εναν-
τίον του. Το γαϊδουράκι δεν ήταν σε
θέσι ν' αντισταθί. Και άφησε τα ε-
ξαγριωμένα σκυλιά να βυθίσουν τα
δόντια των στίς σάρκες του και να
το σέρνουν από εδώ και από εκεί...
Το τριχωτό του είχε κομμάτια από
το αίμα. Τού κάνουν έστρεψε το κε-
φάλι του δεξιά και αριστερά, σαν να

...*

Γιατί όμως ο πολιτισμός
δεν έφτασε και στις μακρινές
αγρές επαρχίες, των οποίων
οι κάτοικοι εξακολουθούν να
ζούν μέσα στο σκοτάδι και
τη βαρβαρότητα του μεσαιώ-
νος;...

...*

...*

ζητούσε βοήθεια από τους ανθρώ-
πους... Οι «άνθρωποι» απεναντίας ε-
ξερεθίζαν περισσότερο τα σκυλιά δ-
ναντίον του...

«Σαφινικά, τα πόδια του έλθυσαν
κι' έπεσε κάτω. Τα σκυλιά έπεσαν
τότε επάνω του με περισσότερη δρ-
μή. Ύστερα δε από πέντε λεπτά της
ώρας, το γαϊδουράκι είχε μεταβλη-
θεί σε άμορφο μάζα από κρέατα και
κόκκαλα...»

Και η ταυρομαχίες; δεν ε'νε, μή-
πως, ένα από τα πιο βάθρα θεά-
ματα των αγώνων; Η γαρά που αι-
σθάνονται σήμερα οι Ισπανοί ή οι
κάτοικοι της μεσογείου; Γαλλίας
βλέποντας έναν ταύρο να κατασπαρά-
ζει με τα κέρατά του ανθρώπους και
άλογα, ή τους ανθρώπους να θανα-
τώνουν έναν ταύρο, κατά τί διαφέρει
από τη βάθρα σύγχρονη που ε-
ρισκαν οι Ρωμαίοι παρακολουθώντας
τις μονομαχίες στον Ιππόδρομο;

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

...*

ΕΚΒΙΝΗ τη βραδυά, ή δεσποινίς 'Ιουλίτσα Ντυμόν, μιὰ δραστήρια νέα είκοσι περίπου ετών, έτοιμαζόταν νά πάη σέ μιάν έσπερίδα, άλλ' ή θεία της κυρία Φλέμεν προσπαθούσε νά τήν έμποδίστ.

— Δέν σέ καταλαβαίνω, 'Ιουλίτσα, τής έλεγε. Πώς θά πολυμάστς νά παρυσιαστής στήν έσπερίδα ύστερα από τόν τραγικό θάνατο τού δυστυχισμένου Χάττερ;

— Μά ό Χάττερ, θεία μου, δέν ήταν συγγενής μας...

— Δέν ήταν συγγενής μας, αλλά αυτόκτονήσε εξ αίτίας σου.

— Πώς τό λές αυτό, άφού εξακριβώθηκε ότι σκοτώθηκε από έγκεφαλική διατάραξη; Μπορούσα έγώ νά τόν κάμω νά μήν πετάξή τά μυαλά του στόν άέρα;

— Μπορούσε όμως νά τού δείξεις απ' την άρχή ότι δέν τόν αγαπάς και όχι, άφού φλερτάρεις άρκετόν καιρό μαζί του, νά τόν έγκαταλείψης σκληρά, μόλις παρουσιάστηκε στή μέση ό άλλος, ό Λόσερ... Γιά πές μου, αλήθεια, σού είγες ποτείνει γάμο ό μακαρίτης;

— Ναί, και άρρήθηκα...

— Και αυτός αυτόκτονήσε από την άπελπισία του. Δέν είν' έτσι; 'Ιουλίτσα, σέ συμβουλεύω νά μήν πάς άπόψε στό χορό...

— Όχι, θά πάω. Δέν τού είπα έγώ νά αυτόκτονήσ.

— Όταν άπέροψα την πούτασί του, μπορούσε νά πάη νά πάρη άλλη γυναίκα γιά πείσμα κι όχι νά σκοτωθ.

— Έπομένως δέν έχω καμιά εθύνη γιά τό θάνατό του κι' έγω δικαίωμα νά διαθέσω όπως θέλω τή βραδυά μου.

— Άν ή 'Ιουλίτσα έπέμενε τόσο πολύ νά πάη στήν έσπερίδα, τό έκανε αυτό, γιατί ήξερε ότι εκεί θά συναντούσε τόν Λόσερ, από τόν όποιο περίμενε από μέσα σέ μέρα νά τής κάμει πρόταση γάμου.

Και πραγματικά έπήγε μαζί μέ τή θεία της, ή όποία, παρ' όλές τίς διαμαρτυρίες της, δέχτηκε στό τέλος νά τή συνοδέψη.

— Όταν μπήκαν μέσα σ' αυτόκτονό, ή κυρία Φλέμεν άρχισε νά τής κάνει νέες παρατηρήσεις και νά τής παριστάνη πόσο ήταν άνάρμοστο νά τήν ίδου στό χορό, ύστερα από την αυτόκτονία τού άτυχού Χάττερ.

— Σας βεβαιώνω ότι δέν τόν συλλογίζομαι καθόλου! φώναξε σέ μιάν στιγμή μέ έπιπολαιότητα ή νέα.

— Αλλά μόλις έπρόφερε αυτές τίς λέξεις, έννοιωσε νά τή χτυπήσει τό πόσιωπο ένα ψυχρό φύσημα άέρος. Τυλίχτηκε άμέσως στό πανωφόρι της και ρώτησε τή θεία της:

— Είνε κλειστά τά παράθυρα;

— Ναί, 'Ιουλίτσα. Γιατί;

— Γιατί σ'αγαπάς οδυμα...

— Ησίομεν! έκανε ή θεία της!

— Εγώ δέν τό νοιώθω...

— Αλλά τό παγερό φύσημα, γιά τό όποιο υλοόσε ή 'Ιουλίτσα, έξακολουθούσε νά τή χτυπά, νά τής άνασηκώνη τό μαλλιά και νά τής φουσκώνη τό φώεμα.

— Ρέφανα μάλιστα, νόμισε πώς έκουσε μιάν έκπυροσκόρη και, βγάζοντας μιάν τσιμεντή κορυφή, κυλόστηκε κάτω από τό κάθισμά της.

— Η κυρία Φλέμεν, βλέποντάς την νά πέφτει άναίσθητη, τρέμαζε και διέταζε τόν σωφ.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΑΡΚΗ ΓΟΥΛΑ

ΤΟ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

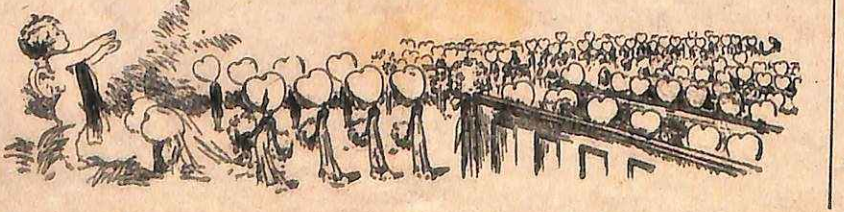
— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

— Ο σωφ.

ζαν γαμήλια έμβατήρια.

— Ο ίερός είχε άρχισή την τελετή. — Δέχεται ως σύζυγο τή δεσποινίδα 'Ιουλίτσα Ντυμόν; ρώτησε τó γαμπρό.

— Ναί! άπάντησε εκείνος.

— Δέχεται τόν κ. Λόσερ ως σύζυγο; ρώτησε κατόπιν τή νύφη;

— Άλλή! τήν ίδια στιγμή, ή 'Ιουλίτσα έννοιωσε ένα ψυχρό φύσημα άέρος νά περνά από τό πρόσωπό της και νά τής άνασηκώνη τό πέπλο.

— Συγκρατήθηκε όμως όσο μπορούσε και άπάντησε μέ σταθερότητα:

— Ναί...

Μά τότε, ένώ ό παρόνμφος της περνούσε στό χέρι της τό γαμήλιο δαχτυλίδι, ή 'Ιουλίτσα, άκουσε μιάν νέα έκπυροσκόρη κι' έπεσε κάτω άναίσθητη...

— Αμέσως έσπευσαν νά τή μεταφέρουν στό δωμάτιό της και τήν έκάθισαν επάνω σέ μιάν πολυθρόνα.

— Έξάφνα, ό γιατρός πού τήν εξέταξε παρατήρησε στό χέρι της ένα δαχτυλίδι μολυβένιο πού φαινόταν σάν καμωμένο από σφαιρά. Πώς είχε βρεθεί τό δαχτυλίδι αυτό εκεί; Μυστήριο!

— Μόλις ή 'Ιουλίτσα είδε τό μυστηριώδες αυτό δαχτυλίδι στό χέρι της, ξεφώνισε πάλι σπαραχτικά και ξαναληποθύμησε...

— Η δεσποινίς Ντυμόν διέλυσε ύστερα απ' αυτό τό έπισόβιο τούς άρραβώνες της και έμεινε άνυπαντρη.

Κάθε φορά πού έπιχειρούσε νά βγάλη από τό χέρι της τό προμερό δαχτυλίδι, άκουγε τή φοβερή εκείνη έκπυροσκόρη πού τήν έτρόμαζε και τήν έκανε νά τ' άφήνη στή θέσι του.

— Στο ύπόλοιπο διάστημα της ζωής της φορούσε πάντα γάντια και σ' όσους τή ρωτούσαν γιατί δέν παντρεύτηκε, έλεγε πώς ήταν ή σύζυγος ενός νεκρού...

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Για τό συνάχι.

— Όταν έχετε θανατό συνάχι και θέλετε νά γίνετε καλά, ακολουθήστε τήν εξής συμβουλή: 'Ανακατώστε μέ γάλα έγκυλίσμα γλυκόριζας και άφού βράσετε καλά τό μίγμα αυτό, προσθέστε ένα ποτήρι ρομύ. 'Επειτα πιέτε τό και πλαγιάστε άμέσως.

— Για τίς κόττες.

— Έχει παρατηρηθεί ότι ή κόττες δέν γεννούν συχνά τό χειμώνα. Για νάχετε λοιπόν αυγά και τό χειμώνα —όροι έχετε κόττες έννοιείται— νά τούς δίνετε ως τροφή τρείς φορές τή βδομάδα ένα μίγμα από άλευρί, πίτουρα και χοιρινό λίπος.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανονηγετικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7 - Αθήνας.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Είκοσι χιλιάδες ζητιάνοι. Η πόλις των ζητιάνων. Η πρωτεύουσα ενός άπομάχου ζητιάνου. Τα μυθώδη κέρδη των ζητιάνων. Τα τεχνάσματά τους και τά κόλπα τους. Ο ψευδογιατρός ζητιάνος. Για νά προκαλέσουν τόν οίκτο τού κόσμου. Η κληρονομία ενός ζητιάνου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό πιο περίεργο απ' όλα τά περίεργα πού παρουσιάζει τό σημερινό Βερολίνο είνε, χωρίς άμφισβόλια, ή «Λέσχη των Ζητιάνων» του. Πρόκειται γιά μιάν Λέσχη ή καλύτερα γιά ένα Σωματείο, από τά μεγαλύτερα μάλιστα της γερμανικής πρωτεύουσας. Τά γραφεία της είνε εγκατεστημένα στήν κεντρική πλατεία 'Αλεξάντερ-πλατς και τά μέλη της τόν περαμένο μήνα άνήρχοντο σέ 20,000 ζητιάνους!

Φαντασθήτε, ένα Σωματείο ζητιάνων μέ 20 χιλιάδες μέλη! Πράγματι, τό Βερολίνο μπορεί νά όνομασθή ή κατ' έξοχήν πόλις των ζητιάνων και τής ζητιανιάς. Η έπαταιία και ή άληθεία έχουν πάρει σήμερα εκεί τρομακτική έκταση, πράγμα πού φαίνεται άλλωστε καθαρά από τίς είκοσι χιλιάδες των ζητιάνων του, πού είνε οργανωμένοι. Σκεφθήτε πόσο άλλοι πρέπει νά είνε οι άνοργάνωτοι!

Και τώρα, ποιός είνε ό σκοπός της πολυμελούς αυτής Λέσχης των ζητιάνων; Τό πρόβλημα δέν είνε δύσκολο νά τό καταλάβη κανείς. Ένας παλός, άπόμαχος ζητιάνος ανέλαβε τήν πρωτοβουλία νά τήν ιδρύσθ, μέ τή βεβαιότητα ότι θά προσέφερε μεγάλη ύπηρεσία στους συνανθρώπους του. Ήξερε μόνος του από τήν πείρα τού επαγγελματός του, πόσες φιλονεικίες, πόσες έριδες και πόσοι διαπληκτισμοί γίνονται μεταξύ των ζητιάνων κατά τήν έξάσκησι τού έντίμου επαγγέλματός του. Ένα καλό πόστο, μιάν προσοδοφόρο «γωνία» ήταν πάντοτε τό μίλλον της έριδος μεταξύ τους.

— Η Λέσχη λοιπόν ιδρύθη μέ τό σκοπό νά προλαβάνη όλα αυτά τά μαλώματα και νά προλαβάνη τούς διαπληκτισμούς. Έξασφαλίζει σέ όλα τά μέλη της μιάν καλή θέσι, και ή θέσι αυτής μονάχα γιά ώρισμένους λόγους άδειάζουν. Μόνον δηλαδή άν εκείνοι πού τίς κατέχουν, πεθάνουν χωρίς ν' αφήσουν κληρονομίες, ή άν γωρίς ν' αφήσουν κληρονομίες, ή άν έκούσιως παραιτηθούν απ' αυτές, ή άν άποφασίσουν νά τίς πουλήσουν σέ άλλους. Σημειώστε πώς ή «έκποιήσεις» αυτές, έφόσον πρόκειται γιά «σπουδαίες θέσεις», γίνονται σέ μυθώδη και έντελώς άπίστευτά ποσά!

— Η έπαταιία είνε στό Βερολίνο ένας εξαίρετικά προσοδοφόρος επάγγελμα.

— Ένας ζητιάνος μεσαίας κατηγορίας, χωρίς δηλαδή ιδιαίτερο επαγγελματικό «ταλέντο», βγάζει κατά μέσον όρον δέκα μάρκα, ένώ ένας είδικευμένος επαίτης καταφέρνει νά κερδίξη σαράντα μάρκα τήν ημέρα, δηλαδή έ-

φτακόσιες περίπου δραχμές! Έννε έπίσης έξωφρενικές ή «ειδικότητες» τίς όποιες άποκτούν οι διάφοροι ζητιάνοι γιά νά προκαλούν τόν οίκτο των διαβατών.

Είνε εύκολο νά φαντασθ κανείς, έπειτα απ' αυτά, μέ τί εύφάνταστες φάρσες και αμχανές καταφεύγουν οι είδικευμένοι αυτοί ζητιάνοι τού Βερολίνου, προκειμένου νά εξαπατήσουν τόν Κοινόν και νά βγάλουν όσο τόν δυνατόν περισσότερα χρήματα. Έτσι, τό αστυνομικό δελτίο της γερμανικής πρωτεύουσας άνέγραφε τελευταίως τήν εξής νόστιμη περίπτωση: Μιάν μέρα, σέ έναν κεντρικό δρόμο τού Βερολίνου παρουσιάστηκε ένας ζητιάνος μέ εξαίρετικά αξιολύπητη εμφάνισι. Είχε τόσο αξιοσηρνήτη όψη, ώστε νά μήν μπορούσε νά τόν άντικρούση κανείς χωρίς οίκτο. Οι πρώ-

τοι διαβάτες πού τόν είδαν, άνέκοψαν γιά μιάν στιγμή τό δρόμο τους γιά νά τόν κατάρξουν μέ συμπόνια. Ο Ζητιάνος ήταν σωρασμένος γάμο, παλινός, τά μαλλιά του έτρεμαν άδιάκοπα και πορροί άνασταναμοί τού έφουγαν. Ήταν ένα αξιοσηρνήτο άνθρώπο σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος ήθελε νά γράψη στήν έφημερίδα του γιά τούς ζητιάνους, προσπάθησε μιάν μέρα τόν άνάητρο πολέμου και πέρα μαζί του ένα παιδάκι, τόν όπιο τόν ωδήγησε ως τώ ούλ σέ μιάν πλατεία. Μέσα σέ δύο ώρες είνε υπάλειψι τό ποσό των 35 άρ-ων! δηλαδή τό ποσό των 600 δραχμών!

— Ένας Βερολινέζος δημοσιογράφος, ό όποιος

ΜΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ANNA ΤΗΣ ΣΑΒΟΪΑΣ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ο αγών γύρω από τον αυτοκρατορικό θρόνο. Ο μέγας Δομέστιχος Ιωάννης Καντακουζηνός. Η παροικιαδής φίλια του με τον αυτοκράτορα. Ο Καντακουζηνός αντιβασιλεύς. Τα μεγάλα του σχέδια. Η πρώτες ανησυχίες της αυτοκρατειράς. Ένας φιλόδοξος πατριάρχης. Ο σατανικός ρόλος του παρακοιμωμένου Αποκαύκου. Τα πρώτα ζιζάνια μεταξύ αυτοκρατειράς και Καντακουζηνού. Η ραδιουργίες των αυλικών, κτλ. κτλ.

Με τὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀνδρονίκου Γ', ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, πέθανε ἀρίστωντας τοὺς δύο ἀντλήκους διαδόχους τοῦ Ἰωάννη καὶ Μιχαήλ, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπεία τῆς συζύγου τοῦ Ἀννα τῆς Σαβοΐας, πολλὰς φιλοδοξίας τῶν εὐγενῶν τοῦ Βυζαντίου γιὰ τὸν αυτοκρατορικό θρόνο ὑπὸν ἔπλησαν ἔξωθεν...

Πρώτος μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τῆς αυτοκρατορίας ἦταν τότε ὁ Μέγας Δομέστιχος Ἰωάννης Καντακουζηνός, ὁ πῶ σπένος καὶ πῶ προσφιλὴς φίλος τοῦ μακαρίτου Ἀνδρονίκου Γ'. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς βασιλείας του, ὑπῆρξε ὁ πῶ ἀρσιωμένος τοῦ συμβούλου, ὁ πῶ ἑμπιστός τοῦ αὐλικού.

Τόση ἦταν ἡ ἐννοια τῶν ψυχῶν μας—ἐγὼ φερε ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Καντακουζηνός—ὥστε περνοῦσε τὴ φίλια τοῦ Ὁρόση καὶ τοῦ Πυλάδης.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἄννα τῆς Σαβοΐας ἐθελοῦσε ὅτι ὁ αυτοκράτορας ἀγαποῦσε τὸν εὐνοούμενόν του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τι στὸν κόσμον. περισσότερο κ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδίαν, περισσότερο κ' ἀπ' τὰ παιδιά του ἄκουα.

Ὁ Καντακουζηνός εἶχε σπάνια προτερήματα τὰ ὅποια δικαιολογοῦσαν ἐντελὴς τὴν πόρ καὶ τὸν εὐνοία τοῦ Ἀνδρονίκου. Ἦταν ἔξυπνος, ἐπιτηδύσιος, ἀποφασιστικὸς καὶ δραστήριος. Εἶχε ὅμως καὶ σπουδαία ἑλαττώματα. Ἦταν προμετὰ φιλόδοξος καὶ ἀποκαρτεμένος νὰ κάνει κάτι, δὲν ἐδίτταξε μὲν πρὸς κανένα ἐμπόδιο... Παρ' ὅλη δὲ τὴ μετριοπρέπεια πῶ εἶδει, προετοίμαζε κρυφὰ τὸ δρόμον του... Ὅχι μόνο τὴν εὐνοία τοῦ αυτοκράτορος εἶχε κερδίσει, ἀλλὰ καὶ τὴν αυτοκρατειρά. Ἄννα εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξασκήσει μεγάλη ἐπιρροή.

Ἐπίσης συγχρόνως φρόντιζε ν' ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ ὅλους ἐκείνους πῶ ἦταν ἐνδεχόμενοι ν' ἀντιταχθῶν μὴ μὲρα στίς φιλοδοξίες του.

Ἦταν, μὲς στὴν ἀναστάσι πῶ ἐπακολούθησε μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Ἀνδρονίκου, ἡ αυτοκρατειρά Ἄννα ἐμπιστεύθηκε χωρὶς διαταγὴ καὶ χωρὶς φόβον τὰ παιδιά της καὶ τὴν ἐξουσία στὸν Ἰωάννη Καντακουζηνό.

Πράγματι δὲ ὁ Μέγας Δομέστιχος ἐνῆργησε τότε σὰν πραγματικὸς αὐτοκράτορας. Ἐνῶ ἡ Ἄννα τῆς Σαβοΐας, βυθισμένη μέσα στὸν πόνο της, ἔμεινε στὸ μοναστήρι ὅπου βρισκόταν ὁ νεκρὸς τοῦ συζύγου της, ὁ Καντακουζηνός, παίρνοντας τὰ παιδιά της, ἐγκαταστάθηκε στὸ παλάτι καὶ ἔλαβε ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ νὰ προλάβῃ κάθε ἐπαναστατικὴ ἐκδήλωση.

Ἀρξισε ἀμέσως νὰ ἐπικοινωνῇ με τοὺς κυβερνήτες τῶν ἐπαρχιών, με τοὺς στρατηγούς καὶ με τοὺς ἄλλους

ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ κράτους, στέλλοντας περισσότερες ἀπὸ 500 ἐπιστολὰς ἡμερησίως καὶ ἔτσι—καθὼς ἀναφέρει ὁ χρονικογράφος—«συγκράτησε τὴν τάξι καὶ τὴν πειθαρχία στὴν αυτοκρατορία τόσο, ὥστε νὰ φαίνεται πῶς καμμιὰ ἀλλαγὴ δὲν εἶχε συντελεστέ καὶ πῶς ὁ αὐτοκράτορας Ἀνδρόνικος ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ καὶ νὰ κυβερνᾷ».

Ὁ Καντακουζηνός εἶχε μάλιστα καὶ μεγαλειότερα σχέδια ἄκουα: Συλλογιζόταν ν' ἀναδιοργανώσῃ τὸ στρατό, νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οικονομικὰ τοῦ κράτους καὶ νὰ ἐγκαινιάσῃ νέα αὐστηρὴ πολιτικὴ ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν τῆς αυτοκρατορίας, ἐνανθίνοντας ἔτσι ὅλη τὴν παλιὰ του αἰγλή καὶ δυνάμι στὸ Βυζάντιον.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κατὰ πλῆκτικὴ του δραστηριότητα, ὅλοι ἐσκυλάν τὸ κεφάλι τοῦ καὶ χαιροῦσαν σὸν σπινελὶν ἀντιπαύειαν τὸν αὐριανὸ αὐτοκράτορα.

Ὡστόσο ἔνα τέτοιο πρόσωπον, ἔνα πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἡ πραγματικὴ ἀξία εἶχε ἀπακαλυφθεῖ ἐντελὴς ἔξωθεν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρξίσῃ ν' ἀντιστῇ τὴν αὐτοκρατειρά Ἄννα. Τὸς φόβους της δὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνίσχυαν μὲ τὰ λόγια τοῦ ὁποῖου τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα

τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Κοντὰ σ' αὐτὸν, ὁ παρακοιμωμένος

Ἀλέξης Ἀποκαύκος ἐπαίξε παρόμοιο ρόλο. Ἄν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν πολὺ ταπεινὴ, ὁ Ἀποκαύκος, χάρις στὴν ἐπιδεικτικὰ του καὶ στὴν κατεργαρία του, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὰ ψηλότερα ἀξιώματα. Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴ του τὴ δόξα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατορθώσῃ ὅλα... Διαδοχικὰ, εἶχε ὑπερτίσει καὶ εἶχε προδώσει ὅλα τὰ κόμματα καὶ πάντοτε ἔδωκεν κερδομένο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ αὐτοῦ. Τώρα ὁνειροπολοῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴν αυτοκρατορία καὶ ἴσως μάλιστα νὰ καθίστῃ ὁ ἴδιος στὸ θρόνον τῶν Καίσαρων...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο φιλόδοξος ὁ Ἀποκαύκος. Ἦταν καὶ προνοητικὸς. Γι' αὐτό, εἶχε χτίσει στὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἑναίσιμον φρούριον, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πάντοτε ἀφθονὰ τρόφιμα, πολεμοφόδια καὶ χεῖματα... Ἐκεῖ κατέφευγε ὁσάκις ἐννοιωθε τὸν ἐαυτὸν ἐν κινδύνῳ κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπὸρρητο φρούριον ἀφῆρθε τοὺς ἐχθρούς του. Κολάκευε τὸν Καντακουζηνό, ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε ἡττημένους τὸν εἶχε ὑποστηρίξει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν θεωρῇ ἀντίπαλό του. Γι' αὐτό δὲν ἐδίετσε νὰ

ἐκδηλώσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Μεγάλου Δομεστίχου. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης, ἕνας φιλόδοξος κληρικὸς, τὸν ὁποῖο, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοράς, μονάκι τὸ ῥάστο ἔκανε ἱερομένον. Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέκλειαν τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνῃ τὸ κράτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Ἐκκλησία, ἐπρόβαλε τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ προσληφθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκολάκευε τὴν Ἄννα, ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ σ' αὐτὴ μεγάλη καὶ δυσάρεστη ἐπίδρασι.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἶδαμε πῶς ὁ νεαρὸς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονπελιέ Μιχαὴλ Νοστράδαμος κατέπληξε τοὺς καθηγητὰς του μετὰ τὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ. Ἐπὶ σὴ ρ καὶ ἀκριβῶς, ἐνῶ ἔβρινε ἐλάνθαις γὰρ νὰ γάρῃ ὁλοῦναι γινώσκων, ἀναγέρῃς ἐπὶ δόξης τῆς πανώλης, ἡ ὅποια ἐνέσκηψε τότε, ἀποδοκιμαζόντας τοὺς τρομοκρατούμενους πληθυσμούς.

Ὁ Νοστράδαμος παρακολουθοῦσε στὴν ἀρχὴ μετὰ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον τοὺς διδασκάλους του κατὰ τὴν ἐπισκέψεις τοὺς στοὺς πανωλοδήτους.

Μὰ σὲ λίγο βαρέθηκε νὰ τοὺς βλέπῃ νὰ διατίζουν ὡς μόνο φάρμακον κατὰ τῆς πανώλης τὸ... κάλιο ξερὸν καὶ ἀρωματικὸν ξύλινον. Δὲν ἀνιόταν βέβαια ὅτι μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ συντελοῦσαν κάπως στὸν καθαρισμὸ τοῦ ἀέρος, μὰ τὸ σπουδαῖον γι' αὐτὸν ἦταν νὰ χτυπήσουν ἀπ' ἐνθεῖας τὴν προμετὰ ἀρρώστειαν...

Τότε, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ περίχωρα οἱ ἀσθενεῖς ζητοῦσαν γιατροὺς, ὁ Νοστράδαμος ἐγκατέλειψε τὸ Μονπελιέ καὶ πῆγε στὴ Ναρβόνη.

Ἐκεῖ, δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ πτώματα στοὺς δρόμους, ἀρρωστους στὰ κρεβάτια, ἀνθρώπους πῶ γύριζαν σὰν τρελλοὶ, γυναῖκες πῶ οὐδελίαν, νεκροθάφτες καὶ γιατροὺς ντυμένους σὰν μασκαράδες.

Ὁ Νοστράδαμος μπορούσε τώρα νὰ πολυμήσῃ μετὰ τὴν πανώλη.

Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια, ἐπρόκειτο νὰ ζῆσιν ἀνάμεσα στοὺς πανωλοδήτους αὐτοὺς, σὰν ἕνας ἀμολωλὸς μετὰ στὴν Κόλασι.

Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια, δὲν θὰ ἔβλεπε ἄλλα πρόσωπα ἀπ' αὐτὰ, ἐπὶ τὸν ὅποιο ἦταν γραμμένο ὁ θάνατος, δὲν θὰ γύριζε ἄλλες σάρκες παρὰ σάρκες φαγωμένες ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν, δὲν θὰ θάνατε παρὰ μολυσμένον ἀέρα, δὲν θὰ ἄκουγε παρὰ λόγια ἀποκαλύπτοντα τὸν Καντακουζηνό. Λίγο μάλιστα ἔλειψε νὰ τὸν χτυπήσουν. Τὸ σπουδαῖον δὲ σχετικῶς ἦταν ὅτι οὐτὲ ἡ αυτοκρατειρά, οὐτὲ ὁ Πατριάρχης ἐπενέβησαν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς.

Τότε ὁ Καντακουζηνός, καταλαβαίνοντας τὴ συνωμοσίαν πῶ εἶχε ὀργανωθεῖ ἐναντίον του, ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιβασιλέως.

Μὰ ἀμέσως, τόσο ἡ αυτοκρατειρά, ὅσο καὶ ὁ Πατριάρχης, τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν συνέπειαν τῆς παραίτησώς του, προσπάθησαν νὰ καθυστερήσουν τὸν Μεγάλον Δομέστιχον, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ὄχλος τοῦ Βυζαντίου προσέβαινε σὲ βορυβόλους ἐκδηλώσεις ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ στρατὸς μάλιστα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλάτρευε, εἰσέρχεται στὰ ἀνάκτορα, ἀπειλῶντας λεηλασίες καὶ σφαγ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΜΠΟΥΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ

Ημέρες τρόμου και αίματος. Πώς εξελοθεύτηκε η οικογένεια Μπούρα. Ο θάνατος της μητέρας και η άγρια σφαγή του πατέρα. Η ώρα Πλουμού χανούμισσα! Έπειτα από δέκα χρόνια. Ο Μανώλης Μπούρας φάχνει να βρή τους δικούς του. Στην Κρήτη. Η φευτοχαλνούμισσα με τις πράξεις. Μια συγκινητική σκηνή. Άδελφός και αδελφή. Η άποδρασίς και η σύλληψις της Πλουμής. Σκληραία και ξύλο. Η εκδίκηση και ο θάνατος του Μανώλη Μπούρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Από το βιβλίο του καθηγητού κ. Στυλ. Γ. Βίου «Η σφαγή της Χίου εις το στόμα του Χίου λαού», από το οποίο διασκευάσαμε στο προηγούμενο φύλλο μία τόσο ενδιαισθητική περιγραφή από αυτότη μάστιγα της μεγάλης καταστροφής της μεγαλονήσου, διασκευάζουμε και σήμερα την παρακάτω δραματική περιπέτεια του Μανώλη Μπούρα και της αδελφής του μετά την καταστροφή.

Β'.

Ο Μανώλης Μπούρας, ένας γενναίος Χιώτης θαλασσιός, ήταν κατά την εποχή της καταστροφής, παλληκάρης είκοσιπέντε χρόνων. Όταν οι Σαχιώτες αποβιβάστηκαν στη Χίο για να την υπερασπίσουν από τους Τούρκους, ο Μπούρας, αφήνοντας την οικογένειά του, πήγε κι' αυτός μαζί με πολλούς άλλους Χιώτες και ενώθηκε μαζί τους. Πολέμησε μάλιστα γενναία και τραυματίστηκε βαρύν στο μέτωπο...

Μά, ενώ ο Μπούρας μεταφερόταν πληγωμένος στη Σύρο, οι Τούχοι κατέστρεψαν το ώραίο νησί των αγκυρών της Ίωνας. Στο σπίτι του είχαν μείνει ο πατέρας του, η μητέρα του κι' η αδελφή του Πλουμού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το θάνατο. Πράγματι οι Τούχοι, οι οποίοι έμπαιναν στα χριστιανικά σπίτια για να σφάζουν, να κλέβουν και να ατιμάζουν, μπήκαν και στο σπίτι του Μπούρα.

Η μητέρα του, μόλις τους αντίκρισε άγριους κι' απειλητικούς να σαλεύουν τα ματωμένα χαντζέρια στα χέρια τους, έβγαλε μια σπαρταρική κραυγή και σωριάστηκε κάτω νεκρή από τον τρόμο της.

Η Πλουμού, η αδελφή του, η οποία ήταν εξαιρετικά ωραία, ξεμαλνισμένη και κάτασπρη από τον τρόμο της, είχε ακουμπήσει στον τοίχο, απλώνοντας τις τα χέρια της προς τους επιδρομείς, ενώ ο γέρο Μπούρας, ο πατέρας του, πεσμένος στα γόνανα, τραύλιζε με τραυμένα χείλη μερικά ανούρητα λόγια, έκλιπαρώντας το έλεος των Άγαρηνών.

Μά οι Τούχοι ήταν άσχημοι. Γά δάκρυα και οι σπαρταρικοί δεν τους έβαλάνε. Κι' ένας απ' αυτούς σήκωσε καγχάζοντας το σπαθί του και το κατέφερε στη λαμύ του δυστυχισμένου

γέρου, ενώ η Πλουμού σωριζόταν αναίσθητη από τον τρόμο της.

Το κεφάλι του γέρου κυλίστηκε ματωμένο κάτω, ενώ το σώμα του εξακολουθούσε να παραμένει γονατιστό με τα χέρια ενωμένα σε ικεσία, άκεφαλο παιά...

Έπειτα από το φρικώδες αυτό έγκλημα, οι σφαγείς σήκωσαν από κάτω τη λιποθυμισμένη Πλουμού κι' αναίσθητη τη μετέφεραν εκεί που συγκέντρωσαν και τις άλλες ωραίες και νέες χριστιανοπούλες, τις οποίες προωρίζαν να στείλουν στα διάφορα σκλαβοπάζα της Άνατολής.

Πράγματι, έπειτα από λίγες μέρες την επήγαν στην Πόλη και την εξέθεσαν για πούλημα μαζί με πολλές άλλες ωμορφές κοπέλλες σ' ένα σκλαβοπάζαρο.

Εκεί την είδε κάποιος πλούσιος και δυνατός πασάς, γοητεύτηκε από την ωμορφιά της και τα νεύματα της και την αγόρασε. Ο πασάς αυτός, ο οποίος έμενε στην Κρήτη και βρισκόταν για λίγες μόνο μέρες στην Πόλη, αγάπησε αληθινά την ωραία Πλουμού, και, παίρνοντάς την μαζί του στην Κρήτη, την έκανε πρώτη γυναίκα του χαρμιού του. Μά η Πλουμού ούτε τον πασά απόρριψε ούτε τον πατέρα της κι' η γοηστία της ήταν Έλληνίδα. Μισούσε θανάσιμα τους Τούρκους, οι οποίοι είχαν σφάξει τον πατέρα της κι' είχαν γίνει άφορη του θανάτου της μητέρας της.

Δέκα περίπου χρόνια πέρασαν από την καταστροφή της Χίου και η Έπαναστάσις είχε τελειώσει πια με την ανακράυξη της Ελλάδος σε αυτόνομον κράτος. Η δυστυχισμένη Χίος

όμως εξακολουθούσε να παραμένει υπόδουλη.

Ο Μανώλης ο Μπούρας, ο οποίος στο διάστημα αυτό βρισκόταν στην Πελοπόννησο και πολυμύσε με τους επαναστάτες, ένα μονάχα καύχο είχε: Νά μάθη τι άπόγιναν οι δικοί του.

Γι' αυτό, σάν τελείωσε ο πόλεμος, ξαναγύρισε στη Χίο. Μά, μόλις έπληξε το πόδι του στην πατρίδα του, αντίκρισε γύρω του απόγινωσι κι' ερημία. Στη θέση όπου βρισκόταν άλλοτε το σπίτι του, μονάχα χαλάσματα είδε. Κανένας συγγενής του, κανένας γνωστός του δεν βρισκόταν πια στη Χίο. Κανένας δεν μπόρεσε να τον πληροφορήσει αν ζούσαν, ή αν είχαν πεθάνει οι γονείς του κι' η αδελφή του.

Ο Μανώλης Μπούρας όμως δεν απέλπιστο. Έφυγε λοιπόν από τη Χίο και πήγε στη Σύρο, όπου είχαν καταφύγει πολλοί Χιώτες μετά την καταστροφή, με την ελπίδα ότι αυτοί θα μπορούσαν να του δώσουν καμιά πληροφορία. Στη Σύρο λοιπόν τον πληροφορήσαν πως στην Κρήτη βρισκόταν ένας πασάς, ο οποίος είχε γυναίκα του μία πολύ ωμορφη Χιώτισσα.

Άγνωστο πώς, ο Μπούρας σχημάτισε την πεποίθησι πως η γυναίκα αυτή ήταν η αδελφή του. Και, με την πεποίθησι αυτή βαθεία ριζωμένη μέσα του, μπήκε σ' ένα καράβι και τράβηξε για την Κρήτη.

Μόλις έφτασε εκεί, ζούρισε το μυστάκι του, φόρεσε ρούχα γυναικεία και, βάζοντας σε μία μικρή μίστρα που την είχε κραμασμένη στον ώμο του, μαντήλια, μυρουδιές και σπι-

ρίδια, πήρε το δρόμο για το Σεράι του πασά.

Επειδή ήταν ωμορφη παλληκάρη, ζουριμένος καθώς ήταν τώρα, δεν παύησε καθόλου από γυναικεία.

Σάν έφτασε στο Σεράι, παρακάλεσε τον πορτιέρη να εισδοχήσει τις γυναικίτσες πως πουλούσε ένα σωρό πράγματα κατ'άλληλα γι' αυτές.

Ο πορτιέρης ανέδixε επάνω και σε λίγο ξαναγύρισε και παίρνοντας την φευτοπωλήτριά την ώδήγησε σε τὸν χαρμὶ του πασά. Εκεί η γυναικίτσα περιτοήγισαν άμέσως τὸν Μπούρα κι' άρχισαν να κυττάζουν τις πρυμνιότητες του.

Σε μία στιγμή τὸν πλησίασε κι' η πρώτη γυναικίτσα, ενώ η άλλες αποτραβιόντουσαν με σεβασμό. Μόλις την είδε ο Μπούρας, έγινε γλωμός σάν πεθαμένος. Ήταν η αδελφή του, η Πλουμού!

Εκείνη, βλέποντας τη γλωμάδα του, τὸν ρώτησε, χωρίς να τὸν γνωρίσει:

— Πῶς έγινες σ' αυτό τό γάλι, γυναικί;

Τότε ο Μπούρας της άπάντησε:

— Μπορώ να σου πῶ κρυφά δυό λόγια;... Άν τ' άκούσης, θά με λύπηθης.

Άμέσως η Πλουμού πρόσταξε τις άλλες γυναικίτσες να βγούν έξω. Σάν έμειναν μόνοι, ο Μπούρας πλησίασε την αδελφή του και κυττάζοντας την σε μάτια της είπες:

— Πλουμού, κύτταξέ με καλά!... Είμαι ο Μανώλης, ο αδελφός σου. Άμέσως η αδελφή του τὸν άγνώρισε και, πέφτοντας στην άγκαλιά του, άρχισε να τὸν φιλάει και να κλαίει. Μά έπειτα από λίγο τραβήχτηκε από την άγκαλιά του και, σκουπίζοντας τα δάκρυά της, τὸν είπες φοβισμένη:

— Πρέπει να φύγεις από δω, γιατί, αν σ' άναγνωρίσουν, θά σε σφάζουν.

— Θά φύγωμε μαζί, Πλουμού!... της άπάντησε ο Μανώλης.

— Ναί, άδελφέ μου, να φύγωμε μαζί! είπες η Πλουμού, πέφτοντας πάλι στην άγκαλιά του. Άκουσε όμως τί πρέπει να γίνει. Θά πῶς να με περιμένεις στην πόρτα του λουτρού και σε

— Ναί, άδελφέ μου, να φύγωμε μαζί! είπες η Πλουμού, πέφτοντας πάλι στην άγκαλιά του. Άκουσε όμως τί πρέπει να γίνει. Θά πῶς να με περιμένεις στην πόρτα του λουτρού και σε

— Ναί, άδελφέ μου, να φύγωμε μαζί! είπες η Πλουμού, πέφτοντας πάλι στην άγκαλιά του. Άκουσε όμως τί πρέπει να γίνει. Θά πῶς να με περιμένεις στην πόρτα του λουτρού και σε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κλεομένης κι' ο συκοφάντης του. Για να εξασκευτούν οι νέοι στον πόλεμο! Μια άπάντησις του Λεωνίδα. Ο ένδοξος θάνατος και η άδοξη ζωή. Τα ρούχα τὸν νικημένων. Η προδοσία της άσπίδος. Τὸ δῶρο του τυράννου Διονυσίου. Η λεοντή και τὸ άλεπουτέμαρο.

οι περισσότεροι από τους αἰχμαλώτους φορούσαν βαρύντα φορέματα.

— Θάταν προτιμώτερο γι' αυτούς, είπες ο συκοφάντης Περσάντας, να ά- έζαν περισσότεροι οι ίδιοι παρά τα φορέματά τους! ***

Σε μία μάχη, ένα έγθρικό άκόντιο έπέφερε την άσπίδα του Βασίδα και τὸν στρατιώτη σκόραξε.

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

— Με πρόδωσε η άσπίδα μου! άπάντησε ο γενναίος Σπαρτιάτης. ***

Ο Διονύσιος, ο τυράννος τὸν Συρακουσῶν, έστειλε κάποτε ως δῶρο

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησαν οι σύντροφοί του πλησιάζοντάς τον!

ἀποκρίθηκε συμβολικά ο ναύαρχος τὸν Σπαρτιάτην, πρέπει να βάζουμε άλεπουτέμαρο! ***

Ο Λυσάνδρος είχε πολιορκήσει κάποτε την Κόρινθο, της οποίας οι κάτοικοι τὸν επρόβλεπαν γενναία αντίστασι.

Επειδή δε οι στρατιώτες του δεν άποφάσιζαν να επιτεθούν κατά της πόλεως, ο Λυσάνδρος, βλέποντας έ- ξαφνα να ζεπετιέται από κάποιον χαντάκι ένας λαγός, φώναξε:

— Τί, φοβάστε ανθρώπους τόσο ανίκανους, που δεν μπορούν να κυνηγήσουν ούτε τους λαγούς από τα τείχη τους; ***

Όταν ο Καλλικρατίδας ήταν ναύαρχος τὸν Λακεδαιμονίων, μερικοί συμπατριώτες του τὸν παρακάλεσαν να τὸν αφήσει να θανατώσουν έναν αἰχμάλωτο και τὸν προσέφεραν γι' αυτό πενήντα τάλαντα.

Ο Καλλικρατίδας όμως, αν και είχε μεγάλη ανάγκη από χρήματα για τη διατροφή τὸν στρατιωτῶν, άνή- θηκε να δεχτή την πρότασί τους.

— Εγώ όμως θά τα έπαιρνα, αν ήμουν Καλλικρατίδας, τὸν είπες ένας απ' αυτούς, ο Κλέανδρος.

— Κι' εγώ θά τα έπαιρνα, αν ήμουν Κλέανδρος, τὸν άπάντησε ο ναύαρχος. ***

Πριν από κάποια μάχη, ο Καλλικρατίδας διατάξε να προσφέρουν θυσία στους θεούς για να μάθη την έκβασι της συγκρούσεως.

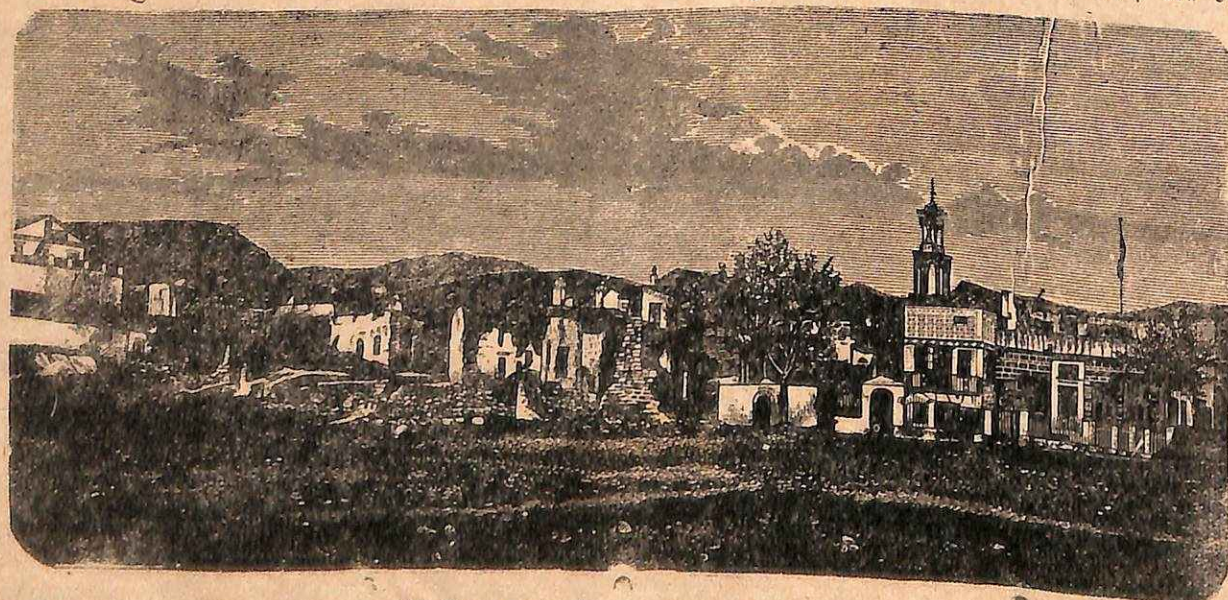
Μετά τη θυσία, ο μάντις είπες ότι τα σημάδια φανέρωναν νίκη για τὸ στρατό και θάνατο για τὸν στρατηγό, αν επραγματωποιείτο η επίδοσις.

— Ένας άνθρωπος λιγώτερος η περισσότερος; δεν σημαίνει τίποτε, άπάντησε άτάκατος ο Καλλικρατίδας. Άν σκοτωθῶ εγώ, η πατρίδα μου δεν θά χάσει τίποτε. Άν όμως υποχωρήσω, θά πάθῃ μεγάλη ζημία.

Και ο άτακτικός Σπαρτιάτης διατάξε επιβείσι κατά τὸν εγθρῶν του, βρίσκοντας έτσι ένδοξο θάνατο, ὁ- πως τὸν είπες πρότερι ο μάντις. ***

Τὸ πολιτεύμα σας διατηρείται, έλεγε κάποιος ξένος στὸν Σπαρτιάτη Θεόπομπο, γιατί οι βασιλείς σας εἰνε ικανοί κυβερνήται.

— Όχι γι' αυτό, αποκρίθηκε ο Θεόπομπο, αλλά γιατί οι πολίτες εἰνε παιδαρχικοί!

Η Χίος μετά την καταστροφήν

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, τὸ πρῶτον μόνον ὁ ὁρίζων γίνεταί ἀπὸ βελούδου μαύρου ἐμπριμέ, μὲ μπλέ βούλες, καὶ γαρνίρεται μὲ γιαντὰ καὶ μανσέτες ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν, μὲ στενὴ μπουρνούρα ἀπὸ γούνα.

— Τὸ φορεματάκι αὐτὸ εἶνε κατὰλληλον γιὰ δεσποινίδες, ὅσο καὶ γιὰ νέες κυρίες. Ἐφαρμόζει γύρω στὸν κορμὸν μὲ ἑνὰ ἀμπελισμὸν καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ἡ φούστα πέφτει «ἀν-φόρμ». Εἶνε ἑνὰ φορεματάκι πολὺ κομψὸ καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῇ τὸ ἀπόγευμα σὲ φιλικὰς συγκεντρώσεις καὶ ἐπισκέψεις.

— Ὡραία ἀπογευματινὰ φορέματα γίνονται καὶ μὲ τὸ συνδυασμὸν κρέπ-ζωρζέ καὶ βελούδου ἢ μάλλινου κρέπ-ντέ-σιν καὶ κρέπ-ζωρζέ.

— Ἀπὸ τὸ λεπτὸν κρέπ γίνονται συνήθως ἀμπελισμὸν στὸν ὥμο.

— Τὰ μαύρα φορέματα, καθὼς εἶπαμε ἤδη σὲ προηγούμενα ἄρθρα μας, εἶνε ὅσον ποτὲ «ἀν-βόγκ» ἐφέτος. Ἀς μὴν ἀπελπιζώμεθα ὅμως ὅσες ἀγαποῦν τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα. Αὐτὲς μποροῦν νὰ διαλέξουν ὅποιο ἄλλο χρῶμα προτιμοῦν ἀπ' ὅσα ἐπιτρέπει ἡ μόδα. Γιατὶ θὰ εἶνε ἐφέτος τῆς μόδας καὶ τὸ ἄσπρο, καὶ τὸ μπλέ καὶ τὸ καφέ σὲ ὅλες τοὺς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὸ πρῶτον σὺς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ πορφυρὸ καὶ τὸ μορνορέ.

— Τὸ μπλέ χρῶμα θὰ ἐπικρατήσῃ πρὸ πάντων στὰ κοσμήματα καὶ στὰ γαρνιτούρες. Γι' αὐτὸ, θὰ ἴδωμε περὶ ριζέκια, πανταφί, βραχιόλια καὶ ἀγκυράδες μπλέ, καθὼς καὶ μπλέ γιαντὰδες, μανσέτες καὶ ζιλιέ μπλέ, ἐν-κρουστέ σὲ μαύρα φορέματα.

— Ἐπίσης τὰ βολάν, τὰ πὰν καὶ τὰ πανῶ των μαζῶν φορεμάτων θὰ ἔχουν ντυσιμὸν μπλέ, ἢ ὅποια θὰ φαίνεται στὸ βάθισμα καὶ στὴ κινή-σιν.

— Ἡ φούστα τῶν ἀπογευματινῶν φορεμάτων θὰ εἶνε ἀρκετὰ μακρὴ, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὴν ὑπερβολήν, γιατί καὶ τὰ πολὺ μακρὰ φορέματα δὲν ἔχουν πολλή χάρι πάν-τα καὶ προσθέτουν ἥλικία σ' αὐτὰς πρὸς τὰ φορῶν. Ἀς εἶνε λοιπὸν ἡ ἀπογευματινὴ μαζὶ φούστα μακρὴ μόνον ὡς σὲ τὴν κνήμη.

— Τὸ φάρδος των ὁ ἀρχίζει πάν-τοτε κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς καὶ θὰ διαμορφώσῃται ὁλοκλήρ ἢ μόνον στὰ πλάγια, ὅπως πιστιμῶμε, μὲ πιέτες, μὲ γκοντέ, μὲ σούρες, μὲ νεβέρ ἢ μὲ σφαιροφυλῆς.

— Ὅσες κυρίες εἶνε λεπτὲς καὶ ὑψηλὲς μποροῦν νὰ γαρνίσουν τὰ φο-ρεματά των στὴ κοσμάτῃ μὲ βολάν καὶ πελέρνες. Ἀλλ' ἡ παχύνει καὶ κοντὲς κυρίες ἂν ἀποφεύγουν αὐτὰς τὴν γαρνιτούρες, ἢ ὅποιες θὰ τις κά-νουν νὰ φαίνονται ἀκόμα πρὸς παχύνει καὶ κοντὲς, ἐνῶ ἀντιθέτως δίνουν πε-ρισσότερη χάρι στὴν ὑψηλὴν.

— Ἀρκετὰ φορέματα θὰ γαρνί-ρονται ἐφέτος μὲ γούνα κάτω στὴ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Ταγιέτ ἀπὸ λαϊνὰς χονδρὸ μὲ φούστα ἐλαφρῶς ἀν-φόρμ καὶ ζανέτα ἐφαρμοσθῇ. 2) Φόρεμα ἀπὸ βελούδου μαύρου, ἐμπριμέ μὲ μπλέ βούλες. Γαρνίρεται μὲ γιαντὰ καὶ μανσέτες ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν. 3) Φόρεμα ἀπὸ βελούδου, γαρνιρισμὸν μὲ ντεκούλ. 4) Φόρεμα ἀπὸ κρέπ ἐμπριμέ, μὲ ἐσάφρα ἀσορτί. 5) Ἡ φούστα καὶ ἡ μπλουζα τοῦ πρώτου κοστούμιου χωρὶς τὴ ζανέτα. Ἡ μπλουζα γίνεταί ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν.

φούστα ὁλόκληρη ἢ γύρω στὸν γο-φόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ γούνα γύρω στὸν γοφόν δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ μόνον σὲ ὅσες ἔχουν λεπτή καὶ ὑψηλὴ σι-λουέττα.

— Γιὰ γαρνιτούρες φορεμάτων εἶ-νε κατὰλληλες ἡ εἴς τὴν γούνα: Ἡ ἐσάφρα, τὸ λούτο, τὸ μορσιτζέφιν καὶ ἡ ἀλπεύ-ἀλπεύ-ἢ ἱμιτασιόν.

— Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ εἶνε μακρὰ, πολὺ μακρὰ καὶ πολὺ πλα-τεῖα κάτω.

— Τὰ φορέματα τῆς ἡμέρας, ὅταν γίνονται πολὺ μακρὰ, δὲν εἶνε τό-σο ὥραία, καθὼς εἶπαμε παραπάνω. Ἀλλ' ἡ βραδυνὴ τουαλέττα, ὅσο μα-κρύτερες εἶνε, τόσο ὥραιότερη ἐντύ-πωσι κάνουν.

— Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὸ φάρδος πρὸς ἀπαιτεῖ ἡ μόδα γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα, χωρὶς νὰ παραφορτώσου-με τὴν σιλουέττα, θὰ προσθέσουμε μα-κρὰ πὰν ἐργασμένα μὲ σφαιροφυ-λῆς.

— Ὅθ ἴδωμε ὅμως καὶ βραδυνὰ φο-ρεματα λίγο πρὸς κοντὰ ἐμπρὸς ἢ στὰ πλάγια γιὰ νὰ φαίνονται τὰ μικρὰ κομψὰ πόδια μέσα στὰ ὥραία τους γιαντὰκια. Ἀν τὸ φόρεμα εἶνε πρὸς κον-τὸ στὰ πλάγια, τότε θὰ προσθέσουμε δυὸ πὰν μακρὰ, καὶ, καθὼς θὰ κι-νούνται αὐτὰ, στὸ βάθισμα καὶ στὸ χορδὸ, θὰ διακρίνονται τὰ πόδια.

— Ὅθ ἴδωμε ἐφέτος ὥραιότατα φορέματα μὲ τὸν συνδυασμὸν δυὸ χρω-μάτων ἢ δυὸ ἀποχρώσεων, ὅπως π. χ. μπλέ-μαρὸν καὶ μπλέ ἀνοιχτό, κα-φέ σκούρο καὶ μπλέ, βοστνὶ καὶ ρόζ, καφέ καὶ μορνορέ, πράσινο καὶ φο-στικὸ, κλπ.

— Μὲ πανῶ δὲν θὰ γαρνίζονται μόνον τὰ βραδυνὰ φορέματα, ἀλλὰ καὶ

τὰ ἀπογευματινὰ. Τὰ πανῶ αὐτὰ θὰ τοποθετοῦνται δεξιά, ἀριστερά ἢ ἐμ-πρὸς καὶ πίσω στὴ φούστα καὶ κάπο-τε καὶ ὁλόκληρα στὴ φούστα. Ὅθ προ-ταρμύζονται στὸ φόρεμα πάντοτε κά-τω ἀπὸ τοὺς γοφούς. Δίνουν στὸ φό-ρεμα κάποια ἀνιστότητα καὶ διακό-νουν τὴν μονοτονίαν τῆς ὁλοσφαιρο-γυλῆς φούστας. Εἶνε λίγο πρὸς μακρὰ ἀπὸ τὴν φούστα καὶ ἔτσι κάνουν νὰ φαίνεται ὑψηλότερη καὶ πρὸς εὐκί-νητὴ ἡ σιλουέττα.

— Τὸ βράδυ, ἂν θέλουμε νὰ εἴμα-στε ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς μόδας, πρέ-πει νὰ φορέσουμε ἑνὰ φόρεμα ὁλό-μαυρο ἢ ὁλόλευκο ἢ πράσινο. Μπο-ροῦμε νὰ διαλέξουμε καὶ ἑνὰ ἄλλο χρῶμα ἂν θέλουμε, ἀλλὰ γιὰ τὸ βρά-δυ εἶνε περισσώτερο ἀπ' ὅλα τῆς μό-δας τὰ παλαιὰ τρία χρώματα.

— Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ ὕψος, σὰς συμβουλευόμεθα νὰ προτιμήσετε τὸ βελούδο, γιατί κανένα ἄλλο ὕψος δὲν κολακεύει τόσο τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπο, ὅσον αὐτό.

— Ἐνὰ βελούδινο φόρεμα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γαρνιτούρες γιὰ νὰ εἶνε ὥραιο. Μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ ἀπλὰ κα-μωμένο καὶ συγχρόνως ἐπιβλητικόν.

— Τὰ τελευταία Παρισινὰ βραδυνὰ μοντέλλα γίνονται τὰ περισσότερα ἀπὸ μαύρο βελούδο, μὲ ἀπλὸ σχέδιον καὶ γαρνιρισμένα μόνον στὸν ὥμο καὶ στὴ ζώνη μὲ μιὰ ἀγκυρά ἀπὸ στράς.

— Μερικὰ εἶνε ἔτσι ντραπὲ στὸ κορσάκι, ὥστε ὁ ἄνθρωπος μένει ἐν-τελὼς γυμνὸς καὶ στὸν ἄλλο τὸ φό-ρεμα συγκρατεῖται μὲ μιὰ μπρετέλλα ἀπὸ στράς.

— Τὰ νεώτερα καπελλάκια εἶνε ἐ-πίσης βελούδινα καὶ φοροῦνται πολὺ

πρὸς τὰ πίσω, ὥστε τὸ ντραπάρικον νὰ ἔρχεται ὅλο πρὸς τὰ πλάγια καὶ πρὸς τὸ σῶμα.

— Γιὰ τὸ βράδυ θὰ συνθίζονται καπελλάκια ντραπὲ ἀπὸ μαύρο καὶ ἄσπρο σατέν, μὲ πολλή χάρι συνδυα-σμένα καὶ γιὰ τὰ θέατρα καὶ τὰ δεῖ-πνα θὰ εἶνε πολὺ «ἀν-βόγκ», τυρμπάν ἀπὸ ὑφάσματα πολὺ ἐλαφρά, γαρνιρι-σμένα μὲ πούρ καὶ μὲ αἰγυρέτες καὶ κάποτε καὶ μὲ φτερά παραδεισίων πουλιῶν. Ἀλλ' ἡ γαρνιτούρες αὐτῶν τῶν καπέλων ἀπαντοῦν καὶ ἀνάλο-γες πολυτελεῖς τουαλέτες.

— Ὡς τώρα ἦσαν τῆς μόδας τὰ ψεύτικα κοσμήματα ἢ τὰ στολισμένα μὲ πέτρες ὅχι πολὺ μεγάλης ἀξίας, π. χ. κοράλλια, ἀμειβύτους, κλπ.

— Φαίνεται ὅμως ὅτι σὲ λίγον και-ρὸ θὰ εἶνε καὶ πάλι «ἀν-βόγκ» τὰ ἀ-ληθινὰ κοσμήματα καὶ πρὸ πάντων τὰ παλαιὰ κοσμήματα μὲ τὰ χοντὰ χρυ-φὰ δεσμά καὶ τὴν πολυτέλειαν με-γάλης πέτρας. Πάντως καθεμιὰ κυ-ρία θὰ ἔχῃ ἑνὰ-δυὸ τέτοια μαζὶ τοῦ κληρονομία τῆς γιαντὰς ἢ τῆς μητέ-ρας τῆς.

— Ὅθ εἶνε πρὸ πάντων τῆς μό-δας τὰ μακρὰ μπριλλαντένια ἢ δια-μαντίνια σκουλαρίκια, ὅμοια μ' αὐτὰ πρὸς φοροῦσαν ἡ κυρία τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας. Αὐτὰ θ' ἀντικατοστή-σουν τὰ κοσμήματα ἀπὸ κορσάλλιο, πρὸς τόσο φορέθηκαν τελευταία. Ἀλλ' ἂν μὴ στενοχωριώμεθα ὅσες δὲν ἔ-χουν ἀληθινὰ διαμάντια. Ὑπάρχουν τόσες τέλειες ἀπομιμήσεις τῶν πολυ-τιμῶν αὐτῶν λίθων, ὥστε θὰ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον τὸ βράδυ, στὰ ἡ-λεκτρικὰ φῶτα, νὰ μὴ μὴ διακρίνῃ κανεὶς ποῖα κυρία φορεῖ ἀληθινὰ κο-σμήματα καὶ ποῖα ψεύτικα.

— Τὸ ἴδιον ἔχομε νὰ πούμε καὶ γιὰ τὰ μαργαριτάρια, τῶν ὁποίων ὑπάρ-χουν ὅχι περὶ τέλειες, ἀλλὰ τελειό-τατες ἀπομιμήσεις. Πάντως τὸ δέσι-μο ποτεῖ νὰ εἶνε ἀληθινόν, ἀπὸ χρυ-σάφι ἢ πλατίνα.

— Ὅταν τὸ δέσιμον εἶνε καλόν, καὶ ἡ πέτρα ἂν δὲν εἶνε ἀληθινὴ, τὸ κόσμημα φαίνεται πολυτίμο.

— Γιὰ τὸ βράδυ θὰ συνθίζονται καὶ ἡ μεγάλης βεντάγιες ἀπὸ φτερά ἢ ἀπὸ δαντέλλες.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Κάποιος γραιὸς στρατηγὸς εἶχε παντρευτῇ κάποτε μιὰ γυναίκα πολ-λὴ νεώτερη ἀπ' αὐτόν. Μόλις ὅμως πέρασε λίγος καιρὸς, ἡ ὑγεία τῆς συ-ζύγου του ἄρχισε νὰ κλονίζεται καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πᾶν σὲ γιατρό.

Ὁ γιατρός, ἀφ' οὗ ἐξήτασε προσε-χτικὰ τὴν ἀσθενή, κάλεσε τὸν στρα-τηγόν, τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦσε τὴν συζυ-γικὴν ιδιότητα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχει τίποτε... Φροντίστε νὰ τὴν... παντρεύεστε καὶ θὰ γίνῃ ἀμέσως καλά!

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ)
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ
ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟ-
ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40

SCARIO

Τὸ ὄνειρό σας, όπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ καλλιτέχνη, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἄντα πού σας πρόκει, μέσα σὲ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μέλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορείτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἀν ἐγκαταστήσετε σὲ οἴκη σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξουγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελευταίας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμοφώνον Ἐνάρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀκαταρτίλους ἡλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένους σιγανὲς στιγμές, βελτιώνοντας τὸν βέρυο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωή.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαίον ἀπὸ όλα εἶναι τὸ ἔξλη : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁρατοῦ τοῦτον ὄνειρόν σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν σὲ εἰκονομικά σας, γιατί μπορείτε μὲ πολὺ λογικὴς τιμὲς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθήναι : Στὰ Ἀρσενίου 12

Πειραιῆς : Ὁδὸς Πιλοῦ 48

Πάτρα : Ὁδὸς Πύκν Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ἕκαστὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Πανηγύρεως 22

Ἑλός : Ὁδὸς Ἐρμού 111